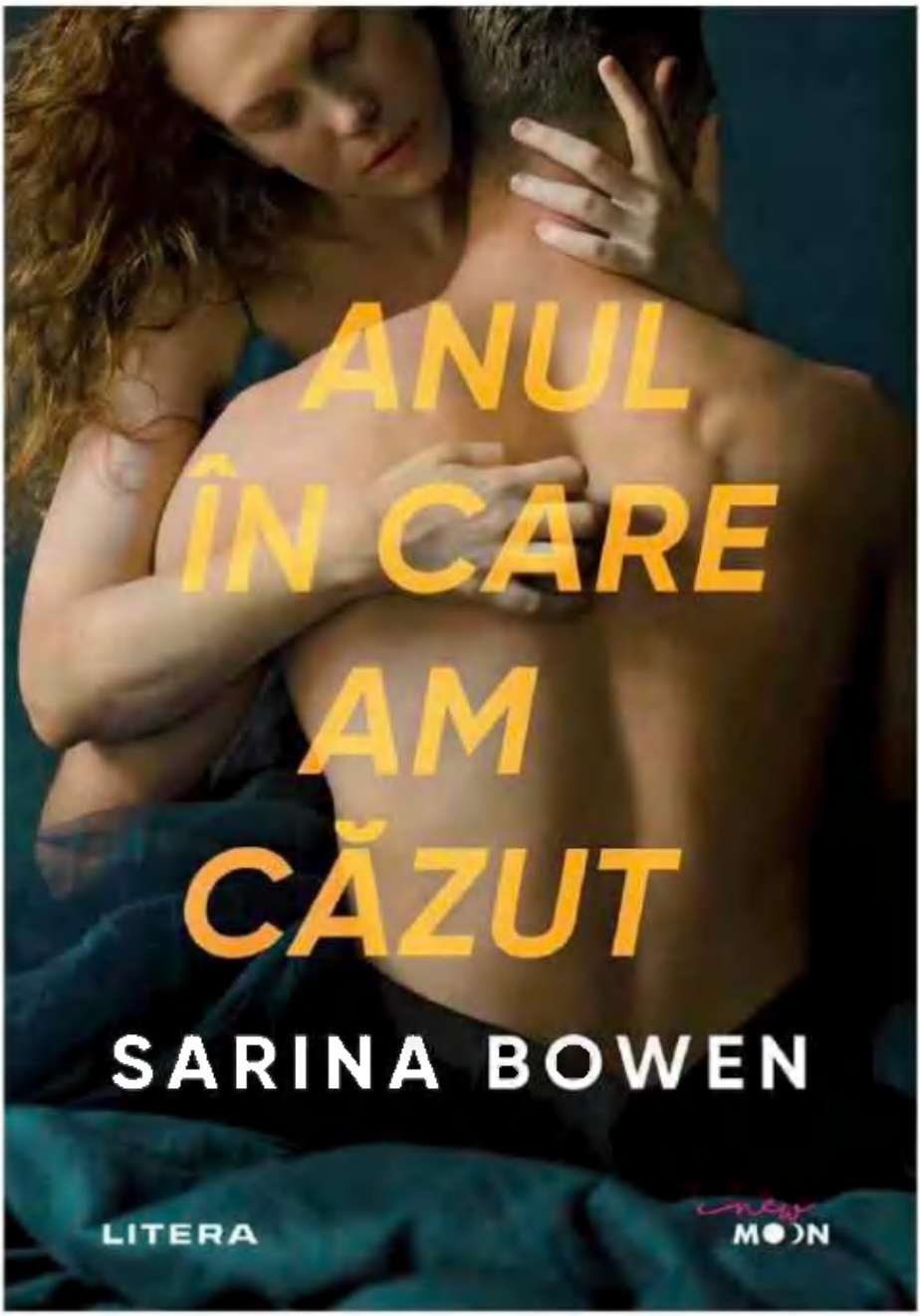

Mihaela P.

Mihaela P.

SARINA BOWEN

ANUL ÎN CARE AM CĂZUT

Traducere din limba engleză
ANDREEA ȘELER

LITERA
București

Mihaela P.

The Year We Fell Down
Sarina Bowen
Copyright © 2014 Sarina Bowen

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Anul în care am căzut
Sarina Bowen

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-606-33-8141-6

ISBN EPUB 978-606-33-8196-6

Mihaela P.

Capitolul unu

Gargui și un picnic

Speranța este o creatură-naripată
Ce-și face cuib în inima-ncercată
Și care cântă o melodie fără de cuvinte,
Fără oprire nici-acum, nici de-acum înainte.
Emily Dickinson

Corey

– Arată promițător, a zis mama, studiind fațada acoperită cu iederă. Îi puteam identifica nota de anticipare din voce. Hai, încearcă-ți cardul de acces, Corey!

Era ziua cazării la Colegiul Harkness, iar părinții noilor înscriși mișunau prin campus, scoțând tot felul de exclamații pline de mirare și admirație. După cum afli de la ghidul care se ocupă de turul campusului, trei dintre ultimii șase președinți au deținut cel puțin o diplomă de la această unitate de învățământ veche de trei secole. Și, de două ori pe zi, studenții care fac parte din Ghilda Carillon urcă 144 de trepte până în vârful turnului Beaumont pentru a delecta întregul campus trăgând clopotele care cântăreau aproape o tonă fiecare.

Din păcate, interesul mamei mele în ceea ce privea căminul nu era nici de natură istorică, nici arhitecturală. Ceea ce o fascina era rampa de acces pentru persoanele cu dizabilități.

Am înaintat cu căruciorul pentru a-mi flutura cardul de acces nou-nouț în fața panoului cu senzor. Apoi am apăsat pe butonul albastru pe care era desenat un scaun cu rotile. Mi-am ținut respirația

până ce ușa frumoasă, cu arcadă, a început să se deschidă lent.

După toate peripețiile prin care am trecut în ultimul an, îmi venea greu să cred că lucrurile acestea mi se întâmplau cu adevărat. Am intrat!

Înaintând pe rampă și intrând în clădirea îngustă, am dat de două camere de cămin, una pe stânga și una pe dreapta. Ambele aveau uși late – semn clar că erau făcute să fie accesibile persoanelor cu probleme locomotorii. Chiar în față se afla o scară cu o balustradă frumoasă, de stejar. Ca majoritatea căminelor vechi de la Colegiul Harkness, clădirea nu avea ascensor. N-aveam cum să vizitez încăperile de la etaj, fiind blocată în scaunul cu rotile.

– Pardoseala e *foarte* dreaptă, remarcă mama, aprobator. Când ne-au zis că această clădire e veche de optzeci de ani, aveam ceva îndoieli.

Acesta era un eufemism, clar.

Faptul că părinții mei mă imploraseră să nu vin la Harkness era doar cea mai recentă amarnică ironie a sorții dintr-o serie de amarnice ironii ale sorții. În timp ce alți părinți, ale căror progenituri intraseră la Harkness, mai aveau un pic și aruncau cu confetti în jurul copiilor lor, ai mei făceau câte două infarcturi fiecare, pentru că fetița lor scumpă alesese un colegiu aflat la peste 1 600 de kilometri de casă, unde nu puteau să o verifice din jumătate de oră în jumătate de oră.

Slavă Domnului!

După accident, părinții m-au implorat să amân plecarea la colegiu cu un an. Dar cine mai putea suporta încă un an de cocoloșeală, fără altă ocupație mai interesantă decât niște ședințe suplimentare de fizioterapie? Când am pus piciorul în prag, cum vine vorba, că o să plec la colegiu, au schimbat strategia. Au încercat să mă convingă să rămân în Wisconsin. Am fost supusă unei serii de predici cu titlul „De ce în Connecticut?" și „Nu trebuie să dovedești nimic".

Dar voiam să fac pasul ăsta. Voiam să am ocazia să învăț la același colegiu de elită la care a învățat

fratele meu. Voiam ceva independență, voiam o schimbare de peisaj și *chiar* voiam să scap de gustul amar pe care mi-l lăsase ultimul an.

Ușa din stânga mea s-a deschis brusc, iar o fată frumoasă, cu păr brunet și creț, a scos capul în hol.

– Corey! Mi-a zâmbit radios. Eu sunt Dana!

Când mi-am primit repartiția de cămin în căsuța poștală din Wisconsin, nu eram sigură la ce să mă aștept din partea acestei Dana. Dar în ultima lună ne scrisesem mai multe e-mailuri. Era născută în California, dar făcuse liceul la Tokyo, unde tatăl ei avea niște afaceri. Deja îi spusesem despre toate ciudățeniile mele fizice. Îi explicasem că nu-mi puteam simți talpa dreaptă și piciorul stâng deloc. O avertizasem că stăteam în scaunul cu rotile cea mai mare parte din timp. Deși, cu niște orteze greoaie și o pereche de cârje cu susținere pe antebrațe, uneori reușeam să imit foarte prost mersul.

Și îmi cerusem deja scuze pentru că avusese parte de o repartiție atât de ciudată – să locuiască cu o infirmă, în alt cămin față de restul bobocilor. Când îmi răspunsese rapid că nu o deranja, o mică întruchipare înaripată a speranței mi se pogorâse pe umăr. Și această creatură mititică și acoperită de pene tot gravitase în jurul meu de săptămâni bune, șoptindu-mi în ureche cuvinte încurajatoare.

Acum, stând față în față pentru prima oară, mica mea zână a speranței a făcut o roată pe umărul meu. Mi-am întins brațele, arătând către scaunul cu rotile.

– Cum Dumnezeu de m-ai recunoscut?

Ochii ei au sclipit și apoi a zis exact ce trebuia.

– De pe Facebook. Evideeent!

A deschis ușa larg și am întrat, cu cărucior cu tot.

– Camera noastră e superbă, a spus Dana pentru a treia oară. Avem cel puțin de două ori mai mult spațiu decât restul. O să fie numai bună pentru petreceri!

Era bine să văd că Dana era genul de colegă de cameră care vedea partea plină a butoiului cu bere.

Și, într-adevăr, camera noastră era frumoasă. De la ușă intrai în ceea ce studenții de la Harkness numeau „spațiu comun", dar restul lumii ar fi spus că era o cameră de zi. Din spațiul comun intrai în două dormitoare separate, fiecare suficient de spațios încât să poți întoarce un cărucior cu rotile. Ca mobilier, aveam fiecare câte o masă de lucru și – lucru surprinzător – câte un pat dublu.

– Am cearceafuri pentru un pat de o singură persoană, am zis, nedumerită.

– Și eu la fel, mi-a răspuns, izbucnind în râs. Poate că au paturi duble pentru că-s gândite să fie accesibile pentru persoane cu dizabilități? Va trebui să mergem la cumpărături, atâta tot. Ah, ce viață grea!

Ochii îi scăpărau.

Mama, gâfâind din cauza greutății uneia dintre valizele mele, a intrat și ea în cameră.

– Ce fel de cumpărături?

– Cearceafuri, i-am răspuns. Avem paturi duble.

Mama și-a împreunat mâinile.

– Vă ducem cu mașina la Target înainte să plecăm.

Eu aș fi preferat să scap cât mai repede de părinți, dar Dana a acceptat imediat oferta.

– Mai întâi, totuși, stați să arunc o privire în jur, a spus mama. Poate că aveți nevoie și de alte lucruri. A intrat cu pași ușori în baia noastră. Era foarte spațioasă, cu un duș accesibil pentru persoanele cu dizabilități. Perfect! Hai să-ți așezăm o parte din lucruri și să ne asigurăm că ai unde să-ți usuci cateterele.

– *Mama!* am zis șuierat, printre dinți.

Chiar nu voiam să discutăm despre ritualurile mele bizare de față cu colega mea de cameră.

– Dacă tot ne ducem la Target, a spus Dana, din spațiul comun, ar trebui să aruncăm o privire și la covoare. Camera asta are ecou.

Mama a ieșit în grabă din baie pentru a mă umili și mai tare.

– A, Corey nu poate să aibă covor în cameră cât timp încă mai exersează cu mersul. Ar putea să se împiedice. Dar unde vreți să instaleze Hank televizorul, fetelor? a întrebat, întorcându-se pentru a mai studia o dată spațiul.

Am profitat imediat de acest prilej de a schimba subiectul.

– Tata ne-a făcut rost de un televizor LCD, plus abonament la cablu, am anunțat-o pe Dana. Asta dacă nu te deranjează. Nu toată lumea vrea televizor în cameră...

Dana și-a pus mâna sub bărbie, gânditoare.

– Mie, una, nu prea-mi place să mă uit la televizor... Ochii îi scăpărau. Dar poate că sunt... ăăă, anumite persoane care vor vrea să se adune în camera noastră, când... de exemplu, se vor difuza diferite evenimente sportive?

Mama a izbucnit în râs.

– Ce fel de oameni?

– Păi... L-ai cunoscut pe vecinul nostru? E în anul trei.

Ochii noii mele colege de cameră se duseră iute către hol.

– Stă vizavi de noi? am întrebat. În cealaltă cameră pentru persoanele cu dizabilități?

Nu era chiar primul loc în care m-aș fi gândit să mă uit după un tip sexy.

Colega mea a dat aprobator din cap.

– O să vezi... Stai doar să vezi!

Aventura noastră la cumpărături a durat mai mult decât îmi dorisem. Mama a insistat să plătească ea cearceafurile cele noi ale Danei, invocând că paturile acestea ciudate, pentru persoane cu handicap, erau în cameră doar din vina noastră. Dana a ales o pilotă cu o floare mare, roșie, pe ea. Eu am preferat una cu buline.

– Foarte veselă, a zis mama, aprobator. Ei mereu i-au plăcut lucrurile vesele. Totuși, după anul pe care îl avusesem, se agăța de orice dram de veselie ca de un colac de salvare. Hai să luăm fețe de pernă decorative identice, domnișoarelor. Și... se duse la următorul raion. Câte o pernă în plus pentru fiecare. Paturile alea vor arăta ciudat altfel.

– Nu trebuie să facă asta, mi-a zis în șoaptă Dana.

– Las-o să-și facă numărul, i-am răspuns. Stai puțin... I-am făcut semn, iar Dana s-a aplecat ca eu să pot adăuga ceva fără pericolul de a fi auzită. Aruncă o privire la covoare. Dacă vezi ceva frumos, ne întoarcem cu altă ocazie.

S-a încruntat la mine.

– Dar parcă...

Eu mi-am dat, pur și simplu, ochii peste cap.

– E nebună!

Făcându-mi cu ochiul, Dana s-a strecurat la raionul de covoare.

Când ne-am întors, tata stătea în centrul camerei goale, schimbând programele la televizorul pe care îl fixase pe perete.

– Succes! a exclamat.

– Mulțumesc, tata.

Zâmbetul îi era plin de oboseală.

– Pentru nimic.

Oricât de enervantă mi se păruse mama în acest ultim an, lucrurile erau și mai delicate cu tata. Înainte, noi doi discutam despre hochei cât era ziua de lungă. Era pasiunea noastră comună, ca și sursa lui de venit. Dar, acum, între noi stătea suspendată o tăcere stânjenitoare. Faptul că nu mai puteam să patinez îl afecta profund. Îmbătrânise vreo zece ani de la accidentul meu. Speram că, acum, că nu aveam să mai fiu acasă, urma să poată să-și revină.

Era timpul să îi conduc pe părinții mei în hol și să îi expediez.

– Știți ceva? Pe peluză se face un picnic pentru cei din primul an. Și eu, și Dana o să ne ducem. *În scurt timp.*

Mama a început să-și frângă mâinile.

– Stai puțin! Am uitat să instalez lumina de veghe.

A țâșnit în dormitorul meu, iar eu mi-am înghițit niște reproșuri pline de furie. Serios? Nu mai avusesem nevoie de lumină de veghe de la șapte ani. Și, când fratele meu a plecat la Harkness, acum patru ani, n-au stat atât să-l țină de mânuță. Damien a primit doar un bilet de avion și o bătaie pe umăr.

– Nu se poate abține, a zis tata, descifrându-mi expresia.

Și-a luat trusa de scule de pe jos și a pornit spre ușă.

– O să fiu bine, să știi, i-am spus, mergând cu scaunul în urma lui.

– Știu asta, Corey.

Și-a pus palma pe creștetul meu, după care și-a retras-o din nou.

– Auzi, tata? Sper să ai un sezon grozav.

Ochii îi păreau îngreunați.

– Mulțumesc, scumpo.

Dacă lucrurile ar fi stat altfel, și el mi-ar fi urat același lucru. Mi-ar fi inspectat protecțiile de corp și ar fi găsit un colț de cameră unde să-mi pună geanta cu echipamentul de hochei. Și ar fi rezervat bilete de avion ca să vină aici, să vadă unul dintre meciurile mele.

Dar nimic din astea nu avea să se mai întâmple.

Așa stând lucrurile, am ieșit pe hol împreună, fără să scoatem nici un cuvânt. Dar, acolo, reveria mi-a fost întreruptă de imaginea unui tip care punea pe peretele de lângă ușa lui o tablă albă. Inițial, am văzut un dos foarte ferm și o pereche de brațe musculoase. Încerca să bată un cui în perete fără să îi cadă cârjele.

– Fir-ar să fie, a zis printre dinți când una s-a prăbușit oricum.

Și, când s-a întors, a fost ca și cum soarele ar fi ieșit

din nori, după o zi ploioasă.

În primul rând, avea o față de o frumusețe ca de vedetă de cinema, cu ochi căprui sclipitori și gene lungi. Părul șaten, ușor ondulat, era un pic răvășit, ca și cum tocmai și-ar fi trecut degetele prin el. Era înalt și părea puternic, dar nu masiv, nu chiar. Nu avea un corp de fundaș, dar era clar că era sportiv.

Clar.

Uau!

– Bună! a spus, lăsând la vedere faptul că avea o gropiță în obraz.

„Ei, salutare, sexosule!" a răspuns imediat creierul meu. Din păcate, pe gură nu mi-a ieșit nici un sunet. După o clipă, mi-am dat seama că mă holbam la gura lui frumoasă, încremenită ca Bambi în pădure.

– Salut, am scârțâit, cu mare efort.

Tata s-a aplecat să recupereze cârja pe care această ființă superbă o scăpase.

– Ai un ghips pe cinste, băiete.

M-am uitat în direcția respectivă și mi-am simțit imediat fața înroșindu-se. Pentru că a mă uita la ghips implica să-mi las privirea să se lase în jos peste corpul lui. La finalul cercetării mele foarte lente am dat de un picior foarte musculos. Celălalt era acoperit cu un ghips alb.

– Nu-i așa că e o frumusețe? Glasul lui avea o asprime virilă care-mi dădea un tremur în piept. L-am fracturat în două locuri. I-a întins o mână tatei. Eu sunt Adam Hartley.

– Vai de tine, domnule Hartley, a spus tata, strângându-i mâna. Frank Callahan.

Adam Hartley s-a uitat în jos, la piciorul afectat.

– Ce să zic, domnule Callahan, ar trebui să-l vedeți pe celălalt tip... Fața tatei a devenit instantaneu ca de piatră. Dar cea a noului meu vecin a fost cuprinsă de un alt zâmbet uriaș. Nu vă faceți griji, domnule! Fiica dumneavoastră nu locuiește lângă un bătăuș. Adevărul e că am căzut.

Expresia de ușurare care a apărut pe fața tatei era atât de amuzantă că a reușit să mă scoată din starea

mea de năuceală și am izbucnit în râs. Superbul meu nou vecin mi-a întins o mână, pe care am putut să i-o strâng doar după ce am înaintat un pic cu scaunul.

– Bine jucat, i-am zis. Pe mine mă cheamă Corey Callahan.

– Încântat de cunoștință, a început el, cu mâna lui mare strângând-o pe a mea.

Ochii săi, de un căprui-deschis, erau chiar în fața mea și am observat că irisurile aveau un cerc mai închis pe margine. Felul în care s-a aplecat să-mi strângă mâna mă făcea să mă simt stânjenită. Și se făcuse dintr-odată foarte cald sau mi se părea mie?

Apoi, momentul a fost întrerupt de o voce stridentă de femeie care izbucni din camera lui.

– Hartleeeey! Trebuie să pui fotografia asta pe perete, să nu mă uiți cât o să stau în Franța. Dar nu mă pot hotărî pe care perete!

El și-a dat ochii peste cap, doar puțin.

– Păi mai fă trei copii, scumpo! i-a strigat. Așa n-ai cum să dai greș.

Tata a zâmbit larg, întinzându-i lui Hartley cârja.

– Iubitule? se auzi din nou vocea. Mi-ai văzut cumva rimelul?

– Nu ai nevoie de rimel, ești superbă oricum! i-a răspuns el, potrivindu-și ambele cârje sub brațe.

– Hartley! Ajută-mă să caut!

– Da, replica asta nu dă niciodată rezultate, ne-a zis, făcând cu ochiul. Apoi și-a înclinat capul către ușa deschisă a camerei lui. Încântat de cunoștință. Trebuie să rezolv marea criză a fardurilor.

A dispărut chiar când mama a ieșit din camera mea, cu fața tensionată.

– *Sigur* nu mai putem să te ajutăm cu ceva? m-a întrebat, cu teamă în ochi.

„Fii drăguță!" mi-am impus. „Dădăceala a ajuns, în sfârșit, la final."

– Mulțumesc pentru tot ajutorul, le-am zis. Dar cred că am tot ce-mi trebuie.

Ochii mamei s-au încețoșat.

– Ai mare grijă de tine, scumpo, mi-a spus, cu o

voce ca un scârțâit.

S-a aplecat și m-a îmbrățișat, apăsându-mi puternic capul pe pieptul ei.

– O să am, mama, i-am răspuns, cu vocea înăbușită de corpul ei.

Trăgând aer în piept, parcă-parcă a reușit să se readune.

– Sună-ne dacă ai nevoie de ceva!

A împins ușa căminului.

– Dar, dacă nu ne suni câteva zile, să știi că n-o să intrăm în panică, a adăugat tata.

Apoi m-a salutat milităreste scurt, înainte ca ușa să se închidă în spatele lui. Și-așa au plecat.

Oftatul pe care l-am scos a fost unul de pură ușurare.

O jumătate de oră mai târziu, am pornit cu Dana către locul unde se desfășura picnicul. A traversat strada cu pași săltați, iar eu am rulat pe lângă ea. La Colegiul Harkness, studenții erau împărțiți în douăsprezece Case. Era ca la Hogwarts, numai că pe o scară mai mare, și fără pălăria magică. Eu și Dana am fost repartizate în Casa Beaumont, unde aveam să locuim din anul al doilea încolo. Dar toți cei din anul întâi locuiau laolaltă în clădirile care mărgineau imensa Curte a Bobocilor.

Toți cei din anul întâi, mai puțin noi.

Măcar căminul nostru era chiar vizavi. Fratele meu îmi spusese că McHerrin era folosit în tot felul de scopuri – găzduia studenți ale căror case erau în curs de renovare sau studenți străini care aveau doar o bursă de un semestru.

Și, din câte se părea, în McHerrin îi cazau pe schilozii ca mine.

Am trecut cu Dana printr-o poartă albă și am pornit în direcția de unde venea un miros de pui la grătar. Eram în Curtea Bobocilor, unde clădirile parcă se întreceau în vechime și eleganță. Toate aveau trepte abrupte care se întindeau până la niște

uși din lemn sculptat. Nu mă puteam abține să nu mă holbez la fațadele lor cu detalii ornamentale, ca o turistă. Acesta era Colegiul Harkness – gargui de piatră, trei secole de istorie. Era superb, chiar dacă nu era accesibil persoanelor cu dizabilități.

– Am tot vrut să-ți spun că îmi pare rău că nu stai în Curtea Bobocilor, cu restul celor din anul nostru, am spus, folosind denumirea familiară pe care o folosea fratele meu pentru căminul celor dîn anul întâi. E cam nedrept că ești blocată în McHerrin, cu mine.

– Corey, nu-ți mai cere scuze! a insistat Dana. O să cunoaștem o groază de oameni. Și avem o cameră atât de grozavă... Nu-mi fac nici o grijă.

Împreună, ne-am apropiat de mijlocul peluzei, unde fusese instalat un pavilion. Acordurile chitarei cuiva pluteau prin aerul de septembrie, în timp ce nasurile noastre prinseră din zbor un miros de cărbuni încinși.

Nu m-aș fi gândit nici într-o mie de ani că aveam să vin la colegiu într-un scaun cu rotile. Unii spun că, după un incident care le-a pus viața în pericol, învață să se bucure mai mult de viață. Că nu mai consideră că totul din jur li se cuvine.

Uneori îmi venea să îi iau la pumni pe oamenii ăia.

Dar atunci am înțeles și eu. Soarele de septembrie era cald, iar colega mea de cameră era la fel de prietenoasă în viața reală pe cât fusese în e-mailuri. Și respiram. Așa că ar fi trebuit să învăț să prețuiesc asta.

Capitolul doi

Uite, mami, fără scări!

Corey

A doua zi dimineață erau primele cursuri. Înarmată cu exemplarul meu special cu harta campusului Harkness pentru persoane cu dizabilități, am pornit pe soare către catedra de matematică. După cum apărea pe hartă, clădirea avea o rampă pentru cărucioare foarte potrivită și uși late pe latura vestică.

Deci cursul de Matematică 105 îmi era accesibil, chiar dacă nu mă entuziasma.

După aceea, m-am dus la Economie 101, un curs pe care mi-l recomandase tata.

– Eu mereu mi-am dorit să fi știut mai mult despre bani, îmi mărturisise, într-un moment rar de regret. L-am rugat și pe fratele tău să încerce să se ducă la un curs de economie și i-a plăcut. Aș vrea să încerci și tu.

Era o strategie de negociere puternică, având în vedere că și eu mizasem pe cartea cu Fratele cel Mare pentru a-mi atinge scopurile egoiste. Lovitura mea de grație în discuția tensionată despre unde ar trebui să merg la colegiu anul acesta fusese:

– Damien a fost la Harkness, acolo mă duc și eu.

Nici unul dintre părinții mei nu fusese în stare să-și privească în ochi fata cu handicap locomotor și să o contrazică în această chestiune.

Cedaseră, așa că, pentru a-i face pe plac tatei, mă înscrisesem la un curs de un semestru de microeconomie. Ce-o fi însemnând și asta... Partea bună era că lunea, miercurea și vinerea – când

aveam matematică și economie – aveau să fie îngrozitor de plictisitoare.

Sala unde se ținea cursul de economie era mare și veche, cu bănci de stejar străvechi, dispuse în rânduri compacte. Nu-ți sărea în ochi nici un loc gândit să se stea cu scaunul cu rotile, așa că m-am tras cu spatele la peretele opus catedrei, lângă vreo câteva scaune desperecheate.

Un minut mai târziu, cineva s-a lăsat greoi pe scaunul de lângă mine. O privire scurtă aruncată în dreapta mi-a prezentat un antebraț bronzat și musculos sub care se vedea o pereche de cârje din lemn.

Se părea că venise și vecinui meu cel sexy.

Zâna mea înaripată a speranței s-a trezit și mi-a șoptit ceva la ureche. Cursul de economie tocmai devenise mult mai interesant.

Cu un geamăt, Hartley și-a împins cu piciorul rucsacul în fața lui, pe podeaua de lemn, după care și-a cocoțat cu ceva efort piciorul rupt pe el. Apoi și-a lăsat capul pe spate, sprijinindu-l de peretele din spatele nostru și a zis:

– Împușcă-mă și gata, Callahan! De ce m-oi fi înscris la un curs care se ține atât de departe de McHerrin?

– Ai putea oricând să chemi taxiul pentru schilozi, i-am sugerat.

Când și-a întors bărbia către mine, ochii aceia ciocolatii m-au prins în vizorul lor magnetic.

– Poftim?

Pentru o clipă, mai-mai că am uitat ce zisesem. Taxiul pentru schilozi. A, da...

– Au o dubiță. I-am întins harta cu clădiri accesibile pentru persoanele cu probleme locomotorii. Suni la numărul ăsta în prealabil, te iau de la cămin și te duc la curs.

– Habar n-aveam! Se încruntă la hartă. Tu așa faci?

– Sincer? Aș prefera să-mi tatuez pe frunte, cu roșu, cuvântul „ratată" decât să sun după dubița lor.

l-am arătat exact unde ar fi tatuajul respectiv, iar Hartley a pufnit în râs. I-a apărut gropița aceea în obraz, iar eu a trebuit să fac un efort ca să-mi reprim impulsul de a întinde mâna și de a-mi trece degetul mare peste ea.

Chiar atunci, o fată slăbănoagă, cu păr brunet, drept, și niște ochelari uriași s-a așezat ușor pe scaunul aflat de cealaltă parte a lui Hartley.

– Scuze, a zis el, întorcându-se către ea. Partea asta e rezervată pentru schilozi.

Ea s-a uitat la el cu ochii cât cepele, după care a sărit de pe scaun și a plecat ca un iepuraș speriat. Am privit-o cum s-a îndepărtat în fugă pe culoarul dintre bănci și s-a instalat pe alt loc.

– Ce să zic, *eu* mi-am dat seama că glumeai, am spus.

– Era evident, nu-i așa?

Mi-a oferit încă un zâmbet, atât de cald și de jucăuș că nu am putut să-mi iau ochii de la el. După care și-a pus un caiet în poală chiar când profesorul a început să bată în microfonul de pe pupitru.

Profesorul Rumpel părea să aibă vreo 109 ani, plus/minus vreo zece ani.

– Dragi studenți, a inceput. Chiar e adevărat ce se spune despre economie. Răspunsul la orice întrebare de la examen e „cerere și ofertă".

Apoi a respirat precipitat în microfon.

Hartley s-a aplecat spre mine și mi-a spus în șoaptă:

– Cred că asta trebuia să fie o glumă.

Apropierea mi-a dat o senzație bruscă de căldură în obraji.

– Suntem în mare belea, i-am răspuns, tot în șoaptă.

Dar, sinceră să fiu, mă refeream doar la mine.

Telefonul mobil al lui Hartley a început să sune la finalul cursului, așa că i-am făcut prietenește cu mâna și am ieșit din sala de curs de una singură.

Apoi, după ce mi-am consultat prețioasa mea hartă pentru schilozi, am pornit către cea mai mare sală de mese din campus. Harkness Commons a fost construită în anii '30 ai secolului XX pentru a încăpea în ea întreaga populație a campusului în același timp. Încet, am pătruns cu scaunul în spațiul aglomerat, care avea ceva de peșteră. Înaintea mea se întindeau peste o sută de mese din lemn. După ce mi-am scanat legitimația la ușă, a trebuit să studiez fluxul de corpuri din interior pentru a-mi da seama unde să mă îndrept mai departe.

Studenții se revărsau pe lângă mine, mergând spre unul dintre pereții încăperii, așa că am pornit-o șerpuit cu scaunul printre mese, către ceea ce părea a fi o coadă. Înaintând încet în timp ce încercam să descifrez ce era scris cu cretă pe o tablă, am lovit-o din greșeală pe fata din fața mea. Aceasta s-a răsucit rapid, cu o expresie iritată pe față până ce și-a coborât privirea și și-a dat seama ce anume a lovit-o.

– Îmi pare rău! mi-a spus repede.

Mi-am simțit fața înroșindu-se instantaneu.

– Îmi pare rău, am zis și eu, ca un ecou.

Și de ce îi părea rău, în fond? Eu eram netoata care dăduse peste ea.

Asta era una dintre realitățile ciudate ale vieții într-un scaun cu rotile. În nouă din zece situații, orice persoană pe care o atingeam ușor – sau poate chiar destul de tare – își cerea scuze. Nu avea nici o logică și, într-un fel, mă și enerva.

Am găsit capătul cozii. Dar apoi am observat că toți cei aflați deja la coadă își luaseră o tavă și tacâmuri. Așa că mi-am scos scaunul din rând, am găsit tăvile și tacâmurile, după care m-am poziționat din nou să aștept laolaltă cu ceilalți. Când stăteam la coadă în scaunul cu rotile, ochii îmi erau mereu la același nivel cu fundurile celorlalți. La fel mă tratase lumea întreagă pe când aveam șapte ani.

Hartley

Jur pe ce-am mai sfânt, tipul care-mi făcea sendvișul nu s-ar fi putut mișca mai încet nici dacă ar fi avut mâinile legate. Stăteam la tejghea, cu glezna zvâcnind, cu piciorul sănătos tremurând. Nu mă ajuta deloc faptul că sărisem peste micul dejun. Până când mi-a întins farfuria, eram convins că aș fi putut să leșin în orice moment.

– Mersi, i-am zis.

Am luat farfuria cu mâna dreaptă și apoi mi-am îndesat cârja din partea respectivă la subsuoară. Am încercat să plec așa, fără să mă țin de mânerul cârjei. Dezechilibrat, m-am clătinat și a trebuit să mă sprijîn de tejghea doar pentru a rămâne în poziție verticală. Cârja mi-a căzut pe pardoseală cu un zgomot puternic.

Eșec. Singura parte bună era că sendvișul nu părăsise și el corabia.

– Hei, schilodule! a strigat cineva din spate.

M-am întors, dar am avut nevoie de câteva secunde pentru a da de Corey, pentru că mă uitam după cineva cam de aceeași înălțime cu mine. După câteva clipe stânjenitoare, m-am uitat mai jos și am zărit-o.

– Callahan, am spus. Mi-ai văzut manevra elegantă?

Cu un zâmbet, mi-a luat farfuria din mână și a pus-o pe tava ei.

– Să nu te sinucizi în numele unui... – se uită la farfurie – unui sendviș cu curcan. Ți-l duc eu dacă mă aștepți o secundă.

– Mulțumesc, i-am răspuns cu un oftat.

M-am dat într-o parte șchiopătând și am așteptat cât același lucrător lipsit de motivație i-a pregătit și ei prânzul.

Câteva ore bune mai târziu (s-ar putea să exagerez un pic), tava noastră conținea două sendvișuri,

chipsuri de cartofi, niște fursecuri, paharele mele cu lapte și sucul ei fără zahăr.

– Cred că văd o masă liberă acolo, în orașul învecinat, am mormăit, pornind într-acolo în cârje.

Corey ne-a adus prada la masă, unde am tras mai încolo unul dintre scaunele grele din lemn, pentru a-i face rost de un loc de parcare.

Apoi m-am prăbușit pe unul dintre celelalte scaune.

– Doamne, Dumnezeule și Fecioară Marie! Mi-am sprijinit fruntea de bazele palmelor. Nu am avut nevoie decât de vreo șapte ori mai mult timp decât normal.

Corey mi-a întins farfuria.

– E o accidentare nouă, nu-i așa? m-a întrebat, luându-și sendvișul.

– E atât de evident? Am pățit-o săptămâna trecută, la o tabără de antrenament de hochei, înainte de începerea sezonului.

– Hochei, deci?

Pe chip i-a apărut pentru o secundă o expresie ciudată.

– Cam așa. Vezi tu, nu mi-am rupt piciorul jucând hochei, pentru că așa măcar ar fi existat o anumită logică. Mi l-am rupt căzând de pe un zid de escaladă.

A rămas cu gura căscată.

– Ți s-au rupt cordelinele?

„Nu chiar."

– S-ar putea să nu fi existat cordeline. De asemenea, s-ar putea să fi fost în jur de două dimineața. M-am crispat, pentru că nu e deloc plăcut să-i spui unei fete frumoase cât de idiot ești. În plus, s-ar putea să fi fost beat.

– Au! Deci nici măcar nu poți să le spui oamenilor că ești victima unei interceptări neinspirate?

Am ridicat dintr-o sprânceană, fixând-o.

– Îți place hocheiul, Callahan?

– Cam așa ceva. A început să se joace cu o bucățică de cartof. Tata e antrenor de hochei la liceu, a zis. Și

fratele meu, Damien, a jucat ca aripă în echipa voastră de seniori de anul trecut.

– Pe bune? Ești sora mai mică a lui Callahan?

A zâmbit, ceea ce i-a făcut ochii albaștri să sclipească. Avea un zâmbet mortal și bujori în obraji, ca și cum tocmai ar fi terminat o alergare de cinci kilometri.

– Exact.

– Vezi? Știam eu că ești de treabă.

Am luat o înghițitură sănătoasă de lapte.

– Așa deci... Și-a luat sendvișul. Dacă fractura ta n-are decât o săptămână, înseamnă că ai dureri groaznice.

Am ridicat din umeri în timp ce mestecam.

– Cu durerea mă descurc. Dar e atât de-al dracului de jenant... Să mă îmbrac durează o jumătate de oră. Și să fac duș e ceva ridicol.

– Cel puțin temporar.

Am încremenit cu sendvișul din care tocmai mușcam, oripilat de propria prostie.

– Rahat, Callahan! Cum mă văitam eu că trebuie să stau douăsprezece săptămâni în ghips... Mi-am pus sendvișul jos. Sunt cam nemernic.

S-a înroșit imediat.

– Nu, nu mă refeream la asta. Jur! Pentru că, dacă tu nu poți să te plângi un pic, atunci nu pot s-o fac nici eu.

– De ce nu?

Cred că tocmai dovedisem că avea tot dreptul să se plângă. Mai ales cu nemernici ca mine în lume.

Corey se juca cu șervețelul din dreptul ei.

– Păi, după accidentul meu, părinții m-au trimis la un grup de susținere pentru oameni cu leziuni la coloana vertebrală, și așa am ajuns... Și-a trecut mâinile peste poală. În fine, camera era plină de oameni care nu pot să miște mult mai multe părți ale corpului decât mine. Mulți dintre ei nu pot să-și simtă brațele. Nu pot să mănânce singuri sau să se întoarcă în pat. N-ar putea nici să iasă dintr-o clădire

în flăcări, nici să trimită un e-mail, nici să îmbrățișeze pe cineva...

Mi-am sprijinit obrazul în palmă.

– Ei bine, asta-i o perspectivă tare roz asupra vieții.

– Cam așa ceva. Oamenii ăia m-au băgat în sperieți și nu m-am mai dus. Și dacă *eu* pot să mă văicăresc – și, crede-mă, o fac – ai putea și tu să te victimizezi pentru că țopăi încolo și încoace ca un flamingo.

Și-a luat din nou sendvișul.

– Și... Nu-mi dădeam seama deloc dacă era o întrebare prea intimă. Când s-a întâmplat asta?

– Când s-a întâmplat ce?

Ochii ei mă evitau.

– Accidentul.

– Pe 15 ianuarie.

– Stai puțin... 15 ianuarie *anul ăsta?* Adică acum opt luni? Ea a dat ușor din cap, afirmativ. Și... săptămâna trecută ți-ai zis: „Ca să vezi, e septembrie. Aș face bine să mă mut în cealaltă parte a țării, să-mi văd de viață!"

A luat o dușcă mare din suc, foarte probabil pentru a scăpa de privirea mea.

– Păi... mai mult sau mai puțin. Dar, serios acum, *care* e perioada de doliu potrivită după un picior funcțional?

Atunci m-a privit direct în ochi, cu o sprânceană ușor ridicată.

Drace! Fata asta probabil m-a vindecat de văicăreală pentru tot restul vieții, pe loc.

– Ești tare, Corey Callahan.

A ridicat ușor din umeri, privindu-mă în continuare.

– Cei de la colegiu mi-au oferit o amânare de un an, dar nu am acceptat-o. Mi-ai cunoscut părinții. Nu voiam să stau acasă, să mă uit la ei cum își frâng mâinile întruna.

Mi-a sunat telefonul și a trebuit să-i fac lui Corey semnul universal pentru „durează doar o secundă" cât i-am răspuns Staciei.

– Bună, păpușă, am răspuns. Stau la o masă lipită de peretele din spate. Și eu te iubesc. Am băgat telefonul în buzunar. Bine... stai puțin! Deci iubirea și atenția părinților te-au făcut să te muți pe alt meridian?

– Noi trei aproape că ne-am ieșit din minți anul trecut. Așa a fost mai bine pentru toată lumea.

Asta nu-mi trecuse prin minte, dar ar fi trebuit. Când ai un accident, nu te afectează numai pe tine.

– Aproape că pot să-mi închipui. Mama m-a înnebunit la culme săptămâna trecută. Dar probabil că o meritam.

– Mama ta s-a supărat că ți-ai rupt piciorul?

– Sigur că da. Nu e ca și cum mi l-aș fi rupt salvând niște bebeluși dintr-o clădire în flăcări. A lipsit câteva zile de la serviciu ca să mă îngrijească și acum avem și o factură imensă de la Urgențe de plătit.

– Cred că antrenorul tău scoate flăcări pe nas, a subliniat Corey.

– Fix așa. Am auzit predica „I-ai dezamăgit pe toți" deja de vreo câteva ori.

Am început să stau cu ochii pe ușă, să o văd pe Stacia. Câteva minute și jumătate de sendviș mai târziu, o fată superbă și-a făcut apariția în arcada de la intrare. Cum stătea acolo, cercetând mesele, nu-mi puteam desprinde privirea de la ea. Stacia avea toate calitățile. Era înaltă și, totuși, cumva cu forme, cu păr galben unduitor și alura unei prințese. Când m-a zărit, ochii verzi-căprui i s-au luminat. Apoi a început să-și miște picioarele lungi către mine. Și primul lucru pe care l-a făcut când a ajuns a fost să mă sărute apăsat pe gură.

Aveam o relație de aproape un an și încă mă mai șoca ori de câte ori făcea asta.

– Stacia, am zis după ce mi-a eliberat buzele. Ți-o prezint pe noua mea vecină, Callahan. Ea și colega ei de cameră, Dana, sunt tot în Casa Beaumont.

– Încântată de cunoștință, a zis Stacia rapid, fără să se uite măcar în treacăt la Corey. Hartley, ești gata

de plecare?

Am izbucnit în râs.

– Scumpo, *habar n-ai* cât a trebuit să muncim să obținem mâncarea asta, am spus. Așa că lasă-mă câteva minute să termin.

I-am tras un scaun.

S-a așezat, dar nu s-a deranjat să-și ascundă iritarea. Își butona telefonul cu mișcări bruște, în timp ce eu îmi savuram pe îndelete fursecurile și laptele.

Corey amuțise, dar era în regulă, pentru că Stacia era mereu pregătită să umple tăcerile cu încă una dintre problemele ei de om care avea parte de o viață plină de privilegii.

– Coafeza mi-a zis că nu poate să mă programeze mâine. E-atât de nedrept! s-a plâns prietena mea.

– Sunt destul de convins că au saloane de frumusețe și în Paris, i-am răspuns, nu că m-ar fi ascultat.

Stacia era cea mai pretențioasă fată de pe planetă. Mâncarea de la cantina din campus nu se ridica la înălțimea standardelor ei – așa că-și cumpăra mare parte din mese din afara campusului. Șamponul pe care îl folosea trebuia comandat prin poștă, pentru că nici una dintre cele 50 de mărci din magazin nu erau suficient de bune. Și nu era chiar drăguță cu noile cunoștințe.

Și totuși, Stacia se uita *la mine* la fel cum se uita la o sacoșă de cumpărături de la Prada. Fata fițoasă din Greenwich, Connecticut, mă dorea *pe mine*. Pe mine, cel de-aici, cu șapcă cu Bruins și tricou cu sigla Gold's Gym.

Aș putea să zic că asta nu mă făcea să mă simt mai înalt cu vreo treizeci de centimetri, dar ar fi o minciună sfruntată.

Corey și-a terminat sucul și apoi a început să adune vasele amândurora înapoi pe tava ei.

– Auzi, Stacia? Mi-am pus mâna pe încheietura prietenei mele, ca să-i atrag atenția. Faci ceva pentru noi? Nu duci tu tava asta?

Și-a ridicat ochii din telefon, surprinsă. Apoi s-a uitat de la tavă la partea din spate a sălii de mese, ca și cum ar fi calculat despre ce efort ar fi fost vorba. Preț de câteva secunde bune, a ezitat. Eram conștient că, din scaunul ei, Corey era pe punctul de a se oferi să o facă ea, când Stacia s-a ridicat brusc, a înșfăcat tava și s-a îndepărtat cu pași ultragiați.

Am dat din cap, adresându-i un zâmbet spăsit noii mele vecine.

– Acasă la ea, servitorii se ocupă de genul ăsta de lucruri.

Îmi puteam da seama, după expresia lui Corey, că habar nu avea dacă glumeam sau nu. Adevărul era că nu glumeam.

Adevărul era că Stacia era o figură. Dar era figura *mea*.

Capitolul trei

Duhul mobilei

Corey

– Și... cum a fost în prima zi? m-a întrebat Dana când am ajuns acasă, în după-amiaza aceea.

Era cocoțată pe bancheta încastrată în pervazul ferestrei, își dădea unghiile cu ojă.

– Bine, am răspuns. Mi-am găsit toate trei sălile de curs din prima încercare. Tu?

– Da! Și chiar îmi place profesorul de istoria artei.

– E sexy?

Am mișcat comic din sprâncene.

– Da, dacă-ți plac bărbații de 75 de ani.

– Cine zice că nu?

Am făcut o mică piruetă cu scaunul cu rotile, pentru că nu prea aveam mobilă care să mă încurce. Biroul Danei era lipit de unul dintre pereți, iar cufărul ei fusese împins lângă el. Camera noastră avea în continuare ecou.

– Uau! Nu e periculos? a întrebat ea.

– Nu. Am făcut-o din nou, ridicând scaunul doar pe două roți și apoi învârtindu-l. Dar îmi dă o senzație de amețeală.

– Nu există cumva baschet cu căruciorul cu rotile? a întrebat Dana, suflându-și pe unghii.

– Probabil, am evitat eu să răspund.

Având în vedere trecutul meu sportiv, cel puțin vreo zece persoane îmi puseseră deja această întrebare. Dar, înainte de accident, nu fusesem deloc interesată să arunc mingea la coș. Și eram cu atât mai neinteresată de niște prostii de-astea adaptate pentru persoanele cu handicap. De ce li se părea

oamenilor că era ceva distractiv? De ce trebuia ca tuturor schilozilor să le placă baschetul?

Dana a pus capacul sticluței de ojă.

– Ei bine... eu mă duc la cântare în seara asta. Vrei să vii și tu?

– Ce e o cântare?

– E un concert, o prezentare pentru grupurile de cântat *a cappella*. Vrei să dai și tu probă?

Am clătinat din cap.

– Am renunțat să cânt în cor în clasa a opta pentru că se suprapunea cu antrenamentele de hochei.

– Nu trebuie să fii extraordinar de bună, a pledat Dana. Sunt zece grupuri și e vorba și de socializare în aceeași proporție ca și de muzică.

– Bine, hai să mergem la cântare, deci, am spus. Să vedem cum e.

– Grozav! E chiar după masa de seară. O să găsesc sala asta...

S-a ridicat să pescuiască harta campusului din poșetă.

– Ce televizor tare aveți, doamnelor, s-a auzit o voce sexy din cadrul ușii deschise.

Mi-am ridicat privirea și am dat de Hartley, care se sprijinea de cadrul de lemn.

– Mulțumim, am zis, cu pulsul accelerându-mi-se un pic.

– Acum aveți mare nevoie de o canapea fix aici, a arătat către locul gol de la peretele aflat chiar lângă ușă. Se vând unele la mâna a doua în Curtea Bobocilor.

– Le-am văzut, a zis Dana. Dar nu știm cum să invocăm un duh al mobilei care să ne aducă una până aici.

Hartley își trecu palma de-a lungul maxilarului superb.

– Cred că doi schilozi și o tipă nu prea au cum să se descurce cu așa ceva. O să mă ocup eu la masa de seară. S-a uitat la ceasul de la mână. ... Care începe acum. Veniți?

– Sigur, a răspuns Dana. N-am mai fost până acum în sala de mese Beaumont.

– Să mergem, deci, a spus Hartley, întorcându-și cârjele către ușa căminului.

Împreună cu Dana, l-am urmat pe Hartley afară din cămin și am pornit-o pe stradă. Casa Beaumont, de o frumusețe gotică impunătoare, avea porți de oțel. Dana și-a trecut legitimația prin fața panoului cu senzor și porțile s-au clintit cu un declic. Le-a ținut deschise pentru Hartley și apoi pentru mine.

Parada schilozilor înainta încet, cu Hartley în cârje și cu mine mergând prudent. Alea pietruită avea o suprafață neregulată și nu voiam să-mi prind roțile în vreuna dintre crăpături și să mă trezesc în nas. Era suficient de greu că eram Fata-în-scaunul-cu-rotile. Nu voiam să fiu Fata-care-a-fost-catapultată-din-scaunul-cu-rotile.

Am traversat curtea mică, pavată, și am pătruns în cea mai mare, care era prezentată în toate tururile oficiale ale campusului Harkness. Fratele meu, Damien, se plânsese o dată că trebuia să se ferească de turiști și de aparatele lor de fotografiat când se ducea la cursuri. Dar dacă ăsta era prețul pe care trebuia să-l plătești pentru a locui într-un castel vechi din granit și marmură, eu eram dispusă să îl plătesc.

De cealaltă parte a curții, Hartley ne-a oprit înaintarea.

– Rahat, a zis, uitându-se la clădirea respectivă. Sala de mese e la etaj. Am uitat de scări.

– Să știți că sala de mese Beaumont nu e marcată pe harta pentru persoane cu dizabilități, am spus. Cred că o să încerc la alta.

La Commons nu se servea cina, dar deja memorasem care dintre case aveau săli de mese la parter.

Hartley s-a aplecat peste mânerele cârjelor și a negat din cap.

– Nici eu nu urc. Dar... cum ajunge mâncarea acolo? Pun pariu că n-o cară pe scări. Se încruntă,

măsurând clădirea cu capul dat pe spate. Nu-mi vine să cred că am mâncat aici doi ani și nu mi-am pus niciodată întrebarea asta. S-a întors către o altă poartă, care dădea spre stradă. Dana, ne vedem înăuntru. Trebuie să existe o intrare de serviciu. Pe aici, Callahan.

Cu obrajii rozalii, l-am urmat pe Hartley pe Pîne Alley, care trecea atât pe lângă Beaumont, cât și pe lângă Casa Turner.

– Asta e! a exclamat Hartley, zâmbind larg.

A șchiopătat spre o ușă gri de metal cu un interfon lângă ea. A apăsat pe butonul de comunicare.

– Da! se auzi o voce.

S-a uitat la mine, cu gropița aceea la vedere.

– Aveți o livrare!

Câteva clipe mai târziu, ușa gri s-a tras într-o parte pentru a lăsa la vedere o cabină de ascensor slab luminată, care nu era nici măcar suficient de înaltă ca o persoană adultă să poată sta în picioare.

– Rafinament la maximum, a remarcat Hartley. Ei bine, hai s-o facem!

Era un mic prag, care aproape că l-a făcut să se împiedice. Dar a reușit să intre, aplecându-se și a ținut ușa deschisă cât eu am intrat cu spatele în cabină. Ușa s-a închis cu un sunet metalic greoi care m-a speriat. Oare ăsta avea să fie unul dintre momentele *acelea* - genul de momente pe care ți le amintești ulterior și te întrebi de ce ai intrat după un tip sexy într-un lift nesigur, fără nici un însemn pe el? Dar Hartley doar a chicotit in timp ce cabina părea să tremure în jurul nostru.

– Sper că ai plămâni buni, în caz că va trebui să strigăm după ajutor.

Liftul urca atât de încet, încât nu m-am relaxat până ce ușa nu s-a deschis în sfârșit, cu un șuierat ascuțit. Când am ieșit într-o bucătărie bine luminată, un tip cu pălărie de bucătar s-a încruntat la noi, iar mai multe persoane ocupate, cu șorțuri albe, s-au întors să ne fixeze îndelung.

– Să nu-mi spuneți că ne-ați rătăcit rezervarea! Hartley a pufnit, uitându-se în jur. Pe-aici, Callahan!

L-am urmat pe pardoseala din gresie, ocolind un bufet cu ferestre de sticlă, și am intrat în mulțimea dezorganizată de studenți care așteptau, cu tăvile în mâini.

– Iată-vă! a zis Dana, făcându-ne loc. Cum ați urcat aici?

– Cu liftul de serviciu, a răspuns Hartley. A mers de minune. Dana, poți să ne mai iei o tavă?

– Sigur, luați-o pe asta!

A țâșnit imediat, întorcându-se cu altă tavă și încă două tacâmuri.

Coada șerpuia înainte și, într-un final, a venit și rândul nostru.

– Poți să vezi peste tejghea? a întrebat Hartley.

„Nu, ca de obicei."

– Ce arată bine? am întrebat.

– Sendvișul cu chiftele. Dar peștele arată un pic înspăimântător.

– Deci e o decizie ușor de luat.

– Două sendvișuri cu chiftele, vă rog, a comandat Hartley.

– Pot să vă ajut la cărat ceva? a întrebat Dana.

Hartley a răspuns:

– Eu și Callahan avem un sistem pus la punct.

Când el s-a uitat în altă parte, Dana m-a privit, ridicând cu subînțeles dintr-o sprânceană. Eu mi-am mușcat buzele, să-mi înăbuș un zâmbet larg.

Când ne-am primit mâncarea, Hartley a arătat cu o cârjă către o masă pe jumătate ocupată, aflată în mijlocul camerei.

– Acolo, domnițelor!

Când ne apropiam de masă, un tip cu părul roșcat-închis i-a făcut cu mâna.

– Hartley! Doamne, cum arăți!

– Mereu știi exact ce să spui, Bridger.

Roșcatul s-a ridicat și a ocolit masa ca să se uite la ghipsul enorm al lui Hartley.

– E groasă treaba, tipule! Îmi pare al dracului de rău...

Hartley a fluturat din mână, ca și cum n-ar fi vrut să audă așa ceva. Am recunoscut această reacție, pentru că simțisem și eu ce simțea el. Uneori, chiar și cele mai drăguțe lucruri pe care le spun ceilalți nu fac altceva decât să-ți aducă aminte de tot ce-a mers prost.

– Ia de-aici unul din scaunele astea, pentru Callahan, bine? i-a spus Hartley.

Bridger a îndepărtat unul dintre scaunele grele din lemn cu o mișcare scurtă a unui deget. Era un alt sportiv masiv, cu piept lat și bicepși umflați, pistruiați, care ieșeau din mânecile unui tricou pe care scria Harkness Hockey. Era *aproape* la fel de atrăgător ca Hartley și avea o căldură prietenoasă care îmi plăcea. Când Hartley ne-a prezentat drept vecinele lui, a zâmbit larg.

– În loc de mine, vă are pe voi două. Noi doi trebuia să fim colegi de cameră. Dacă stau să mă gândesc bine, s-ar putea să-l fi împins de pe zidul ăla ca să fiu singur în cameră.

– Drăguț, a comentat Hartley. Poți să ne faci un serviciu după masă? Domnișoarele astea au nevoie să cumpere o canapea din Campusul Vechi. Nu e decât un drum de cincizeci de metri, fără scări. Și poți să-mi vezi apartamentul luxos, de handicapat.

– În regulă. Ce plan aveți pentru seara asta, ia ziceți?

Hartley a scuturat din cap.

– Nu depinde de mine. Stacia pleacă mâine-dimineață.

– Am înțeles. Sprâncenele lui Bridger se ridicară. Ai grijă la picior, tipule! Lasă pozițiile mai delicate pentru data viitoare! Când Hartley a aruncat un șervețel mototolit spre capul lui, Bridger s-a

mulțumit doar să izbucnească în râs. Ți-au dat ceva calmante bune?

– Da, dar mă fac să vomit, așa că le-am lăsat acasă. Mă servesc, pur și simplu, cu Advil și iau cu pumnul.

Un alt tip s-a așezat alături de noi, un blond dichisit cu o tunsoare elegantă.

– Atât de tare te doare piciorul?

– Mă doare tot, a răspuns Hartley. Și piciorul teafăr, de la atât de mult efort, șoldul, de la susținut ghipsul. Și subsuorile.

– Ai mânerele de la cârje fixate prea jos, i-am spus, ștergându-mă la gură cu șervețelul.

– Pe bune?

Hartley s-a mai înviorat.

– Pe bune. Ridică-le pe următoarea poziție și nu te sprijini pe subsuori ca să-ți susții greutatea. Ai încredere în ce-ți spun.

El a arătat cu un cartof prăjit spre mine.

– Ești o vecină tare utilă, Callahan.

Am scuturat din cap.

– Dacă ar exista o emisiune-concurs pentru cunoștințe despre fizioterapie, aș putea să câștig o groază de bani.

Tipul dichisit mi-a aruncat o ocheadă ciudată. Dar eram obișnuită cu așa ceva. Astfel că, în loc să mă simt aiurea, mi-am terminat sendvișul cu chiftele. Era delicios.

După cină, eu și Dana am plătit patruzeci de dolari pentru o canapea la mâna a doua într-o nuanță de albastru nu-prea-urât. Bridger și tipul dichisit, căruia îi spuneau Fairfax, au cărat-o până în camera noastră.

– Mulțumesc, mulțumesc! le-a spus Dana, dansând în fața lor pentru a deschide ușa camerei noastre. Ușa făcută să fie accesibilă persoanelor cu handicap era atât de lată încât nici măcar nu au fost nevoiți să o întoarcă pentru a o putea duce înăuntru.

– Frumoasă cameră, a zis Bridger, punând jos partea lui de canapea. Hai să o vedem și pe-a ta, Hartley!

Cu ambele uși lăsate deschise, i-am auzit pe prietenii lui Hartley exclamând laude la adresa camerei lui de o persoană, aflată vizavi. El nu avea un spațiu comun, ca noi, dar observasem că și camera lui era de dimensiuni generoase.

– Doamne, pat dublu? Tare!

– Fix momentul potrivit ca prietena ta să plece din țară, a râs răutăcios Fairfax. Unde e, până la urmă?

Am auzit glasul lui Hartley răspunzând.

– La mall? La vreun salon de frumusețe? Undeva scump... În fine. Cine vrea o bere înainte să se întoarcă ea?

După ce ne-am admirat noua piesă de mobilier și am tras cufărul Danei în fața ei, să ne servească drept măsuță de cafea, am traversat campusul până la cântarea grupurilor *a cappella*. Când am intrat în sală, ni s-a înmânat câte o jumătate de foaie de hârtie, pe care era scris programul. Era o listă cu zece grupuri, fiecare urmând să cânte câte două melodii.

– Trebuie să împartă programele astea, mi-a explicat Dana în timp ce ne instalam în locul special amenajat pentru persoanele cu dizabilități, astfel încât scaunul meu să nu iasă în afară și să obtureze culoarul. Ca toată lumea să-și aducă aminte cine a cântat ce.

Toate grupurile aveau nume drăguțe, ca Harkness Harmonics și Tony Tones. Când luminile au devenit mai slabe, primul grup a înaintat pe scenă – doisprezece tipi cu tricouri identice și pantaloni scurți de doc. Am verificat programul. Erau Minstrel Marauders.

– Cântatul *a cappella* e cam de tocilari, mi-a spus Dana, aplecându-se spre mine. Dar într-un mod

bun.

După câteva minute, eram tentată să fiu de acord cu ea. Un tip aflat în celălalt capăt a ridicat un diapazon și a scos o singură notă. Restul de unsprezece prieteni au început să fredoneze în armonie. Apoi, conducătorul a ascuns diapazonul, după care și-a ridicat ambele mâini. Când le-a lăsat din nou jos, grupul s-a lansat într-o interpretare a *Up the Ladder to the Roof* pe patru voci. Și, cumva, au făcut ca un cântec care se difuza la radio când părinții mei erau mici să pară interesant. Mereu crezusem că sportivii erau genul meu. Dar trebuia să recunosc că și doisprezece bărbați care cântau de zor un cântec de dragoste alert erau destul de atrăgători.

– Sunt grozavi, am spus în șoaptă.

Dana a dat aprobator din cap.

– Se zice că ar fi cel mai bun cor de bărbați.

Următorul grup erau Mixed Masters, un cor mixt. Păreau că se distrau teribil, dar nu aveau perfecțiunea celor de la Marauders.

– *Următorul...* a spus în șoaptă Dana.

Dar următorul grup – Something Special – a făcut-o să mă strângă de încheietură.

– Ăsta-i grupul meu „de suflet", mi-a zis.

Femeile au format un semicerc perfect pe scenă. S-au apucat de brațe și apoi au început să intoneze o versiune impresionantă și frumoasă a cântecului *Desperado* al celor de la Eagles.

Când au terminat, aplauzele au fost frenetice.

– Uau, am spus. Sunt extraordinare.

– Știu. Dana a scos un oftat. Dar ai observat cât de *blonde* sunt toate? Sunt curioasă dacă e vorba doar de o coincidență. Poate că ar trebui să dai și tu o probă, Corey. Aproape că ai coloratura potrivită pentru asta.

– În nici un caz, am spus automat, ducându-mi o mână la părul cu șuvițe decolorate de soare.

Mă întrebam de ce Dana nu înțelegea ce absurd era ce spunea. Dacă fetelor din Something Special le păsa atât de mult de cum arăta grupul, ce efect ar fi

avut un scaun cu rotile sau o pereche de cârje asupra rândului frumos de chipuri zâmbitoare? Dana chiar credea că oricare dintre grupurile cu oameni atrăgători de pe scenă ar mai fi arătat bine cu mine parcată în centrul lor?

Cântarea era distractivă din punctul de vedere al unui spectator, dar eu îmi știam bine locul. Respectiv cel rezervat persoanelor cu dizabilități.

Capitolul patru

Ai impresia că ești atât de vicleană!

Corey

Săptămâna următoare, cineva a bătut la ușă când eu și Dana eram cufundate în lectura materialelor pentru cursuri.

– E deschis! am strigat.

Ușa de lemn s-a deschis, lăsându-l la vedere pe Hartley, cu cârjele lui cu tot.

– Seara bună, ne-a salutat. Toată lumea muncește pe brânci? Pot să revin altă dată.

Dana și-a închis cartea cu zgomot.

– Eu am o probă în jumătate de oră. Ce te aduce pe la noi?

– Am o solicitare ciudată și egoistă.

– Sună interesant, i-a răspuns Dana. Dacă nu chiar promițător.

– Ești fată deșteaptă, Dana. Și-a arătat gropița pentru câteva clipe, iar eu am simțit cum alunecam și mai mult sub vraja lui. Zâmbetul ăla putea să topească și sticla. Vedeți voi... am un QuirkBox. Dar nu și televizor. Eu și Bridger făceam o echipă bună – dar televizorul era al lui.

– QuirkBox este o consolă de jocuri video? am întrebat eu.

El a dat aprobator din cap.

– În fine, dacă vrei să joci vreodată, aș putea să o instalez aici. Nu durează mult.

– Ce să zic, fă-ți de cap, am răspuns. Încearcă, dacă merge.

– Sunteți cele mai tari! a spus, cu o expresie de bucurie pe față. Mă întorc imediat.

Ușa s-a închis și am auzit bufniturile cârjelor lui Hartley care traversau din nou holul.

– Ești înnebunită după jocuri video? m-a întrebat Dana.

– Nu. Am zâmbit larg. Și totuși...

A izbucnit în râs.

– Cred că ar fi cazul ca de-acum încolo să-i spunem „Cuceritorul". Ar fi cazul să mă pregătesc pentru probă.

A intrat în camera ei să se confrunte cu o criză vestimentară.

– Eu nu sunt așa pasionată de jocurile video. O să mă uit doar, i-am spus lui Hartley când a instalat consola.

De pe canapea, puteam să-i admir în voie fundul.

– Cum dorești.

Un minut mai târziu, jocul a făcut ecranul mare să se lumineze și pe gheață a intrat o echipă de jucători de hochei redați într-un mod incredibil de realist, care purtau tricouri cu Bruins.

Fără să vreau, m-am aplecat înainte.

– Ăla-i Anton Khodobin! Poți să le vezi *fețele?*

Hartley a scos un hohot amuzat.

– Da, dar știu că tu nu ești așa pasionată.

Sprijinindu-se pe cârje în fața televizorului, ținea controllerul în mâini. Când s-a auzit semnalul de început, a urmat confruntarea pentru puc, pe care a câștigat-o jucătorul lui Hartley. Echipa lui juca împotriva echipei Islanders, iar Hartley a pasat pucul de la centru către aripa stângă.

A urmat un moment plin de tensiune, când apărătorul de la Islanders a pus crosa pe puc. Dar Hartley l-a recuperat rapid, cu un mormăit de satisfacție. Înainta pe patine, pregătindu-se să tragă la poartă. Portarul s-a aruncat, dar, înainte să apuc să văd ce s-a întâmplat, Hartley mi-a blocat vederea cu umerii, iar ecranul a dispărut în spatele corpului

lui. Fără să mă gândesc, m-am împins de pe canapea, ca să îl ocolesc.

Și am căzut.

În fracțiunea de secundă înainte de a mă izbi de podea, mi-am dat seama ce greșeală făcusem. Încă mi se mai întâmpla din când în când, dar doar când mă concentram *foarte mult* la altceva. Efectiv uitam că nu mai puteam să stau în picioare fără ajutor și mă aruncam pe jos.

M-am prăbușit cu un bufnet, brațul izbindu-se cu un zgomot exagerat de măsuța noastră improvizată.

Capul lui Hartley s-a întors instantaneu.

– Doamne, ești în regulă?

– Sigur, am răspuns, cu fața cuprinsă de flăcări. Sunt doar... ăăă, neîndemânatică. Îmi masam brațul care se lovise de masă. Atenție, i-am spus, arătând cu o mișcare din cap către ecran. Islanders furaseră pucul și se îndreptau în viteză către poarta lui Hartley.

Când și-a luat ochii de la mine, mi-am ridicat rapid fundul înapoi pe canapea.

A dat pauză jocului, după care s-a întors din nou, cercetându-mă.

Mi-am lăsat ochii în jos, studiindu-mi mâinile.

– Capul sus! mi-a zis. Și, când m-am uitat din nou la el, mi-a aruncat controllerul, pe care l-am prins. Cu ce echipă vrei să joci?

Mi-a adresat un zâmbet uriaș, chiar genul care să mă facă să mă topesc toată pe interior.

– Pittsburg, am răspuns, fără nici o ezitare.

– Bună alegere, Callahan, a spus, luând celălalt controller și accesând un meniu pe ecran. N-o să dureze mult să setez. Și apoi vei învăța direct de la maestru.

Erau o groază de lucruri pe care aș fi vrut să le învăț de la „maestru". Dar, în seara aceea, m-am mulțumit cu un joc video numit RealStix.

Data viitoare când Hartley a venit pe la noi să joace hochei, eram pregătită.

– Îți aduci aminte cum se face? m-a întrebat, întinzându-mi controllerul.

– *Cred* că da.

De data aceasta, am stat unul lângă celălalt, pe canapea, cu ghipsul lui Hartley cocoțat pe măsuța de cafea. A apăsat „start" și cei doi jucători ai noștri s-au apropiat, privindu-se în ochi, pentru înfruntarea de început. Arbitrul digital a lăsat să cadă pucul între noi, iar eu l-am prins cu crosa. Apoi, după ce l-am pasat către aripă, am pornit pe patine către poartă.

Portarul lui Hartley a intrat în câmpul meu vizual. M-am lansat către el, cu pucul potrivit să pornească spre colțul drept al porții. Pe ecran, jucătorul lui Hartley s-a tras ca să acopere partea respectivă. Am fentat că aș trage spre stânga, iar portarul s-a mișcat exact așa cum voiam eu. Am tras cu putere pucul din nou spre dreapta și l-am lansat în poartă.

După care am început să chicotesc când mulțimea creată digital a izbucnit în urale nebunești.

– Ce dracu', Callahan? Hartley a pus jocul pe pauză. Mi-ai păcălit portarul? Încet, mimica lui surprinsă evoluă spre un rânjet jucăuș. Ia stai nițel, fato... Ai *exersat*, nu-i așa?

M-am străduit din răsputeri să-mi înfrânez zâmbetul.

– Tu n-ai fi făcut la fel, în locul meu?

– Doamne, Dumnezeule, o să plătești scump pentru asta...

Apoi, cu o viteză demnă de un ninja, s-a aplecat și m-a apucat de braț, ridicându-l. Până să-mi dau seama ce se întâmpla, își băgase degetele sub brațul meu și mă gâdila.

– Hartley! am țipat, împingându-i mâna de pe mine și strângându-mi brațul pe lângă corp.

– Ai impresia că ești atât de vicleană...

A întins mâna din nou către brațul meu, dar era o manevră falsă. Aveam un frate mai mare și știam

toate șmecheriile. Chiar când și-a lăsat mâna spre abdomenul meu, mi-am lăsat cotul în jos, să mă apăr. Dar Hartley doar s-a ridicat pe genunchiul teafăr și s-a lansat către partea stângă, vulnerabilă. Am țipat din nou când mi-a apăsat umărul pe canapea, găsind cu mâna liberă două locuri sensibile în același timp, să mă gâdile.

Deasupra mea, ochii lui căprui râdeau. Când m-am uitat adânc în ei, am simțit un val de căldură și apoi și altceva. Expresia lui s-a schimbat, devenind mai serioasă. Părea aproape înfometată.

Un chicot mi-a murit pe buze când ochii ni s-au întâlnit.

– *Ce* se întâmplă aici?

Dana a ieșit din camera ei, prinzându-și un cercel în ureche.

Dându-mi drumul, Hartley s-a aruncat înapoi pe partea lui de canapea și a luat controllerul.

Și momentul a fost sugrumat în față. Sau poate că nu a fost nici un moment și mi-am închipuit eu totul. Când Dana ne-a zâmbit, m-am uitat la Hartley, dar acesta părea la fel ca întotdeauna.

– *Cineva* și-a luat gol, i-am răspuns Danei, să-mi maschez confuzia, și și-a pierdut cumpătul.

– *Cineva* trebuie să primească o lecție, a decretat combativ Hartley, pornind din nou jocul.

– Să te văd, l-am provocat.

Dana și-a pus o geacă.

– Să vă chem o dădacă? Să nu vă luați la bătaie, bine?

Dar nici măcar nu i-am răspuns, pentru că jocul reîncepuse. Hartley a câștigat înfruntarea inițială pentru puc de data asta, iar eu n-am putut să intru în posesia lui. Dar, cu ceva noroc, portarul meu i-a zădărnicit atacul, aruncându-se peste puc.

– Uuuuh, am zis. A fost pe-aproape! M-am uitat după Dana, dar aceasta plecase deja. Deci suntem în continuare la 1:0, cu Pittsburg la conducere.

– Acum te și *lauzi?* m-a întrebat Hartley. O să-ți șterg rânjetul ăla de pe față.

Zâna înaripată a speranței s-a strecurat și ea în discuție: „Îmi vin mai multe idei despre cum ai putea face asta!", a zis ea cu un zâmbet afectat.

Jocul video de hochei RealStix a devenit elementul nostru comun. Rivalitatea Bruins-Puffins a devenit treptat obsesia mea preferată. Uneori, jucam un meci scurt înainte de cină, în timpul săptămânii de școală. Dana, pur și simplu, dădea din cap și ne spunea că suntem dependenți. Jocurile astea erau distractive, dar eram deseori întrerupți de apeluri telefonice pentru Hartley. Punea jocul pe pauză și răspundea, pentru că la ora aceea Stacia se pregătea de culcare.

– Scuze, mi-a zis prima oară când s-a întâmplat. Dar nu pot să o sun înapoi mai târziu. E unsprezece seara acolo.

– Nici o problemă.

Doar că era o problemă. Pentru că apelurile alea erau o agonie pentru mine.

– Roma în weekend? Pare distractiv, spunea Hartley. Tonul indulgent pe care îl aborda cu ea părea nepotrivit pentru el. Pun pariu că o să-ți pui greu la încercare cardurile de credit. Ai face bine să-ți cumperi și niște valize în plus, dacă tot te apuci. Altfel n-ai cum să-ți aduci acasă toată prada aia de firmă.

Asistam la aceste conversații strângând din dinți. Nu doar că-mi întrerupeau noua mea ocupație preferată, ci îmi și împingeau mintea în direcții obscure în care nu voiam să ajungă. „Bună, sexoaso", așa răspundea Hartley deseori la telefon. Sau „bună, scumpo". Era greu de spus care cuvânt de alint mă deranja mai mult. Pentru că mie nimeni nu-mi spusese așa.

Adevărul era că atracția mea arzătoare față de Hartley m-a făcut să încep să măsor distanța dintre fetele ca Stacia și persoana mea. Înainte de accident, mereu presupusesem că aveam să am parte și eu

cândva de o idilă pasională. Dar mă irita când îl auzeam pe Hartley dându-se pe lângă iubita lui superbă. Oare exista pe lumea asta un tip și pentru mine, care să se refere la iubita lui blocată într-un scaun cu rotile ca fiind „sexoasă"?

Chiar nu credeam că exista.

Parte din târgul pe care-l încheiasem cu părinții mei era că aveam să continui fizioterapia la Harkness. Noua mea fizioterapeută era o femeie cu un aer sportiv, care purta mereu o șapcă cu Patriots.

– Spune-mi Pat, mi-a recomandat, strângându-mi mâna. Ți-am studiat dosarul tot weekendul.

– Îmi pare rău, am răspuns. Nu pare deloc o lectură interesantă.

– Nicidecum, mi-a zâmbit. Am observat că avea pistrui peste tot. Cei care au lucrat cu tine considerau că ești o adevărată gură de aer proaspăt.

Am izbucnit în râs.

– Dacă „o gură de aer proaspăt" e un eufemism pentru „răutăcioasă", poate că te-aș crede.

Pat a scuturat din cap.

– Ai avut un an foarte plin de provocări, Corey. Toată lumea înțelege asta. Așa că hai să ne apucăm de treabă!

Mai întâi, Pat m-a întins. Așa începea mereu fizioterapia – cu senzația neliniștitoare dată de faptul că cineva îmi mișca trupul, ca și cum aș fi fost o păpușă de cârpă. Pat îmi învârtea picioarele în jurul articulațiilor șoldurilor, apoi ale genunchilor și ale gleznelor. Înainte să-mi ceară să mă ridic în fund, a ezitat.

– Pot să mă uit un pic la pielea ta? N-o să vadă nimeni.

Am aruncat o privire în jur. Ușa sălii de fizioterapie era închisă și nu se vedea nici un chip dincolo de fereastră.

– Repede, am răspuns.

Pat mi-a tras partea din spate a pantalonilor de yoga și s-a uitat rapid la partea din spate, peste lenjerie. Își făcea griji că aveam să fac leziuni de presiune de la stat în scaunul cu rotile toată ziua.

– Nici o problemă aici.

– Nu sunt în categoria de risc crescut, am spus eu. Părinții mei ți-au spus să verifici, nu-i așa?

Pat a zâmbit.

– Nu poți să le-o iei in nume de rău că le pasă.

De fapt, chiar puteam.

– Dacă putem să te ridicăm dîn scaunul ăla, a arătat cu degetul mare către detestatul obiect cu pricina, nimeni n-o să-și mai facă asemenea griji. Câte ore pe zi ești pe verticală, în cârje?

– Câteva, am evitat răspunsul. Adevărul era că nu îmi dădusem încă seama cum să includ cârjele în programul meu de la Harkness. Încă mă mai lămuresc cât de departe sunt toate clădirile.

– Înțeleg, a spus ea. Dar dacă ai de gând să participi la viața de student, va trebui să te facem să urci trepte. Altfel, ar fi trebuit să alegi un colegiu construit în anii '70. Așa, hai să facem niște împingeri cu picioarele!

Am încercat să nu mă plâng prea mult. Dar acum un an puteam să împing cu picioarele dublul greutății mele.

Acum? Pat a pus greutate de vreo 27 de kilograme și tot a trebuit să-mi împing cvadricepșii cu mâinile pentru a ridica platforma. Și un copil de clasa întâi s-ar fi descurcat mai bîne.

Zău așa, ce rost avea?

Dar Pat nu era deloc descurajată de prestația mea jalnică.

– Acum o să lucrăm cu mușchii trunchiului, a însistat. O stabilitate bună a trunchiului e esențială pentru a te ajuta să-ți ții echilibrul în cârje.

Nu era ceva pe care să nu-l mai fi auzit. Pat își învățase replicile din același scenariu ca și ceilalți

terapeuți care se ocupaseră de mine. Și fuseseră destui.

Din păcate, în nici un scenariu nu se regăseau cuvintele care să corespundă lucrurilor care mă deranjau cu adevărat. Pat știa ce să facă atunci când șoldurile mi se clătinau în mijlocul unui exercițiu de anduranță în poziție fixă. Dar nimeni nu mă învățase vreodată cum să reacționez la privirile ciudate pe care le primeam când oamenii dădeau de mine în scaunul cu rotile. Uneori, primeam priviri pline de o milă nedisimulată. Acelea păreau sincere, chiar dacă nu mă ajutau cu nimic. Și mai erau și Zâmbetele Largi. Nu se poate să existe pe lume prea mulți oameni care să meargă peste tot zâmbind ca niște maniaci la persoanele absolut necunoscute. Dar eu primeam o groază de Zâmbete Largi de la oameni care aveau impresia că îmi erau datori cu o asemenea reacție. Era ca un premiu de consolare. „Nu prea poți să-ți folosești picioarele, așa că uite un Zâmbet Larg de la mine, gratis."

Bineînțeles, niciodată nu mă plângeam de lucrurile astea cu voce tare. N-aș fi făcut altceva decât să par răutăcioasă. Dar ultimele nouă luni mă făcuseră să devin mai umilă. Corey cea de odinioară se scandaliza când tipii se holbau la sânii ei. Acum nu puteam decât să-mi doresc ca persoanele din jur să se uite la sânii mei. Acum, când se uitau la mine, nu vedeau decât scaunul cu rotile.

– Încă patru abdomene, Corey. Și ești bine, a spus Pat.

M-am uitat la fața ei hotărâtă și m-am executat. Dar știam bine că n-o să fiu niciodată *bine*.

Capitolul cinci

O girafă beată, pe catalige

Corey

Septembrie s-a preschimbat rapid în octombrie, iar viața era bună. Țineam pasul cu temele de la cursuri și învățam să mă descurc prin campus din ce în ce mai ușor. Dana era prinsă în procesul de recrutare într-unul dintre grupurile *a cappella*. Melodia pe care o cântase la probă fusese *Hey There, Delilah* și, la cât exersase, începusem să o aud și în somn.

Nu aveam cine știe ce viață socială personală încă, dar asta probabil că avea să necesite ceva timp. Clar, până acum serile de vineri și sâmbătă preferate erau cele petrecute cu Hartley, jucând RealStix. Când sezonul de hochei a început, prietenii lui Hartley au devenit din ce în ce mai indisponibili. Erau fie la antrenament, fie se duceau la petreceri care se țineau în colțuri ale campusului unde Hartley nu era dispus să urce cu cârjele. În serile acelea, se lăsa pe canapea, lângă mine, pentru câteva meciuri de hochei. Uneori puneam și un film după aceea.

– Știi ceva? Te bazezi prea mult pe căpitanul echipei tale, mi-a spus Hartley într-o seară, când pierdeam.

Nu aveam de gând să îi spun, dar motivul pentru care pierdeam în seara respectivă nu avea mare legătură cu centralul meu, și una foarte mare cu faptul că Hartley nu purta tricou. Îmi petrecusem ultima jumătate de oră încercând să nu salivez la vederea mușchilor lui abdominali perfect definiți.

A deschis o sticlă de bere și mi-a întins-o, dar am refuzat cu o fluturare din mână.

– Digby e bun, dar mai sunt și alți jucători pe gheață.

– Dar Digby e de vis, am spus eu, punându-mi controllerul jos. Și așa era – chiar și versiunea digitală a căpitanului de la Puffins îmi făcea inima să tresalte. Era *aproape* cel mai sexy jucător de hochei pe care îl știam pe nume. Cel mai sexy stătea lângă mine, pe canapea.

Hartley a pufnit, gata-gata să se înece cu berea.

– Vorbești serios? A izbucnit în râs, ceea ce însemna că îi vedeam zâmbetul mai mult timp. Callahan, am crezut că ești o adevărată pasionată. Nu mi-am dat seama că ești o pisi de hochei.

Asta m-a făcut să inspir cu zgomot, ultragiată.

– Și *eu* nu mi-am dat seama că ești un ticălos!

El și-a ridicat ambele palme, defensiv, din care una ținea în continuare berea.

– Heeei, n-a fost decât o mică glumă.

Mi-am mușcat buza, încercând să-mi țin iritarea sub control. „Pisi de hochei" era o expresie disprețuitoare pentru femeile cărora le plăceau jucătorii de hochei mult mai mult decât le plăcea jocul. Nimeni nu îmi mai spusese așa până atunci. Cele mai fericite clipe din viața mea fuseseră petrecute *pe terenul de hochei*.

Hartley și-a potrivit piciorul rupt pe măsuță și a înălțat un pic capul, ca un Golden Retriever.

– Am atins un punct sensibil? Îmi pare rău.

Întinzând mâna spre el, i-am luat berea din mână și i-am furat o dușcă.

– Cred c-ar trebui să încep să mă vopsesc pe față și să strig la arbitrii. Din moment ce sunt așa *pasionată*...

I-am întins sticla înapoi, dar el nu a luat-o. Pur și simplu, se uita atât de intens la mine, încât mă întrebam dacă nu cumva îmi putea auzi gândurile.

– Callahan, a zis încet. Ești *jucătoare* de hochei?

Preț de câteva clipe, ne-am privit în ochi, clipind din când în când. Mereu *fusesem* jucătoare de

hochei – de la cinci ani. Și acum, în cel mai bun caz, eram doar pasionată de joc. Și asta chiar mă durea.

Înghițind cu greu nodul din gât, am răspuns la întrebare.

– Am fost. Înainte de... știi tu... Înainte să mă las.

Am simțit o usturime în spatele ochilor. Dar nu aveam de gând să plâng în fața lui Hartley. Am inspirat adânc pe nas.

El și-a umezit buzele.

– Mi-ai spus că tatăl tău e antrenor la liceu.

– A fost antrenorul *meu* la liceu.

– Pe bune? Hartley a desfăcut altă bere fără să-și ia ochii de la mine. Pe ce poziție jucai?

Jucai. La trecut.

– Centru, bineînțeles. Știam ce întreba, de fapt. Eram căpitan. Campioană statală. Recrutată de colegii.

Era atât de greu să-i spun asta – să îi arăt exact ce pierdusem. Cei mai mulți oameni nu voiau să audă așa ceva. Schimbau subiectul și mă întrebau dacă mă gândisem să mă apuc de tricotat sau de șah.

Dar Hartley doar a întins mâna spre mine, lovindu-și ușor sticla de bere de cea pe care o țineam în continuare în mână.

– Știi ceva? Știam eu că te plac, Callahan, a zis.

Auzind asta, lupta mea cu lacrimile a devenit și mai grea. Dar am luat o dușcă lungă din berea din mâna mea și le-am alungat. Mai urmară alte câteva secunde de tăcere înainte ca Hartley să vorbească din nou.

– Așa... cred că asta înseamnă că ar trebui să te învăț cum să-ți ajustezi modul de vizualizare pe ecran, ca să vezi mereu unde-ți sunt apărătorii. Trage-te încoace!

Fericită să trecem mai departe, m-am tras mai aproape de el, pe canapea. Hartley și-a petrecut brațul pe după mine, ca să țină controllerul în fața corpului meu, să îl văd.

– Dacă apeși butoanele astea două în același timp, mi-a spus, apăsând cu degetele mari și uitându-se la

ecran, se schimbă între perspectiva jucătorului și cea a antrenorului.

Eram cuibărită foarte aproape de el, încât îi simțeam respirația pe ureche atunci când vorbea.

– Am înțeles, am suspinat. Fierbințeala pieptului lui gol pe spatele meu era incredibil de tulburătoare. E... util, am reușit să îngaim.

În timp ce el îmi arăta alte câteva manevre, eu îi inhalam mirosul curat al săpunului pe care il folosea și admiram antebrațele parcă sculptate care le încadrau pe ale mele. Ar trebui scrise poezii despre brațele lui.

Hartley îmi spunea ceva despre placări, dar nu prea îl auzeam. Ori de câte ori venea vorba de corpul unui jucător, nu mă puteam gândi decât la al lui.

– Bine? și-a terminat prelegerea, în timp ce eu mă chinuiam să respir. Acum, când o să te bat, n-o să poți să zici că nu știai una sau alta.

Trăgându-mă ușor de coada scurtă, și-a retras îmbrățișarea.

Cu obrajii îmbujorați, m-am tras repede înapoi către capătul meu de canapea.

– Ei, hai acum, am zis eu, reușind să mobilizez vreo doi neuroni. Sunt gata să te spulber.

– Vedem noi dacă o să fie chiar așa, a chicotit el, amuzat.

Vinerea următoare, pe seară, am dat nas în nas cu Hartley când intram amândoi pe ușa căminului.

– RealStix mai târziu? l-am întrebat. *Te rog?*

El a clătinat din cap.

– Echipa de hochei nu începe sezonul de joc decât peste o săptămână, așa că Bridger dă o petrecere. Ar trebui să vii și tu – nu sunt decât șase trepte. L-am făcut să le numere. Te descurci șase trepte?

Am cântărit bine răspunsul.

– Mă descurc, cât timp nu mă deranjează să arăt ca o girafă beată, pe catalige. Doar că mai puțin grațioasă.

A zâmbit larg.

– Așa-s si eu, într-o zi bună. Eu mă duc pe la opt și o să bat la ușa voastră. Adu-o și pe Dana și pe oricine altcineva ai chef.

A intrat în camera lui.

– Vrei să mergi la petrecerea lui Bridger din seara asta? am întrebat-o pe Dana când, în sfârșit, a ajuns acasă.

– Aș veni, dar nu pot, mi-a răspuns. Sunt și două petreceri ale grupurilor *a cappella*. Mă ajuți să-mi aleg o ținută?

– Sigur, am zis, simțindu-mă mai bine în legătură cu decizia mea de a nu încerca să intru într-un grup de cântat. Dacă trebuia să cânți bine *și* să te îmbraci pe măsură, eu clar nu eram o candidată potrivită.

Pentru Dana am ales un pulover mov mulat, cu niște jeanși negri ca abanosul. Arăta bine, dar nu ca și cum s-ar fi străduit prea mult.

– Dar tu ce-o să porți? m-a întrebat.

Eu doar am ridicat din umeri, uitându-mă în jos la tricoul cu Harkness pe care îl aveam pe mine.

– E o petrecere cu un butoi de bere, în camera lui Bridger. Cine s-ar îmbrăca special pentru așa ceva?

Dana și-a dat ochii peste cap.

– Ei, hai, Corey... Jeanșii sunt în regulă, dar ai nevoie de o bluză mai drăguță. A intrat în camera mea și a început să deschidă sertarele comodei. Asta cum îți vine?

– Păi... e roz.

– Văd și eu asta. Pune-o pe tine!

Ca să îi fac pe plac, mi-am dat jos tricoul cu Harkness și am luat bluza pe care mi-a întins-o Dana.

Hartley

Când am deschis ușa spațiului comun al fetelor, am auzit niște voci din spatele ușii întredeschise a camerei lui Corey.

– Așa. Acum pot să plec? a întrebat Corey.

– Vine *mult* mai bine! s-a emoționat Dana. Se mulează exact pe unde trebuie. Așa, stai puțin... Pune-ți cerceii ăștia rotunzi.

– Bine, oftă Corey, pentru că e mai rapid decât să mă contrazic cu tine.

– Și nu te las să pleci din cameră fără ruj.

– O, Doamne, *de ce*?

Atunci am izbucnit în râs, iar ușa lui Corey s-a deschis de tot.

– Tre' să plec, i-a strigat peste umăr Danei.

– Stai! a exclamat colega ei de cameră, bâjbâind pe comoda lui Corey. Tu nu *ai* mascara?

– Noroc la petrecerile tale *a cappella*, i-a urat Corey, înaintând în cârje către mine, grăbită. *Fugi*, mi-a spus fără ca de pe buze să i se desprindă vreun sunet, iar eu am deschis ușa.

Corey a reușit să escaladeze cele șase trepte până în camera lui Bridger fără prea mare dificultate, ceea ce a fost grozav, pentru că eu n-aș fi avut cum să o ajut. Dar, în seara aceea, petrecerea în sine a fost adevărata muncă. Era exact așa cum ar fi trebuit să mă aștept. Bere caldă în pahare de plastic? Sigur. Muzică dată prea tare ca să mai poți purta o conversație? Bineînțeles. Fete care se jucau cu părul și le aruncau ocheade colegilor mei de echipă? Evident.

Camera lui Bridger era plină de geci și hanorace cu Harkness Hockey. Pisi de hochei se plimbau prin jurul lor, împăunându-se. Am urmărit privirea fixă a lui Corey și am dat de o tânără destul de beată care dansa cu mișcări lascive, ondulându-se pe lângă Bridger. Când i-am întâlnit privirea lui Corey, a ridicat dintr-o sprânceană. Eu n-am putut decât să dau din umeri. Ai fi crezut că nu dai de pisi de

hochei la o școală de tineri ambițioși ca Harkness. Dar te-ai fi înșelat. La fiecare meci disputat pe teren propriu, era cel puțin un poster făcut de mână pe care scria: „Viitoare soții de hocheiști". Nici măcar nu erau subtile.

Când eu și Corey am răzbit la petrecere, Bridger ne-a întâmpinat pe fiecare cu un zâmbet călduros și o bere cam de aceeași temperatură. Abia atunci am descoperit problema logistică pe care o prezenta băutul unei beri susținându-ți greutatea pe cârje. Corey, care evident era mai deșteaptă decât mine, se sprijinise pe brațul canapelei uzate a lui Bridger. Proptindu-și cârjele de peretele din spatele ei, avea mâinile libere.

Din locul ei destul de înalt, Corey cerceta camera pe care am fi împărțit-o eu și Bridger dacă nu mi-aș fi rupt piciorul. Casa Beaumont avea un secol, iar universitatea nu o mai renovase de câteva decenii. Așa că lambriul din lemn închis la culoare era zgâriat, iar pereții, îngălbeniți. Dar tot era unul dintre cele mai tari locuri în care fusesem vreodată. Ferestrele cu arcade aveau geamurile de pe vremuri, împărțite în dreptunghiuri mititele și strălucitoare.

În pervaz era încastrată o banchetă din stejar.

Studenții stăteau pe marginea ei, cu pahare în mâini, așa cum stătuseră toate generațiile din anii '20 încoace. Întotdeauna mi se păruse că asta era ceva tare, dar în seara asta mi se părea o stagnare deprimantă.

Bridger avea chiar și una dintre pancartele acelea de pâslă, pusă peste șemineul care nu mai era funcțional din anii '60, pe care scria *Esse Quam Videri*. Mottoul universității era: „Să fii mai degrabă decât să pari!" Era o deviză bună, dar atmosfera din camera lui Bridger în seara aceea era mai degrabă așa: Să vezi, să fii văzut și să bei o groază.

Prima bere s-a dus repede.

– Mai vrei un pahar? am întrebat-o pe Callahan.

– Nu chiar, mi-a răspuns cu un zâmbet.

Și era chiar bine, pentru că cel mai probabil nu

eram în stare să-i aduc un pahar fără să-l vărs. Cu paharul meu în dinți, am reușit să mă strecor prin mulțime până la butoi fără să-i zdrobesc nimănui degetele de la picioare cu cârjele. Bridger mi-a luat paharul din dinți și mi l-a reumplut.

– Ce s-a întâmplat cu caracatița aia pe care am văzut-o agățată de tine mai devreme? l-am întrebat.

El mi-a înclinat paharul, să evite să se formeze prea multă spumă.

– Doamne... A trebuit s-o dezlipesc de mine ca pe un abțibild. E sora mai mică a lui Hank.

– Serios? Credeam că e mai mică.

– Păi asta e problema. Are 16 ani, e doar în vizită pe weekend. Acum s-a lipit de altcineva. Și, dintre toți, l-a ales tocmai pe Fairfax.

Am cercetat aglomerația de corpuri. Bineînțeles, pe bancheta de la fereastră am zărit o fată cu ochii pe jumătate închiși care era drapată pe colegul meu de echipă. Și Fairfax părea și el destul de amețit.

– Drace! Unde e Hank, până la urmă?

– Chiar nu știu. Nu l-am mai văzut de o vreme. Probabil că i-a oferit careva ceva de fumat.

Bridger mi-a întins paharul, iar amândoi am privit cum Fairfax, beat, și-a băgat limba în gura fetei.

– Nu e deloc în regulă, a mormăit Bridger. Ai telefonul la tine?

– Sigur. Ține ăsta! I-am dat lui Bridger paharul meu și i-am trimis un SMS scurt lui Hank.

911. Lasă iarba și vino să-ți iei sora!

Am mai băut o bere împreună cu Bridger, stând amândoi cu ochii pe ușă. Dar Hank nu și-a făcut apariția. M-am uitat din nou către fericitul cuplu.

– *Să-mi trag una!* Mi se pare mie sau tocmai i-a băgat mâna în pantaloni?

Bridger s-a crispat imediat.

– Va trebui să punem la cale o intervenție. Dacă ar fi fost vorba de sora mea mai mică... Lăsă fraza în aer. Fata aia e atât de beată că nu mai știe de ea.

Trebuia să facem ceva.

– Atenție, trec! am strigat și mi-am croit drum împreună cu Bridger până la bancheta de la fereastră.

Cei doi erau în continuare în focuri când am ajuns noi acolo.

Am bătut-o pe umăr pe fată.

– Scuze, te caută Hank.

Buzele lor scoaseră un sunet ca de ventuză când se desprinseră.

– Poftim? abia a reușit să articuleze fata.

– Fratele tău, a intervenit Bridger, trăgând-o de pe Fairfax. Chiar acum.

– Ei, drăcia dracului, Darcy!

Hank își făcuse apariția, înălțându-se amenințător peste noi. Tipul avea aproape 2,10. A pus o mână gigantică pe umărul surorii lui, iar pe cealaltă o ridică, arătându-mi telefonul.

– Mulțumesc, Hartley. Rămân dator.

Nu i-am răspuns nimic, încercând să trec peste, dar Fairfax observase. După ce Hank și-a luat sora pe sus de acolo, și-a fixat asupra mea ochii incapabili să focalizeze cu precizie.

– Ce, acum îmi iei puicuțele de sub nas sau ce?

„Pe bune?"

– Nu, frate, te ajut. Pe-alea mici trebuie să le arunci înapoi în apă. Asta-i legea.

– Ești un mare nenorocit, Hartley! Mereu ai fost *un nenorocit*...

Mi-am încleștat pumnii instinctiv.

– A, nu, *nici de-al dracului nu te las*, a scuipat Bridger, punând o mână pe pieptul meu. Nu-l pocnești pe Fairfax la petrecerea mea. Indiferent cât de idiot și cretin e în seara asta.

Dar mie deja îmi clocotea sângele. Cuvântul ăla afurisit... De ce trebuie să folosească oamenii tocmai cuvântul ăla afurisit?

– Tipule, nu! m-a rugat Bridger, ținându-mă acum cu ambele mâini. Treci peste, de data asta. Dacă-l pocnești, îi spune antrenorului... n-are cum să iasă nimic bun din asta. Și tipul e *mangă*, Hartley. Nici

măcar n-o să-și aducă aminte toate astea mâine-dimineață.

Ca și cum ar fi vrut să-i ilustreze cuvintele, Fairfax a început să se lase moale pe bancheta de la fereastră.

I-am desprins mâinile lui Bridger de pe mine, dar nu m-am lansat spre Fairfax.

– Nici o faptă bună nu rămâne nepedepsită, a adăugat Bridger, întinzându-mi cârja pe care o scăpasem.

Exact. Așa că a fost tare distractiv.

M-am îndepărtat fără alt cuvânt, îndreptându-mă înapoi către Corey și locul ei de pe brațul canapelei. Canapeaua propriu-zisă era ocupată de două cupluri aflate în diferite stadii ale preludiului. Dar peretele de lângă Corey era gol, așa că am făcut vreo câteva manevre pentru a mă sprijini de el. Nemaiavând paharul decât o treime plin, puteam să-l țin cu două degete și să mă și sprijin de cârje.

– E totul în regulă? m-a întrebat ea, cu blândețe.

– Mă doare piciorul de mor în seara asta, am mormăit, uitându-mă lung la ce mai rămăsese din berea mea.

Corey și-a tras rucsacul de pe umeri. Bâjbâind undeva pe fund, când și-a scos mâna avea în ea un flacon mic de Advil. O, Doamne, păzește-o, mi-a vărsat două pastile în palmă.

– Ești așa de drăguță... i-am spus, aruncându-mi-le în gură.

– Mhmmm, a zis ea, dându-și ochii peste cap.

I-am făcut cu ochiul și o pisi de hochei aflată în fața noastră s-a uitat urât la ea. Era genul de majoretă cu părul tapat, împopoțonată cu un fel de fustă mulată și lucioasă.

– Stacia te-a lăsat singur și abandonat, nu-i așa? m-a întrebat fata cu fustă lucioasă.

– Cum așa?

Mi-am redistribuit greutatea, să mă sprijin mai bine de perete. Mă simțeam destul de groaznic și nu era decât ora zece.

– Ea se plimbă prin Paris și tu ești blocat aici, în însoritul Harkness, în Connecticut. Păi e corect? Un semestru întreg fără acțiune?

Și-a dat părul pe spate, făcând ca invitația subînțeleasă să fie evidentă.

I-am făcut cu ochiul, fluturând telefonul, pe care-l aveam în mână.

– Vezi tu, de-asta există Skype. Fata și prietena ei s-au pierdut de tot într-o criză de chicoteli, iar Corey și-a dat din nou ochii peste cap. Singura problemă e să încapă tot în cadru.

Am întins mâna, ațintind camera telefonului cam în zona șoldurilor, ca și cum aș fi concentrat imaginea asupra șlițului, iar ele au izbucnit din nou în râsete zgomotoase. Mi-am golit paharul, întrebându-mă de ce veneam la chestiile astea.

Un tip căruia îi spuneam Kreatură și-a făcut loc printre fete ca să vorbească cu mine, o întrerupere care pe mine m-a bucurat.

– Salut, frate. Care-i treaba? l-am întrebat. Ai făcut cunoștință cu sora mai mică a lui Callahan?

– Încântat de cunoștință! Kreatură a dat mâna cu Corey. Antrenamentul a fost criminal azi, Hartley. Alergare cu fandare pe pistă, după care exerciții criminale pe gheață. Joc deloc. A fost epuizant și plictisitor în același timp.

– O bucurie, am zis, zdrobindu-mi paharul gol.

– Crede-mă, frate! A fost o zi când n-ai ratat *nimic* lipsind de la antrenament.

– Nu, zău? am răspuns.

Totuși, în sinea mea, mi-am zis că vorbele astea erau *praf în ochi*. Aș fi dat orice să particip la antrenament, în loc să stau întins, cu un ghips uriaș pe picior. Mi-am dus privirea la Corey pentru o fracțiune de secundă și am descoperit că avea un zâmbet de cunoscător pe față.

Da. Ea era singura din camera asta care înțelegea.

După ce Kreatură a plecat, Corey și-a pus rucsacul peste umeri din nou și și-a recuperat cârjele.

– Eu o iau din loc, a spus.

– Te conduc până afară, m-am oferit imediat.

Corey a porni spre ușă, iar eu am reușit să o urmez fără să lovesc pe nimeni cu ghipsul meu.

– Nu trebuie să mă conduci, mi-a zis când am ajuns pe hol, dincolo de ușa lui Bridger. De ce să te chinui pe scări încă de două ori?

Durerea de gleznă m-a făcut să mă strâmb.

– Nu fac asta, Callahan. Te folosesc drept pretext să plec neobservat. Cu mare grijă, mi-am pus cârja pe prima treaptă. Hai, poți s-o spui... A fost o seară fără nici un rost.

– Da? Sinceră să fiu, n-a fost atât de rău pe cât ar fi putut să fie. N-a vomitat nimeni pe mine și nici n-am căzut în nas pe scări.

Callahan a coborât șchiopătat o treaptă, apoi o alta. În comparație cu mine, era practic o gazelă.

– Cred că totul depinde de ce așteptări ai, am mormăit, atacând a doua treaptă.

– Chiar totul, a confirmat ea încet.

Capitolul șase

Mai distractiv decât la Disney World

Corey

Luni dimineață, când să ies din cameră, am găsit un bilețel care fusese strecurat pe sub ușa noastră. Era o foaie de hârtie împăturită pe care era scris CALLAHAN. Înăuntru era scris:

Nu pot să vin la economie azi, pentru că îmi pun două șuruburi în genunchi în dimineața asta.

Îmi dai și mie notițele, te rog frumos?

H.

Am așteptat până după masa de prânz ca să îi scriu un mesaj:

Am primit biletul. Operație, zici? Îmi pare rău.

Vreo două ore mai târziu, a răspuns:

Să nu-ți pară rău. Anestezia e extaz pur. Nu trebuie să vii în vizită, dar dacă o faci, adu niște mâncare.

Eu: *Ce fel de mâncare?*

Hartley: *Doamne, cui îi pasă? Mâncarea de spital parcă e vomă.*

Am izbucnit în râs, pentru că era adevărat.

Mai târziu, când mi-am băgat capul în rezerva lui de spital, primul lucru pe care l-am văzut a fost

genunchiul bandajat, așezat peste o mașinărie, care îl îndoia și îl îndrepta încontinuu.

– Pare distractiv.

Măcar ghipsul lui uriaș dispăruse, avea unul mai mic – ca o cizmă – mai jos de genunchi.

– Mai distractiv decât la Disney World. Și-a întors capul și mi-a oferit un zâmbet palid. Purta un halat de spital și avea o perfuzie în braț.

Cu greu am reușit să nu mă cutremur, atât de familiare îmi erau toate acestea.

– Îmi pare rău, am spus. De ce a fost nevoie de operație, până la urmă?

Și-a lăsat capul pe perne.

– Antrenorul de hochei mi-a zis să mă duc la ortopedul lui preferat. Și tipul ăla a zis că s-ar vindeca mai rapid cu șuruburi în el.

– Păi... asta e de bine, nu?

A ridicat din umeri.

– E bine pentru genunchi. Dar glezna se va vindeca tot cu aceeași viteză, orice-aș face. Așa că încerc să-mi dau seama ce s-a schimbat, cu excepția faptului că acum am oțel în corp.

– O să declanșezi toate detectoarele de metal. Am înaintat mai mult cu scaunul în rezervă. Nu te deranjează că am venit în vizită? Eu mereu am urât să vină lumea la mine.

Hartley și-a ridicat capul.

– Nu-ți plăcea să ai vizitatori? Dar ce ai cu oamenii care te plac?

– Nu voiam să fiu *văzută*, atâta tot. Era atât de umilitor, să stau pe spate, fără să fi făcut duș de ceva timp, și practic goală, cu excepția halatului ăla subțire de bumbac.

– De-asta suntem diferiți, a zis Hartley, înclinând ușor din cap. Pe mine nu mă deranjează să nu fac duș. Și nici nuditatea.

Am pescuit o pungă de hârtie albă din rucsac.

– Ce mi-ai adus?

– Un sendviș italian și o pungă de chipsuri. Și un Gatorade.

– Ți-am spus vreodată că ești frumoasă?

– Ori de câte ori îți dau de mâncare.

– Exact. Dă-ncoace!

Și-a întins mâinile și i-am dat punga.

M-am uitat la perfuzie și la medicamentele care îi intrau în braț.

– Ai voie să mănânci?

– Cui îi pasă? Mi-e foame. A despachetat sendvișul și a luat o mușcătură. Mhmmm... a suspînat. Frumusețea întruchipată...

– Eu sau sendvișul?

– Amândoi. A mai luat o mușcătură. Callahan? Tu cât ai stat în spital?

Această întrebare mi-a făcut parcă pieptul să se comprime. Accidentul nu era unul dintre subiectele pe care să îmi placă să le discut.

– Șase săptămâni.

Hartley a făcut ochii mari.

– O perioadă foarte mare în care să mănânci mâncare foarte proastă.

Am dat afirmativ din cap, chiar dacă mâncarea proastă nu se încadra nici măcar pe primele zece poziții ale topului cu lucrurile pe care le detestam la spitale.

– Cât ai lipsit de la școală?

– Trei luni. M-am întors în ultimele câteva săptămâni. Din fericire, îmi depusesem dosarul pentru admitere timpurie la Harkness. Așa că scrisoarea de acceptare a sosit înainte de accident.

– Dar ai absolvit cu tot restul?

– Cei de la Inspectorat mi-au trimis un meditator de cum am început convalescența.

– Câtă agresivitate!

– Așa să fie? Am oftat. Nu aveam ce altceva să fac în timpul liber. Era mai bine să învăț niște ecuații la matematică decât să stau cu mâinile în poală și să mă gândesc cât era ziua de lungă. Am arătat spre genunchiul lui. Spune-mi că n-ai prefera să fii ia un curs de economie acum!

S-a gândit bîne înainte să răspundă.

– Sigur, dar numai dacă pot să păstrez sendvișul. A deschis punga de chipsuri și mi-a oferit și mie. Am luat unul și am rontăit în tăcere pentru câteva minute. Cum e să te întorci la școală într-un cărucior cu rotile?

Am scos un oftat.

– Pe bune? Vrei să mă faci să vorbesc despre asta?

Hartley și-a deschis larg brațele.

– Nu ești obligată. Dar dacă tot suntem aici...

– A fost fix pe-atât de îngrozitor pe cât îți închipui. Toți au fost foarte, foarte drăguți cu mine, bineînțeles. Dar asta nu însemna că era mai puțin groaznic. Eram spaima conversațiilor. Când apăream eu, în scaunul meu, nimeni nu mai putea să discute despre tema balului sau altceva. Pur și simplu, simțeau că nu puteau.

Câteva clipe, Hartley nu a spus nimic.

– Ei bine, sună de tot rahatul... Ai fost obligată să te întorci?

– Nu eram *obligată*... dar să stau acasă era și mai puțin distractiv de-atât. Ai mei erau mereu stresați. M-am gândit că, dacă mă întorc la școală, aveau să se mai... știi tu, să se mai calmeze un pic. Mă săturasem până peste cap să mă studieze la microscop. Și acum mă săturasem până peste cap de acest subiect. Dana e și ea destul de stresată acum. Mâine-seară se hotărăște dacă a intrat sau nu.

Hartley mi-a oferit încă un zâmbet anemic.

– Da? Dacă mă evacuează din acest stabiliment, stau și eu cu voi, să așteptăm împreună. Va trebui să jucăm câteva partide de hochei, bineînțeles.

– Evident, am consimțit.

Când m-am întors de la bibliotecă, un pic înainte de nouă în seara următoare, ușa de la camera lui Hartley era deschisă. Am băgat capul pe ea și am dat de el așezat pe pat, cu scaunul de la birou potrivit sub picior.

– Salut, Callahan, mi-a zis, rupând o foaie din caietul pe care îl avea în față și mototolind-o.

– Salut și ție. L-am studiat, remarcând că avea fața palidă și ochii îi erau mohorâți. Nu arăți prea grozav...

– Mulțumesc de compliment. A aruncat hârtia mototolită către coșul de gunoi aflat la ceva depărtare. L-a nimerit, bineînțeles. Pentru că Hartley era Hartley.

Am intrat în cameră, sprijinindu-mă în cârje.

– Serios acum, ești bine?

– O să fiu. A doua zi e mereu cea mai oribilă, nu? Am nevoie de o noapte de somn ca lumea, atâta tot. Știi cum e în spital.

M-a fixat printre pleoapele îngustate.

– Da, știu. M-am apropiat și m-am așezat lângă el, atentă să nu îl lovesc cumva. De câte ori te-au trezit să-ți verifice funcțiile vitale?

– Am pierdut șirul. S-a aplecat să-și ia sticla de apă de pe jos, după care a golit-o. Callahan, ai putea să-mi reumpli și mie asta?

– Sigur că da. M-am ridicat imediat. Trecându-mi mânerul sticlei peste deget, am intrat în cârje în baia lui și am umplut-o din nou. Poți să iei încă o doză de ibuprofen? am întrebat, zărind flaconul de pe chiuvetă.

– O, da, sigur! a zis.

Am luat două tablete din flacon și le-am băgat în buzunar. Apoi i-am dus apa. Mă speria să îl văd cuprins de dureri și vulnerabil. Parcă nu era el. Înainte să apuc să-mi înfrânez impulsul, am ridicat mâna și mi-am lipit-o de obrazul lui. Ochii aceia mari și căprui s-au ațintit asupra mea, studiindu-mă.

– Nu pare să ai febră, am zis rapid. Infecțiile postoperatorii pot fi înspăimântătoare.

A închis ochii și și-a lăsat toată greutatea capului să se sprijine de palma mea. Pentru o clipă cât o eternitate, nu am schițat nici o mișcare. Știam că trebuia să mă retrag, chiar dacă nu voiam decât să fac exact contrariul – să-l cuprind în brațe și să-l țin

strâns. Dacă aș fi crezut că m-ar fi lăsat, exact asta aș fi făcut.

Cu un oftat, mi-am lăsat mâna ușor pe umărul lui și i-am pus sticla cu apă în mână. Când și-a îndreptat poziția, am pescuit și capsulele din buzunar.

– Doar două? a întrebat, răgușit.

– Dar asta e doza recomandată! Câte iei de obicei?

– Trei sau patru, bineînțeles.

– Pe flacon scrie să iei două, Hartley.

– Știi ceva, Callahan? Mă așez pe tine și apoi poți să-mi explici tu de ce e logic ca doza recomandată pentru tine să fie la fel cu doza pentru mine.

Gura îi schiță un zâmbet, dar ochii îi erau prea obosiți pentru a face același lucru.

– Ești o pacoste pe capul omului, Hartley, am spus, ca să maschez cât de îngrijorată eram pentru el.

M-am dus până în baie să îi mai aduc încă o capsulă.

– Mulțumesc, a spus în șoaptă când m-am întors. Și după ce le-a înghițit pe toate, s-a lăsat pe spate, cu capul sprijinit pe mâini, strâmbându-se. Cât e ceasul?

M-am uitat la ceasul de la mână.

– Nouă și un pic.

– Trebuie să mergem să stăm cu Dana, a zis.

Am clipit. Pentru o clipă, uitasem complet că trebuia să fie seara cea mare pentru Dana. În foarte scurt timp, toate grupurile *a cappella* aveau să înceapă să alerge prin Curtea Bobocilor, trecând pe la studenții de anul întâi preferați, într-o goană nebună pentru alegerea celor mai buni cântăreți.

– Exact. Ești sigur că vrei să te miști?

A închis ochii pentru o clipă, după care i-a deschis din nou.

– Slavă Domnului că trebuie să mergem doar în camera de vizavi.

– Stai puțin, i-am spus. Lasă-mă să pregătesc terenul mai întâi!

Luându-mi cârjele, m-am întors în camera mea, am dat la o parte niște cărți de pe canapea și am aranjat măsuța să poată susține perfect genunchiul lui Hartley. Apoi, cuprinsă de o inspirație subită, mi-am împins scaunul cu rotile pe ușă, apoi de-a curmezișul holului și l-am băgat în camera lui. Era perfect, pentru că fusesem la biblioteca Beaumont (care nu avea decât trei trepte) în cârje și eu nu aveam nevoie de el.

Când am dat cu ochii de el, Hartley era în picioare.

– Ia uite aici, i-am spus. Nici măcar nu trebuie să mergi.

– Mersi, ce să zic, a oftat. Am împins scaunul pe după el până i l-am poziționat în spate, iar el s-a așezat. Și-a pus palmele pe roți și a împins. Deci așa arată lumea pentru Callahan, a zis, îndreptându-se spre ușă.

– Dana, am venit! am strigat, când am intrat în spațiul nostru comun. Și e nouă. Mai departe ce facem?

A ieșit valvârtej din camera ei, derapând.

– Așteptăm, pur și simplu.

– Pot să dau drumul la televizor, să ne uităm la meciul de fotbal? a întrebat Hartley.

Colega mea de cameră s-a încruntat.

– Fără sonor. Trebuie să pot să-i aud când bat la ușă.

Hartley a avut tactul necesar pentru a nu-i spune că, din moment ce Dana deschisese larg ferestrele și că ușa clădirii era chiar lângă ușa camerei noastre, n-am fi avut cum să nu îi observăm. A luat telecomanda fără să spună nimic. Când a găsit canalul cu meciul de fotbal, a poziționat scaunul meu lângă canapea și a început să se foiască, încercând să găsească o modalitate de a face trecerea pe ea.

– Hei, națiune! ne-a salutat Bridger, intrând cu o pungă cu gheață. Livrare specială! O să o pun în frigiderul tău mic, bine, frate?

– Mersi, tipule. Mi-ar prinde bine și acum, să știi.

Bridger s-a făcut nevăzut, iar Hartley s-a concentrat din nou asupra sarcinii de a se da jos din scaunul meu cu rotile.

– Ai putea să stai în el, i-am oferit eu o soluție. Așa nu ți-ai mai mișca atât piciorul.

Hartley a luat în calcul această idee, după care a scuturat din cap. S-a ridicat pe piciorul teafăr și și-a lăsat corpul pe canapea.

– Mi-e mai bine aici, a zis printre dinți.

Și a evitat să mă privească în ochi.

Fără nici un comentariu, am tras scaunul cu rotile de lângă canapea. Dar adevărul era că mă deranja. Evident, Hartley nu putea suporta ideea de a sta în scaunul cu rotile când fetele din grupurile de *a cappella* aveau să intre în cameră. Eu mereu avusesem impresia că scaunul mă făcea fie demnă de milă, fie invizibilă, iar Hartley practic îmi arătase că așa era.

Am fost smulsă din ghearele acestor gânduri supărătoare de sunetul unor pași grei de dincolo de fereastră. Chipul Danei a încremenit de la atât entuziasm.

Rapid, am ieșit în cârje pe hol și am deschis ușa exterioară. Douăsprezece fete în tricouri roșii au trecut în fugă pe lângă mine și au intrat în camera noastră. Se luaseră de mâini și începuseră să cânte *Respect* al Arethei Franklin înainte ca eu să fi apucat să mă întorc în spațiul comun.

După ce au terminat a doua melodie, au întrebat-o pe Dana dacă voia să devină membră în Merry Mellowtones. Mi-am ținut răsuflarea, pentru că nu știam ce avea să spună Dana. Știam că acest grup nu era prima ei alegere. Pe de altă parte, veniseră după ea devreme, ceea ce însemna că într-adevăr o voiau printre ele.

– Poate, a răspuns ea rapid.

Răspunsurile permise erau „da", „nu" și „poate". Dar, dacă grupul voia, puteau să-ți dea locul altcuiva după zece seara, adică peste doar 45 de minute de-acum.

– Sperăm că o să-ți schimbi răspunsul în „da"!

Conducătoarea i-a înmânat Danei o carte de vizită, pe care era numărul ei de telefon. Apoi au plecat în fugă, să bată la ușa următoarei persoane de pe lista lor.

– Firimituri, a mormăit Dana după ce plecaseră. Să fi zis da? Și-a ocupat din nou locul la fereastră. Chiar vreau să intru în Something Special[1], a adăugat în șoaptă. Dar mă cam întind...

– Și eu vreau ceva special, drăguțo, a rânjit Hartley, cu capul sprijinit pe brațe.

– Hartley! a strigat Dana.

– Înseamnă că-și fac efectul calmantele, am murmurat eu.

Bridger s-a întors în camera noastră cu o pungă plină cu gheață, pe care Hartley și-a proptit-o cu grijă pe genunchi. Dar chiar atunci a început să îi sune telefonul. Chiar și modificarea minoră a poziției, necesară pentru a-și scoate telefonul din buzunarul de la spate, l-a făcut să se crispeze de durere. S-a uitat pe ecranul telefonului și apoi a apăsat pe butonul de anulare a soneriei.

– E cam foarte târziu să te sune Stacia, nu? l-a întrebat Bridger.

Hartley a ridicat dintr-un singur umăr.

– Probabil că e ametită, și mă sună aiurea din cine știe ce club. Nu pot să suport durerea și să vorbesc și cu ea în același timp.

Bridger a pufnit pe nas.

– Îmi mai spui o dată de ce rămâi credincios unei persoane care nici măcar nu știe cum să aline un bărbat chinuit de dureri?

– Las-o baltă, Bridger!

Vocea lui Hartley era sfârșită.

– Bine. Dar apoi să nu mă freci pe mine la cap că sunt ușuratic, când tu faci așa mare reclamă relațiilor monogame.

S-a așezat pe canapea.

– Nu vreau să te frec deloc, Bridger. Nu ești genul meu.

– Dar mersi pentru imagine, i-a răspuns Bridger, iar eu am izbucnit în râs.

De cealaltă parte a camerei, Dana părea complet ruptă de intreaga conversație. Tot învârtea cartea de vizită pe care o avea în mâini și se plimba încolo și încoace. Evident, propriile ei zâne ale speranței lucrau peste program, șoptindu-i cuvinte de încurajare și alungând spaima.

– Răbdare, Dana, a spus Bridger, arătând către ecranul televizorului. Tipule, volumul?

Hartley doar a clătinat din cap.

Mult timp, nu s-a mai întâmplat nimic, cu excepția faptului că cei de la Patriots au înscris. Deci măcar atât. În timp ce minutele se târau cu viteza melcului, Dana când parcă încerca să facă o gaură în covorul nostru cel nou, când să zdrențuiască marginile cărții de vizită primite de la fetele din Merry Mellowtones. Între timp, Hartley și-a recăpătat întru câtva culoarea normală și nu se mai strâmba ciudat, a durere, ori de câte ori se mișca.

Iar eu eram copleșită de o încărcătură emoțională excesivă. Îmi venea greu să mă abțin să nu îi îmbrățișez pe amândoi. Dana părea atât de stresată și de abandonată... Era clar că eu luasem decizia înțeleaptă în ceea ce privea candidatura pentru unul dintre grupurile *a cappella*. Seara selecției era un fel de metodă de autoflagelare medievală, în care lumea din jur te anunța, într-un interval de o oră, exact cât de dezirabilă erai.

Cine avea nevoie de așa ceva? Era mai bine să fii respins în tranșe minuscule, asimilabile. Eu primeam zilnic doze regulate – în expresia de pe chipul lui Hartley la ideea de a sta într-un scaun cu rotile sau în Zâmbetele Largi pe care le primeam de la oamenii care nu știau ce să zică. Priveam cum se

dezintegra bravada colegei mele de cameră și mă întrebam de ce să invit problemele la mine în ogradă, când oricum dădeau năvală?

Tocmai când începeam să mă întreb dacă Dana mai putea suporta, s-au auzit alți pași apăsați afară și toți mușchii din corpul colegei mele de cameră s-au încordat. S-a auzit o bătaie în ușa exterioară, iar apoi Bridger a sărit imediat, ieșind în goană să le permită accesul.

O ceată gălăgioasă de fete în tricouri mov a pătruns în goană în camera noastră. Apoi, ele s-au luat de mâini și au început să intoneze cântecul de luptă al școlii noastre, pe patru voci. Chipul Danei s-a luminat ca bradul de Crăciun din Rockefeller Center.

– Dana, ai vrea să fii cea mai nouă membră a grupului Something Special? a întrebat dirijoarea când s-a încheiat cântecul.

– Da! a țipat Dana.

Băieții au început să aplaude, iar eu am cuprins-o în brațe pe Dana. Efectiv tremura de bucurie.

Dintr-odată, lecțiile învățate în seara aceasta au luat o turnură care mi-a umplut inima de durere. Riscul uriaș asumat de Dana dăduse roade. Își găsise grupul ideal. Grupul mare de fete cu tricouri mov care o îmbrățișau nu era nicidecum ceva fără importanță. Am zâmbit cu gura până la urechi și m-am bucurat enorm pentru ea.

În același timp, toate astea rupeau bucăți din mine.

Capitolul șapte

Băiatul fictiv

Corey

Până ce frunzele și-au terminat preschimbarea în galben și roșu, aproape că terminasem parțialele. Luasem notă maximă la testul de spaniolă și abia-abia trecusem la cel de la matematică. Economia era cursul meu favorit acum, din moment ce lunea, miercurea și vinerea stăteam mereu în secțiunea pentru schilozi, cu Hartley. Și, după curs, mergeam să luăm prânzul în Commons.

Singura pată întunecată din fiecare săptămână era fizioterapia.

– Cum ne descurcăm cu treptele zilele astea? mă întreba Pat, așa cum făcea mereu.

– Bine. Încet.

Nu știu de ce, fizioterapia mă transforma într-o persoană care dădea numai răspunsuri monosilabice.

– Hai să exersăm, zicea ea.

– Da, hai, răspundeam fără însuflețire.

Pat m-a dus la o scară pe care nu o mai văzusem până atunci.

– Bine, poți să te desfășori aici, mi-a spus. Hai să-ți văd tehnica!

Una câte una, mi-am pus cârjele pe prima treaptă, după care mi-am săltat picioarele să țin pasul cu ele. Și apoi am repetat mișcarea. Și din nou. Dar, când am ajuns pe a șaptea treaptă, m-am întors să mă uit la Pat.

Ceea ce a fost o greșeală.

Îmi dădeam seama cu precizie cât de ușor ar fi fost să mă împiedic și să mă prăvălesc pe acele șapte

trepte de beton. Mi-am văzut corpul ricoșând pe muchiile lor. *Căzând pe spate.* Era chiar lucrul care mă îngrozea cel mai tare.

Dintr-odată, m-am trezit blocată acolo, în mijlocul scării. Mi-era teamă să-mi continui urcarea și nu puteam să mă răsucesc ca să cobor înapoi.

În secunda următoare, Pat era în spatele meu.

– Te ghidez eu, mi-a spus, cu palma lipită de omoplatul meu. Încă vreo câteva.

Transpirând, mi-am continuat supliciul. După fiecare treaptă, îmi atingea spatele, ca să știu că era în continuare acolo. Când am ajuns pe palier, ne-am oprit.

Pat și-a dus mâna la bărbie, bătând ușor cu arătătorul în ea, făcând mutre gânditoare cât eu continuam să gâfâi.

– Știu că ai fost învățată să folosești două cârje, mi-a spus. Dar eu cred că te-ai descurca mai bine cu una, plus balustrada. M-a condus până la balustradă și mi-a luat cârja.

A doua serie de trepte a fost mai ușor de parcurs, pentru că țineam strâns balustrada.

– O să coborâm cu liftul, m-a anunțat Pat când am urcat și ultima treaptă. Mi-a dat cârja înapoi și a apăsat butonul.

Mohorâtă și transpirând abundent, am urmat-o înapoi în sala de fizioterapie. M-a pus să mă așez pe covor și să-mi dau jos ortezele.

– Știi ceva, Corey...

Nu suportam când oamenii își începeau propozițiile așa. Mai mereu ducea la o porție zdravănă de cicăleală.

– ... cu cât reușim să te facem să mergi mai mult, cu atât o să te simți mai bine. Încă n-ai ajuns la un nivel de stagnare. Știu că mersul ți se pare ceva stângaci, dar sunt niște metode grozave pe care le putem aplica pentru a-ți face pașii mai firești.

– Cum ar fi?

„Pașii" mei cu picioarele țepene cu greu puteau fi mai puțin firești.

– Există niște orteze noi care se flexează când vrei și stau fixe când ai nevoie să stea fixe. Cred că ești o candidată foarte potrivită pentru ele. Dar fabricantul cere să te angajezi să continui încă opt luni terapia cu ele.

– Dacă o orteză are nevoie de opt luni de terapie ca să dea rezultate, cât de bună poate fi?

Pat a schițat zâmbetul cuiva care încerca să aibă răbdare.

– Eu, una, cred că sunt miraculoase. Dar trebuie să-ți antrenezi trunchiul, pieptul și fesierii ca să te ajute. Gândește-te! Între timp, hai să lucrăm la umblatul de-a bușilea!

I-am aruncat o ocheadă obosită, pentru că acesta era unul dintre cele mai extenuante exerciții pe care le făceam.

– Mâinile sprijinite de covor, mi-a spus.

Cu un oftat la limita cooperării, m-am întors, așezându-mi mâinile pe covor. Apoi mi-am curbat spatele ca o pisică, trăgându-mă cu fesierii mei slabi în ceva ce semăna cu statul în patru labe. Pat mi-a aranjat picioarele necooperante în spate.

– Hai să pornim, a spus. Nu mai sunt decât opt minute, oricum.

Am avansat, mișcându-mi una dintre palme pe covor.

– E mai ușor dacă miști mâna și piciorul opus în același timp, mi-a spus. Hai să-ți arăt! Pat s-a poziționat și ea în patru labe, arătându-mi modul corect de a-mi elibera de greutate piciorul pe care voiam să îl mișc.

Ușa sălii de fizioterapie s-a deschis și un glas a spus:

– A, ce drăguț! Femei în patru labe!

– *Domnule* Hartley... Glasul lui Pat era glacial. Nu e deloc potrivit să mi te adresezi așa, și nici pacientei mele.

– Nu-ți face griji, Pat, a răspuns Hartley. Poți să mă pedepsești pe tot parcursul orei care vine, iar Callahan o să poată să mă pedepsească la RealStix mai târziu.

– Sigur că da, am spus, așezându-mi fundul peste gambele inutile, ceea ce e strict interzis, din motive de circulație. La centrul de reabilitare, mai-mai că făceau o criză când mă așezam pe gambe chiar și o secundă.

– Hai, Corey, a spus Pat. Trebuie să parcurgi lungimea covorului.

Dar eu șovăiam. *Chiar* nu voiam să mă vadă Hartley mergând de-a bușilea ca și cum aș fi fost beată, cu fundul legănându-mi-se în aer. Am privit-o în ochi pe Pat și am dat aproape imperceptibil din cap, în semn de refuz.

Pat m-a cercetat câteva clipe, după care a strigat:

– Hartley, am nevoie să-mi faci un serviciu! Ai putea, te rog, să te duci jos la recepție și să-mi iei corespondența? Aștept ceva important. Și mai sunt câteva minute până o să începem.

– Biiiine... a zis el încet. Pot să-ți mai aduc și altceva, dacă tot mă duc? Cafea? Să-ți iau și rufele de la curățătorie?

– Doar corespondența, a răspuns Pat.

Când a ieșit, mi-am ridicat fundul și m-am pregătit să pornesc în patru labe.

– Mulțumesc, am zis, pe un ton jos.

– Pentru nimic, mi-a răspuns ea, cu un oftat.

– Ca să vezi, Corey... a început Dana, trăgându-și geaca pe ea. Ai auzit despre balul „Colega de cameră la așternut" de săptămâna viitoare?

Hartley făcea pregătirile pentru meciul nostru de hochei, dar nu începusem încă să jucăm.

– E mereu distractiv, a zis el. Anul trecut i-am făcut lipeala lui Bridger. L-am legat cu cătușe de un copac din curte și i-am dat partenerei lui cheia.

– Pare... interesant, am spus eu. Vrei să mergi și tu, Dana?

Deși, din moment ce ea adusese vorba, puteam să presupun că răspunsul era unul afirmativ.

Dana a ridicat din umeri.

– Cred că-mi pare distractiv. Ție, nu? Ce gen de băiat îți place, Corey? Ai un anumit gen?

Hartley mi-a întins controllerul.

– Pentru Callahan nu există decât un singur bărbat, iar respectivul e destul de indisponibil.

Auzind asta, inima mi-a luat-o la goană ca un cal sălbatic, și efectiv am simțit gust de fiere în gură. Pentru că eram sigură că Hartley știa ce sentimente aveam pentru el și era pe punctul de a le anunța în gura mare.

– Pittsburg Puffins probabil că au meci în seara aia, a continuat Hartley, altfel mai mult ca sigur căpitanul lor ar lua avionul încoace dacă l-ai ruga.

Pulsul meu a inceput să coboare din nou spre valoarea normală.

Dana a început să chicotească, amuzată.

– Căpitanul de la Pittsburg Puffins, zici? Acum trebuie să-l caut pe Google. S-a aplecat peste laptopul meu, care stătea deschis pe cufăr și a bătut ceva la tastatură. Oooo! a exclamat. Înțeleg acum... uau!

– Da, i-am confirmat eu, moment în care Hartley a pufnit pe nas.

– Auzi, Corey? a spus Dana. Te sună cineva pe Skype. Damien. Să răspund?

– Sigur, mersi.

Dana mi-a dat laptopul, iar fața fratelui meu a apărut pe ecran.

– Salut, pitico, mi-a spus. Care-i treaba?

– Nu prea e. Pierd vremea pe-aici. Tu ești și acum la muncă?

Vedeam ceva mobilier de birou în spatele lui.

– Da, duc o viață strălucitoare.

Fratele meu își luase un post de consilier juridic pentru un an, înainte de a începe Facultatea de

Drept.

Lângă mine, Hartley s-a lăsat greu pe canapea, cu o sticlă de tequila într-o mână și un shaker de cocteiluri în cealaltă.

– Uau! Callahan! Ce mai faci, tipule?

– Tipulee... *De ce* ești în camera soră-mii și nu la antrenament?

– Ca să vezi, căpitane, motivul ar fi ghipsul uriaș de pe piciorul meu, fir-ar el să fie... În ultima vreme nu mai pot să joc hochei decât pe un ecran, iar sorăta are un televizor bestial. Așa ne distrăm noi, în cartierul rău-famat al schilozilor. Hartley s-a uitat în jos la proviziile pe care le adusese. Drace! Am uitat de lămâile verzi. Mă-ntorc imediat.

Și-a luat cârjele și s-a ridicat, pornind cu grijă către ușă.

Damien a așteptat câteva clipe înainte de a-și încrucișa brațele pe piept și a-și uni sprâncenele într-o încruntătură.

– Te rog să-mi spui că nu ai o relație amoroasă cu el.

Asta m-a făcut să izbucnesc în râs.

– Nu am o relație amoroasă cu el. Dar... Doamne, Damien... ce-ți pasă ție?

– Nu e omul pe care l-aș alege pentru tine.

„Ei bine, eu nu sunt cea pe care a ales-o el, așa că se pare că n-ai de ce să-ți faci griji."

– Tare amuzant, Damien. Dar *pe cine* ai alege tu pentru mine?

– Pe nimeni, bineînțeles. Ești soră-mea mai mică.

– Înțeleg...

– Te rog, ține-te departe de toată echipa de hochei. Sunt niște porci.

– Cred că tocmai ai spus despre tine că ești un porc.

Zâmbetul fratelui meu era foarte larg.

– Ei, ce-i în gușă, și-n căpușă.

– Știi ceva, frățioare? Am un joc video de câștigat aici. Vorbim mai târziu.

Damien s-a încruntat.

– Să nu-l lași pe Hartley să te îmbete.

– Pe bune? Ai fi în stare să-mi ții predici despre băutură? Relaxează-te, bine? Sau o să-i spun mamei ce s-a întâmplat, de fapt, cu sherry-ul ăla pentru gătit care a dispărut fără urmă când erai tu în clasa a zecea.

Damien a zâmbit larg.

– Vorbim mai încolo, pitico!

Am câștigat prima partidă. După aceea, în loc să-i fac în ciudă lui Hartley, i-am spus că aveam nevoie de niște sfaturi.

– Da, ar trebui să-ți dai la schimb portarul unei alte echipe. E slab.

Hartley storcea o lămâie verde în shakerul de cocteil. L-am privit cum a turnat tequila și apoi a adăugat o lingură de miere. I se spusese să nu-și mai pună gheață la genunchi, astfel că plănuia să folosească restul gheții aduse de Bridger ca să facă margarita.

– Nu, serios. E despre balul „Colega de cameră la așternut". Dana vrea să-i fac lipeala cu cineva. Dar, având în vedere că duc o viață izolată, nu știu pe cine să sun.

Hartley ne amesteca de zor cocteilurile.

– Ce gen de bărbat îi place?

– Nu știu sigur. Nu prea o pasionează sporturile. Eu aș putea s-o văd cu un amator de teatru sau cu un muzician.

– Atunci s-ar putea să ceri ajutor cui nu trebuie. A desfăcut capacul shakerului și a strecurat lichidul în două pahare de la cantină. Tare mi-aș fi dorit să-mi fi trecut prin minte să șterpelesc și niște sare. Noroc!

Mi-a întins un pahar.

Am luat o gură.

– Știi ceva? Am crezut că e ciudat să pui miere. Dar e chiar bun.

– Stai pe-aproape, scumpo!

Ah, dac-aș putea...

– Ia spune-mi, a zis Hartley, îndoindu-și genunchiul câteva grade și strâmbându-se. Dacă Dana îmi cere sfatul despre cu cine să te cupleze la „Colega de cameră la așternut", ce să-i zic? Sunt câțiva dintre cei din echipa de hochei care ar vrea să meargă. Nu știu ce program de meciuri au, totuși.

Am scuturat din cap.

– Eu nu mă duc.

– Nu vrei să pici la așternut?

Mi-am simțit fața luând foc.

– Doamne, oare o mai fi făcut cineva gluma asta până acum?

– Ce public pretențios aici, pentru o seară de vineri, a zis Hartley, zâmbind larg. Uite ce e, chiar e destul de distractiv și un mod relaxat de a cunoaște oameni noi. Fără supărare, Callahan, dar tu nu prea socializezi.

Aproape că m-am înecat cu cocteilul.

– Hartley, dacă aș fi vrut să mă cicălească cineva despre socializat, pot s-o sun pe maică-mea și se rezolvă, la orice oră.

– Nu te cicălesc, pur și simplu nu înțeleg. Știu de ce stau eu aici într-o seară de vineri, înghițind capsule de Advil pe canapea. Mă doare piciorul și iubita mea e plecată în străinătate. Sunt... pe lista de rezerve cu accidentări, ca să zic așa.

Am luat o gură foarte mare din cocteilul meu, lămâia verde făcându-mi limba să freamăte.

– Lista de rezerve cu accidentări e o analogie reușită. Cred că și eu sunt încă pe ea. E un bal, Hartley. De ce să mă duc?

El și-a învârtit băutura în pahar.

– Bine, poate că nu e proba la care strălucești tu...

– Ți se pare? Și m-ai cupla cu un sportiv? Respectivul ți-ar spune că ai un simț al umorului de-a dreptul pervers.

Hartley și-a proptit cotul pe spătarul canapelei și s-a întors, să mă poată vedea mai bine.

– Crezi că sportivilor le plac doar alți sportivi? Unele dintre fetele cu care mi-am dat eu întâlniri

practicau o singură activitate sportivă – fardatul.

Bineînțeles că avea dreptate, dar asta nu însemna că mă simțeam foarte atrăgătoare. Nimic la mine nu mai era ca înainte. Părul nu mai avea lungimea potrivită, picioarele începeau să mi se subțieze de la prea mult timp petrecut în scaunul cu rotile. Doar pentru că Hartley nu era în stare să vadă tot ce era în neregulă cu mine nu însemna că nici eu nu puteam.

După accident, un fizioterapeut bine intenționat îmi dăduse niște materiale despre imaginea corporală după suferirea unor leziuni la coloana vertebrală. Broșura era plină de îndemnuri vesele să „înveți să iubești *noul tău eu*". Dar inima îmi era plină de întrebări sumbre care nu-și găseau deloc răspunsul pe nici una dintre paginile acelea lucioase.

Între timp, margarita mea dispărea cu rapiditate.

– Mie, celei de odinioară, i-ar fi plăcut la nebunie să i se facă lipeala cu un jucător de hochei, i-am spus. Dar nu mai arăt ca înainte. Nu *mă mai simt* la fel.

„În plus, sunt îndrăgostită de tine. Dar asta e o altă problemă."

– Poate, pur și simplu, o să mai dureze ceva până ce-o să fiu pregătită.

– Încă mai încerci să te acomodezi. Ochii căprui ai lui Hartley erau plini de blândețe. Sper că nu te deranjează ceva haz de necaz.

– Îmi place de mor să fac haz de necaz.

– Vezi? Ești distractivă, Callahan. Chiar nu e deloc complicat.

– Tot ce are legătură cu relațiile e complicat, bine? Tequila începea să-și facă efectul asupra mea. *Totul*. Nici măcar nu știu ce pot să mai fac.

S-a încruntat.

– La ce te referi?

– Nu contează.

Mi-am luat controllerul, dar Hartley mi l-a luat din mâini.

– Callahan, te referi la sex?

Am ridicat din umeri, nefericită.

– Nu pot să vorbesc cu tine despre asta.

– Păi... și cu cine poți să vorbești? Pentru că mie, unul, mi se pare o problemă a dracului de mare.

– Oarecum...

– Pe bune. Când le-am spus prietenilor mei că mi-am rupt piciorul în două locuri, toți mi-au spus că măcar n-am nici o problemă cu penisul, așa că n-are cum să fie așa grav.

Am încercat să nu golesc paharul de margarita.

– Și fix asta e diferența dîntre cum își vorbesc băieții și cum o fac fetele.

Hartley a început să-și miște degetul de-a lungul marginii paharului său.

– Când zici că nu ești sigură ce poți să faci, te referi la...

– Hartley, serios acum... Nu e un subiect ușor pentru mine.

– Deci mai avem nevoie de tequila. A întins mâna să-mi reumple paharul. Bine, deci dacă un tip e paralizat, asta înseamnă că nu i se mai scoală, nu? Stacia m-a pus să mă uit la *Downton Abbey*.

Am izbucnit într-un hohot dur, ca un lătrat.

– Ceva de genul. Dar depinde unde are leziunea și de ce fel e. Unii tipi blocați în scaunul cu rotile n-au nici o problemă. Dar unii pot să aibă erecții, doar că nu mai simt nimic.

Hartley a făcut ochii mari, trădând o oripilare autentică.

– Rahat...

– Exact.

– Deci, pentru o femeie...

Am clătinat din cap.

– Alt subiect, te rog...

– Cred că o femeie ar putea să o facă oricum. Dar dacă n-ar putea să simtă, atunci poate că n-ar vrea.

Mă uitam spre tavan, sperând că avea să o lase baltă.

Hartley a luat o înghițitură din paharul lui.

– Callahan, s-ar putea să nu știi un lucru despre mine: nu mă jenez de nimic.

– Ei bine, eu, da, i-am răspuns.

Dar el nu mă asculta.

– Ce să zic, dacă un tip nu e sigur dacă echipamentul îi mai merge, ar începe să verifice de unul singur gen... de când ajunge acasă de la spital, a spus. Ce zic eu, chiar înainte de asta. Și-ar duce mâna acolo de prima oară când ajunge singur în baia de la spital. Și misterul s-ar lămuri.

Acum începea să mă calce pe nervi.

– Sinceră să fiu, habar n-ai cum e.

– Atunci spune-mi tu, Callahan. Dacă eu chiar n-am habar.

M-a țintuit cu privirea și ne-am trezit că ne angajaserăm într-una dintre înfruntările noastre din priviri. Eu sunt o luptătoare redutabilă, bineînțeles, dar era imposibil să câștig împotriva lui Hartley. Era imposibil să câștigi din postura mea, oricum. Pentru că să mă uit fix în ochii ca de ciocolată ai lui Hartley mereu mă termina, reamintindu-mi cât de mult îmi doream să mă refugiez în ochii lui și să nu mai ies niciodată de acolo.

Mi-am lăsat privirea către paharul cu margarita și am încercat să-i explic.

– Bine, băiatul paralizat de care vorbești tu? Mult timp n-o să poată să-și dea seama ce funcționează și ce nu, pentru că o leziune la coloană îți zguduie întregul organism. Un timp, nu poate simți *nimic* mai jos de cutia toracică, și asta e ceva care te umple de groază. Apoi doctorii încep să se contrazică despre ce funcții vor fi recuperate, băgându-le frica în oase bine de tot părinților lui.

Când mi-am ridicat din nou ochii, Hartley mă fixa cu o privire mută, lichidă.

Deși mi-aș fi dorit foarte mult să nu se întâmple una ca asta, am început să-mi simt gâtul încălzindu-mi-se și contractându-mi-se.

– Și băiatul tău fictiv? Are un cateter băgat prin cocoșel, ai înțeles? Și nici măcar nu știe – săptămâni

întregi, poate – dacă poate să facă *caca* normal. Am sorbit lacom din băutura mea ca să am un pretext să-mi feresc ochii. Durează mult timp ca toate să se liniștească și să reînceapă să funcționeze. Și, chiar și atunci, băiatul tău s-ar putea să aibă anumite temeri legate de toată chestia asta. Chiar și un mare amator de autosatisfacere ar putea să ia o pauză de la acest sport. Chiar și numai pentru a-și păstra mințile întregi.

Expresia lui Hartley se îmblânzi.

– E chiar aiurea pentru bietul nostru prieten fictiv.

– Teoretic, da.

Câteva clipe bune, între noi s-a instalat tăcerea, dar nu era una stânjenitoare. Umerii începuseră să mi se relaxeze din nou. Nu îi împărtășisem niciodată Danei detaliile jenante despre leziunile la coloana vertebrală, pentru că nu voiam să înceapă să aibă gânduri compătimitoare despre mine. Dar Hartley avea ceva care mereu mă făcea să-mi dau drumul la gură. Să sperăm că nu aveam să regret asta mai târziu.

Am sorbit din pahar încă puțin, până ce, într-un final, mi-a pus controllerul pe genunchi.

– Hai să vedem dacă reflexele portarului tău mai sunt la fel de rapide după două pahare de margarita!

– Da, hai, am acceptat.

Capitolul opt

N-ar fi trebuit să te deranjezi

Hartley

Îmi studiam notițele de la laboratorul de biologie când cineva mi-a bătut la ușă.

– Intră! Mă așteptam să o văd pe Corey intrând cu scaunul ei să-mi arunce în față cele două victorii la RealStix pe care le obținuse în seara precedentă. Dar cea care a intrat a fost Dana. Care-i treaba, fato?

A intrat cu pași iuți în cameră și a închis ușa în urma ei.

– Vreau să dau o petrecere.

Mi-am aruncat caietul de biologie pe birou și i-am acordat toată atenția.

– Pari hotărâtă. Cu ce ocazie?

– Păi vineri e ziua de naștere a lui Corey. S-a așezat pe patul meu. Dar nu organizăm o zi de naștere, că astea-s pentru copii de cinci ani.

– Evident.

– Dar vreau să dau o petrecere oricum, pentru că... de ce n-am făcut deja asta? Camera noastră e grozavă, așa că e clar că trebuia de mai de mult. Deci darul meu pentru Corey va fi că voi face o porție uriașă din faimoasa mea sangria. Și ne vom invita toți cunoscuții.

– Minunat! Ce vrei să fac eu?

Dana a început să se foiască.

– Păi... ești liber vineri? Pentru că tu ești cel mai apropiat de Corey.

– N-aș rata petrecerea asta pentru nimic în lume. Și echipa de hochei are un joc acasă la șapte. Aș putea să-i aduc pe Bridger și pe unii dintre băieți pe la zece.

Dana a bătut din palme.

– Perfect! Și încă un lucru...

– Acum o să ne pui să cumpărăm alcool, nu-i așa?

Dana a schițat un zâmbet larg.

– Cum de ți-ai dat seama?

– Pentru că tu ai un permis de conducere fals de toată jena, iar Callahan nu are deloc. Mi-am luat telefonul să îi dau un mesaj lui Bridger. Sună și fă comandă la magazinul de pe York și o să-l punem pe Bridger să o ridice vineri seară.

– Ești cel mai tare, Hartley.

S-a ridicat iute de pe patul meu și a ieșit cu pași grăbiți.

„Și tu la fel, Dana."

Pentru cei din primul an, ruleta colegilor de cameră nu era mereu de bun augur, dar Dana era grozavă, iar Corey avea mare noroc cu ea.

Vineri seară, când m-am apropiat de ușa exterioară a căminului McHerrin, noaptea era deja invadată de muzică și râsete. Grozav!

– Pe-aici, băieți!

Doisprezece jucători de hochei au intrat după mine în camera lui Corey. Prietenele Danei din Something Special erau deja acolo, și i-am recunoscut pe alți câțiva din bobocii din Beaumont. Pe fundal se auzea muzica celor de la Mumford and Sons.

– Bine ați venit! Dana ne-a salutat agitându-și polonicul spre noi. Sangria e aici!

Stătea lângă un recipient mare de plastic, cu un teanc de pahare în apropiere.

Am acceptat un pahar plin.

– Minunat, Dana! Unde-i sărbătorita?

Mi-a arătat cu o mișcare din mână și am zărit-o pe Corey sprijinită de canapea, mulțumindu-i lui Bridger pentru vinul adus.

– Nici o problemă, Callahan, i-a răspuns Bridger. O să gust un pic, i-a zis, făcându-i cu ochiul. Știi tu, controlul calității și-așa mai departe.

– Ei, gustă cât poftești, Bridger, a spus Corey în timp ce el se îndepărta.

– La mulți ani, frumoaso!

Fără să mă gândesc, am tras-o la piept să o îmbrățișez, ceea ce mi-a dat o senzație grozavă. Dar în secunda următoare am simțit-o încremenind în brațele mele. M-am tras un pic în spate, sperând ca nu cumva să fi reușit să o jignesc. Da, de obicei nu ne îmbrățișam. Dar nu era decât o îmbrățișare de la mulți ani.

– Ai fost la meciul de hochei, a spus în șoaptă.

Și-apoi am înțeles. A simțit mirosul pe geaca mea – izul acela de gheață care îi era atât de familiar. Și eu avusesem aceeași reacție ciudată cu doar câteva ore înainte, când intrasem pe teren pentru prima oară după câteva luni bune. Era un miros unic.

Mi-am relaxat strânsoarea brațelor.

– Da. Am apelat la taxiul pentru schilozi. Ai fi vrut să vii și tu?

– Neaa, a răspuns ea rapid, încercând să-și mascheze reacția. Dar cine a câștigat?

– Noi, bineînțeles. Și acum suntem gata să sărbătorim.

Corey a aruncat o privire în jur.

– I-ai adus pe toți băieții ăștia? Grozav!

– Sigur! N-a fost deloc ușor să trag de ei să vină la o petrecere cu o groază de fete din grupurile de *a cappella*, să bea ceva rece. Dar am reușit. Auzi... mă întorc imediat, bine? Mă duc să-mi las geaca.

I-am dat drumul și am pornit în cârje până în camera ei. Mi-am dat jos geaca și tocmai băgam mâna în buzunarul de la piept când a intrat Bridger și m-a făcut să tresar.

– Hei, tipule...

Bridger și-a aruncat geaca pe patul lui Corey.

– Reușit meci în seara asta, am zis, deși, de fapt, nu fusese chiar așa. Dar rănitul care nu pusese umărul la treabă nu-și putea permite să fie prea critic.

– Eeee, a răspuns el. Măcar am câștigat. Ar fi putut să fie și mai rău. Și-acum e aici o roșcată care parcă-mi șoptește „trage-mi-o" ori de câte orî se uită la mine.

– Ai face bine să ieși pe câmpul de bătălie, atunci.

Voiam să plece ca să pot să scot cadoul lui Corey din geacă.

– Da, mi-a răspuns el, dar nu a schițat nici o mișcare. Ia zi, care e treaba cu tine și Callahan, până la urmă?

Era o întrebare la care chiar nu mă așteptasem.

– Suntem apropiați, atâta tot.

Am ridicat din umeri, cu un aer cât mai relaxat posibil. Bridger n-ar fi putut să înțeleagă. El nu avea nici o amică, nici măcar vreo iubită. Modul lui de operare în ceea ce privea femeile implica un simplu schimb de fluide corporale, după care-și vedea de viață.

– Voi doi păreți cam suspect de apropiați. Și-a încrucișat brațele peste piept. Ar fi o alegere mult mai bună decât Stacia.

– Tare drăguț din partea ta să spui asta, nemernicule! O să-i transmit Staciei toate cele bune din partea ta, data viitoare când o să mă sune.

Dar nu era nici un secret că Bridger nu era chiar cel mai mare fan al iubitei mele. Iar sentimentul era reciproc, din păcate.

Cu un aer defensiv, Bridger și-a ridicat ambele mâini.

– E doar o observație. Corey e mult mai genul tău decât a fost Stacia vreodată.

Era greu să-l contrazic în privința asta. Înainte să mă combin cu Prințesa Stacia, mereu fusesem atras de fete sportive. Nu orice fete sportive. Dar era ceva foarte sexy la o fată care putea să arunce ca lumea o minge de fotbal și pe care nu o deranja să se uite la un meci al celor de la Bruins. Dar nu despre asta era vorba aici.

– Stacia n-o să plece din viața mea, Bridger.

Era mai bine să se obișnuiască cu gândul ăsta.

– Păcat!

S-a întors și a ieșit din cameră.

Rămas din nou singur, am scos cadoul din geacă și l-am pus pe perna lui Corey. Drace, dacă Bridger ar fi știut ce era în cutiuța asta, n-ar fi crezut nici într-o mie de ani că suntem doar prieteni. Sărbătorita avea să se înroșească până în vârful urechilor când avea să o deschidă. Era un fel de cadou in glumă, dar și serios, oarecum. Având în vedere discuția tensionată pe care o avusesem săptămâna trecută, speram că avea să înțeleagă.

– Reușită petrecere, i-am spus când m-am întors în spațiul comun.

Și chiar era. În seara asta, era camera aceea *tare* – camera plină de energie și discuții însuflețite.

Din păcate, eu nu aveam nici un chef de petrecere. Tocmai îmi petrecusem ultimele două ore încercând să nu urlu de la atâta frustrare. Mă costase cinci dolari să iau un bilet în tribuna studenților să-mi văd echipa jucând împotriva celor de la Rensselaer. Și abia-abia obținuseră o victorie trasă de păr, după ce fuseseră la egalitate, 1-1, până cu cincisprezece secunde înainte de fluierul de final. Nu era nimic mai copleșitor decât senzația de inutilitate pe care o ai când îți vezi coechipierii chinuindu-se fără tine. Și, in tot acest timp, aerul rece diuspre patinoar îmi făcuse piciorul țurțure.

Mă simțeam egoist doar pentru că aveam asemenea gânduri, dar de ce-aveam nevoie cu adevărat acum erau vreo câteva ore cu Corey, să îndrugăm verzi și uscate pe canapea. Aveam nevoie de privirea aceea caidă pe care mi-o adresa ori de câte ori intram în încăperea unde era ea.

Nu-mi păsa ce gânduri își făcea Bridger, aveam nevoie de doza mea de Corey.

M-am lăsat moale pe canapeaua goală a lui Corey și am bătut ușor pe locul de lângă mine. Ea s-a uitat în jos, calculând efortul necesar pentru a-și lua cârjele și a se muta de pe brațul canapelei lângă

mine. Era Matematica Schilodului. Și eu făceam asta toată ziua.

Ca s-o scutesc de atâta deranj, am întins mâinile și am apucat-o de șolduri. O jumătate de secundă mai târziu a aterizat alături de mine, cu o față surprinsă.

– Bine că nu aveam ăsta plin, a zis, uitându-se în paharul pe care îl avea în mână.

– Chiar bine. Mi-am aranjat piciorul îndurerat pe măsuța de cafea. Ia zi, Callahan... Care-s cele mai suculente bârfe pe-aici?

– Uau! a spus ea. Ia uită-te la Bridger! Da' știu că se mișcă rapid...

Mi-am ridicat și eu ochii. Și, da, Bridger deja dădea bătaie în colțul camerei, cu buzele lipite de cele ale uneia dintre prietenele Danei de la grupul de *a cappella*. Mi-am masat piciorul dureros și am rânjit.

– Tipul *chiar* că e rapid, și nu doar cu domnișoarele... Bridger face mai multe într-o zi decât alții într-o săptămână. Știai că e înscris în programul ăla în care acumulezi credite pentru master în același timp ca și cele pentru licență?

– Pe bune? Corey a ridicat dintr-o sprânceană uitându-se către colțul unde Bridger parcă era pe punctul de a-i mânca fața fetei respective. Dar de unde găsește timp pentru toate?

– Spre deosebire de noi, muritorii de rând, Bridger nu doarme. După ce se termină sezonul de hochei, conduce un motostivuitor trei seri pe săptămână într-un depozit.

– Serios? Vă știți de mult, nu-i așa?

Și-a proptit un cot de spătarul canapelei și și-a întors fața în așa fel încât să mă privească direct. Corey îmi acorda mereu toată atenția ei, ca și cum n-ar mai fi existat altcineva în camera respectivă.

– Da. Eu și Bridger am jucat în aceeași divizie în liceu. Și facem amândoi parte din alt club.

– Care?

Zâmbetul meu era probabil mai mult un rictus.

– Clubul Sărăciilor. Hartley a copilărit la vreo șaisprezece kilometri de aici, în mijlocul deșertului industrializat, într-un cartier modest. Deși Colegiul Harkness avea un campus frumos, orașul din jur era, de fapt, cam de tot rahatul. Și orașul meu nu e cu mult mai breaz. Când am venit aici, la Harkness, a fost un șoc pentru mine câți bani se învârt în jur.

Corey a luat o înghițitură de sangria, dusă pe gânduri.

– Dar aici toți stăm în cămine și mâncăm în cantine. Mie-mi place la nebunie chestia asta aici. Nu contează cine e bogat.

Am negat din cap.

– Așteaptă până la primăvară, când vor începe să se contrazică în legătură cu insulele din Caraibe unde să-și petreacă vacanța.

– Eu, una, o să mi-o petrec în însoritul Wisconsin.

– Dana a ta probabil că o să se ducă în St. Croix sau în St. John. Pot să pun pariu.

Ochii lui Corey s-au dus imediat la colega ei de cameră, aflată în cealaltă parte a camerei.

– Ce să zic, familia ei are o casă în Hawaii...

– Vezi la ce mă refer? În primul meu an, prima oară când cineva mi-a spus că are o casă de vacanță pe malul lacului Tahoe, mi-am zis: „Ce ciudat! Ce să faci cu două case?" Habar n-aveam... Aici primești, într-adevăr, o educație de calitate, în toate privințele...

– Tipule! Bridger s-a înființat lângă mine, aplecându-se să îmi pună o întrebare la ureche. Unde-ți ții căciulițele? Eu am rămas descoperit.

Am pufnit în râs, împingându-i umărul.

– Sunt în sertarul cel mai la îndemână. Servește-te!

– Ți le dau înapoi.

Și-a îndreptat spatele.

Nu conta. Oricum nu aveam nevoie de prezervative în viitorul apropiat.

– Dar te rog ceva, bine? Faceți-vă de cap în altă parte, da, tipule?

Nu aveam nici un chef să dau de Bridger trăgându-i-o unei tipe oarecare în patul meu. Când eram colegi de cameră, o pățisem, și nu doar o dată.

– Sigur.

Bridger a ieșit din camera de zi a lui Corey, revenind nici un minut mai târziu. Apoi a luat-o pe partenera lui din seara aceasta. S-au sărutat cu foc câteva clipe în mijlocul camerei, iar apoi au plecat împreună.

Corey i-a petrecut cu privirea.

– Ia stai puțin... căciulițe? Am privit cum înțelegea și cum se reflecta treptat pe fața ei, după care pufnea în râs. Stânjenită, și-a pus o palmă strâns peste gură. Dar ochii îi dansau veseli. Bine, a zis, când și-a recăpătat controlul asupra respirației. Eram *convinsă* că frate-meu m-a învățat toți termenii din jargonul de hochei. Dar se pare că a ratat câțiva.

– Da? Mi-am lăsat capul pe spătarul canapelei. Și-ăsta e unul important.

Corey a zâmbit larg.

– Dacă ai avea o soră mai mică, ai înțelege. Sau așa am auzit.

„Corect!" Am simțit o mică strângere de stomac doar gândindu-mă la asta. Dacă viața și-ar fi urmat cursul diferit, *chiar* aș fi avut o soră mai mică. Și doi frați pe lângă. Dar am împins gândul acesta departe de mine.

– Înțeleg. Fratele tău consideră că sora lui mai mică n-ar trebui să știe lucruri de-astea.

Zâmbetul ei deveni viclean.

– Ia stai... zi-mi adevărul! Cât de afemeiat era frate-meu?

– Ce să zic, dacă judecăm pe o scală de la călugăr la Bridger... Mi-am întins mâinile în părți, iar Corey a început să chicotească. Aș zice că era chiar la mijloc.

– Să închinăm în cinstea mediocrității, a zis, ridicându-și paharul.

– Noroc!

Și-a golit paharul, după care a arătat cu mâna spre ecranul negru al televizorului.

– Crezi că ne-ar lua-o cineva în nume de rău dacă ne-am vedea de scorul nostru la hochei? Nu cred că o să rezist toată seara fără să știu dacă Puffins ai mei dau de pământ cu Bruins ai tăi.

Și-a ațintit ochii albaștri asupra alor mei și, nu știu de ce, am simțit un fior nedorit în piept.

– Dă-i bătaie, sărbătorito! Totuși... n-aș vrea să te apuce depresia chiar în ziua ta cea mare. Pentru că in nici un caz n-o să câștigi.

– Asta zici tu.

Cu un zâmbet larg, a început să se uite în jur după controllere.

Corey

Puffins i-au făcut zob pe Bruins, cu 4 la 1. Un timp, am fost convinsă că Hartley o să înceapă să lăcrimeze în paharul lui cu sangria.

Deci măcar asta mergea bine. Totuși, dintre toate lucrurile de pe lista mea aniversară, victoria celor de la Puffins nu ar fi fost pe o poziție fruntașă. Cadoul pe care mi-l doream cu adevărat era fanul Bruins care stătea pe canapea alături de mine.

Hartley a rămas până la sfârșitul petrecerii. Apoi m-a sărutat pe creștet și mi-a spus din nou „la mulți ani". După aceea, eu și Dana am rămas din nou singure.

– Hai să lăsăm curățenia pe mâine, a zis ea, căscând.

– Sigur, am spus, jurându-mi în sinea mea să fac totul singură.

Am lăsat-o pe ea să se ducă la baie prima. Când, într-un final, m-am retras la culcare, am găsit o cutiuță roșie pe pernă. Cu marker negru, pe capac fusese scris DL. DIGBY.

Poftim?

Am ridicat capacul. Înăuntru am găsit un obiect de plastic mov de vreo cincisprezece centimetri, de o formă care te ducea cu gândul la un trabuc gros. Am avut nevoie de câteva secunde bune până mi-am dat seama ce aveam în fața ochilor.

Era un vibrator.

– O, Doamne, am zis cu voce tare, cuvintele reverberându-se în camera goală. Nu puteam presupune decât că lui Hartley îi venise această idee bizară de a-mi face acest cadou după discuția aceea stânjenitoare despre sex după paralizie. Chiar dacă eram singură în cameră, simțeam cum fierbințeala mi se urca pe gât și pe obraji.

Mii de draci! Când cineva îți face un cadou, trebuie măcar să-i confirmi că l-ai primit. Ufff! Sigur își dădea seama cât de jenant mi se părea asta. Poate că tocmai asta era ideea?

Era exclus să fiu în stare să vorbesc cu el față în față despre asta. Așa că am ales soluția lașă. I-am dat un mesaj. Și, la ce noroc de doi bani am, mi-a răspuns imediat.

Corey: *Ăăă, Hartley?*

Hartley: *Da, frumoaso?*

Corey: *Ăăă... n-ar fi trebuit să te deranjezi?*

Hartley: *Având în vedere că ți-a plăcut RealStix, mi-am zis că s-ar putea să-ți pice cu tronc și cealaltă pasiune a mea.*

Dacă era posibil așa ceva, am început să roșesc și mai tare. O fată mai îndrăzneață ar fi răspuns „mersi pentru imaginea pe care mi-ai creat-o în minte". Dar eu nu eram așa.

Corey: *Asta-i... drăguț?*

Hartley: *Îmi pare rău că nu pot să-ți văd fața acum.*

Corey: *Mi-am acoperit fața cu palmele...*

Hartley: *Ți-am spus că eu nu mă rușinez de nimic?*

Corey: *Deci nu glumeai cu asta.*

Hartley: *Noapte bună, Callahan. Tare petrecerea!*

Corey: *Noapte bună, Hartley.*

Capitolul nouă

Pace în regat

Corey

– Care-i problema, Callahan? m-a întrebat Hartley în timp ce înaintam încet către Commons să luăm prânzul.

Mi-am îndesat telefonul în rucsac și l-am prins din urmă.

– Nimic. Mama face o criză pentru că i-am spus că nu vreau să vin acasă de Ziua Recunoștinței.

– De ce nu?

Am ridicat dîn umeri.

– Ar însemna să merg cu prea multe avioane, trenuri și mașini doar pentru două zile.

Să mergi cu avionul cu un cărucior cu rotile după tine era o pacoste, mai ales pentru că studenții de la Harkness erau nevoiți să ia un autobuz pentru a ajunge la aeroport. Pur și simplu, nu voiam o asemenea bătaie de cap.

– Campusul se cam golește de Ziua Recunoștinței. Chiar nu vrei să rămâi singură pe-aici.

– Dar nu e cazul. Dana nu se duce tocmai până în Japonia pentru câteva zile de Ziua Recunoștinței. Așa că o să ne petrecem vremea împreună. Cantina de la Medicină rămâne deschisă.

Hartley și-a oprit înaintarea în cârje către Commons.

– *În nici un caz* nu mănânci în cantina de la Medicină de Ziua Recunoștinței!

Și-a scos telefonul din buzunar și a atins ecranul. Apoi l-a dus la ureche.

Am așteptat, bineînțeles, pentru că omul n-avea cum să meargă în cârje și să vorbească la telefon în

același timp.

– Alo, mama? Vreau să mai aduc încă două prietene acasă de Ziua Recunoștinței.

– Hartley! Nu...

A dat dintr-o mână, să mă reducă la tăcere.

– Nu, nu-ți face griji! Ea e în continuare plecată din țară, ești în siguranță. E vorba de niște prietene perfect normale. Nimeni nu se va aștepta la caviar și *foie gras*. A tăcut o clipă. Grozav. Te iubesc.

A închis, a îndesat telefonul în buzunar și și-a proptit din nou palmele pe suporturile cârjelor.

– Hartley! am protestat. Asta-i mai trebuia mamei tale, încă două persoane!

– Ba sigur că-i trebuia. Deja îi invitasem pe Bridger și pe soră-sa. Mereu vin cu prieteni, pentru că locuiesc aproape. Singura invitată pe care mama nu a plăcut-o a fost Stacia. Am așteptat să se facă verde, ca să putem traversa strada. Bineînțeles, noi doi va trebui să dormim la parter. Asta dacă nu te deranjează să stai în aceeași cameră cu mine.

Nu știam ce să spun. Voiam să mă duc acasă la Hartley, cu el? Siiigur că da. Dar puteam anticipa complicațiile – respectiv să mă pun într-o postură ridicolă, în stil mare.

– Foarte drăguț din partea ta, am spus, dusă pe gânduri. Ai zis cumva că Bridger are o soră?

A izbucnit în râs.

– Stai, o să vezi când o să faci cunoștință cu ea.

O săptămână mai târziu, priveam străzile adormitului orășel Etna, din Connecticut, care se succedau prin fața ochilor mei, cum stăteam pe bancheta din spate a mașinii lui Bridger. Hartley stătea pe locul din dreapta-față, vorbind din nou la telefon cu mama lui.

– Abia am ieșit de pe autostradă, îi spunea. Vrei să luăm ceva din oraș?

Pe bancheta din spate, între mine și Dana, sora lui Bridger, Lucy, sălta de zor.

– Peste râu și prin păduuuure, mergem acasă la Hartleeey... cânta. Mai avem mult?

Sora lui Bridger nu era deloc cum mă așteptasem – în principal pentru că avea șapte ani și era în clasa a doua.

– Dacă mai lovești scaunul meu chiar și o singură dată, a amenințat-o Bridger de la volan, te gâdil până faci pe tine.

– Scârbos, a consimțit Lucy, fără să mai miște din picioare.

Avea părul strâns într-o coadă de un roșu-cafeniu superb, exact aceeași nuanță ca părul lui Bridger.

– Și ai face bine să nu o lovești cu picioarele nici pe Callahan, a adăugat Bridger.

– Sunt în regulă, am zis eu repede.

Hartley vorbea în continuare cu mama lui.

– Salteaua aia gonflabilă are o gaură, a zis. Dar suntem în regulă, pentru că Bridger și Lucy pot să doarmă în camera de oaspeți, iar Dana în fosta mea cameră. Callahan o să doarmă cu mine, pentru că nici unul dintre noi nu se descurcă bine pe scări. A ascultat câteva clipe. Trebuie să te relaxezi, mama. Nu mai călca șervetele de masă. Ajungem și noi în cinci minute.

Când Bridger a intrat pe aleea dinspre garaj, mama lui Hartley ne aștepta pe leagănul de pe veranda unei case vechi de lemn. Când Hartley a deschis portiera, ea a coborât în fugă cele trei trepte ca să-l sărute pe obraz și să-i ciufulească părul.

Era frumoasă și mai tânără decât mă așteptasem, cu păr brunet lucios și piele rozalie. Ochii îi erau la fel de frumoși ca ai lui Hartley, doar că mai închiși la culoare.

– Bine ați venit! Bine ați venit! a zis când Dana s-a dat jos iute din mașină, cu un zâmbet larg pe chip. Pe mine mă cheamă Theresa.

– Bună, tuși Theresa! a strigat Lucy, cuprinzându-i talia cu brațele și îmbrățișând-o.

– Ah, cât *te-ai înălțat*! a rostit mama lui Hartley. Ce fată mare! Câinele e la etaj, Lucy. O să se bucure să

te vadă.

Fără să mai scoată vreo vorbă, fetița a urcat scările în goană și a intrat în casă.

– Mama, ți le prezint pe Callahan și pe Dana.

– Sper că nu vă deranjăm, n-am putut să mă abțin să nu spun. Nu știu de ce, dar Hartley n-a vrut nici în ruptul capului să ne lase să stăm în campus.

– Păi nu puteați să rămâneți acolo! a spus Theresa, râzând. Nu de Ziua Recunoștinței.

Dana i-a pus o sticlă de vin în mâini.

– Mulțumim din suflet că ne-ați primit.

– Sunteți mereu bine-veniți. Dar stai puțin, Adam! Nu mi-am dat seama că domnișoara Callahan e o fată. N-o să vrea să doarmă în aceeași cameră cu tine.

– Mama, toate fetele vor să doarmă cu mine.

– Hartley! L-am lovit cu pumnul în braț, iar mama lui a izbucnit în râs.

El s-a răsucit către mine.

– Patul e cât tot statul Massachusetts. Serios! Uitându-se la mama lui, i-a spus: N-ai nici o șansă să mă convingi să dorm pe canapeaua aia malefică. O sărută pe obraz. Ce mai faci?

– Bine, a răspuns mama lui.

– Putem să te ajutăm cu ceva, eu și Bridger, cât suntem aici?

Mama lui și-a înclinat capul într-o parte.

– Mașinii i-ar prinde bine să-i schimbați uleiul, a zis. Ați putea să faceți asta în weekendul ăsta. Să mă scutiți să plătesc patruzeci de dolari la service.

– S-a făcut, a răspuns el.

Theresa făcuse aproape totul pentru masa de Ziua Recunoștinței. Curcanul era aproape gata, iar pe blat să răceau două plăcinte.

Chiar și așa, Hartley și-a pus un șorț, după care a turnat un litru de smântână grasă într-un castron. A luat un tel dintr-un sertar și a început să bată smântâna, mișcându-l rapid și circular în castron.

– Care-i problema, Callahan? N-ai mai văzut un tip bătând frișcă până acum?

Mi-am alungat surprinderea.

– Doar nu mă așteptam să te pricepi la gătit, Hartley.

– Sunt doar ajutor de bucătar.

Și-a iuțit mișcările, telul devenind ametitor pe suprafața albă. A luat o cană de zahăr și a scuturat o parte peste smântână. Apoi a început din nou să amestece.

Mi-am desprins cu greu privirea de la imaginea incredibil de apetisantă a trunchiului lui Hartley angrenat într-o asemenea activitate frenetică.

– Ia zi, eu cu ce pot ajuta? am întrebat. Nu sunt... ăăă, cine știe ce bucătăreasă. Dar știu destul de bine să ascult comenzi.

– Avem totul făcut, a spus Theresa, deși părea categoric imposibil ca, la ora două în Ziua Recunoștinței, să nu mai fie nimic de făcut.

– Mama, a spus Hartley, Callahan se supără dacă are impresia că o menajezi. Dacă vrei pace în regat, dă-i ceva de făcut.

Mama lui a izbucnit în râs.

– Îmi pare rău, Corey. Nu sunt obișnuită, atâta tot... Nu toți prietenii lui Hartley au o asemenea atitudine pozitivă față de munca în bucătărie.

– Drăguț, mama, a răspuns Hartley. Mai înțeap-o un pic, chiar dacă e pe alt continent acum.

Am arătat către o pungă cu cartofi, aflată pe blatul de bucătărie.

– Ăștia trebuie curățați?

– Sigur că da, a răspuns Theresa, deschizând un sertar pentru a scoate un instrument de curățat.

Am băgat punga sub braț și m-am apropiat în cârje de masa de bucătărie. M-am lăsat greoi pe un scaun. Theresa a privit cum mi-am deblocat ortezele pentru a-mi îndoi genunchii, după care m-am răsucit în așa fel încât să stau cu fața la masă. Mi-a adus un ziar pe care să pun cojile și un castron,

pentru cartofii descojiți. Curățatul mergea încet, dar nu mă deranja.

– Adam, cum merge fizioterapia? a întrebat Theresa.

– E obositoare, a răspuns el, bătând în continuare frișca. Eu și Callahan avem aceeași fizioterapeută. Pat, sergentul de instrucție.

– Eu cred că fizioterapeuții sunt ca dentiștii, am spus eu. Nimeni nu se bucură să-i vadă. Sau poate noi doi suntem, pur și simplu, niște nemernici.

– Sau poate că Pat e, a sugerat Theresa.

– Nu! am contrazis-o eu, veselă. Eu i-am antipatizat pe toți fizioterapeuții pe care i-am cunoscut. Și au fost mulți. Am aruncat încă un cartof în castron. Deși s-ar putea să mă mai domolesc, odată cu înaintarea în vârstă... Nu mai sunt la fel de țâfnoasă cu Pat cum am fost cu ceilalți.

– De ce? a întrebat Hartley.

– Păi, primii fizioterapeuți care s-au ocupat de mine mă învățau să fac chestii de bază, cum ar fi să-mi pun șosetele și să mă mut din scaun în pat. Și eram atât de plină de nervi că aveam nevoie de cineva care să mă învețe așa ceva că vedeam roșu în fața ochilor.

– Pot să înțeleg asta, a zis Theresa.

– Totuși, știu o groază de șmecherii tari. De cum îți arată ceva – cum ar fi cum să te ridici de pe podea înapoi în cărucior fără să te răstorni – devine extrem de evident cât de mult ai nevoie de ajutorul lor. Și asta nu face decât să înrăutățească lucrurile. Urăști să înveți lucrurile alea, dar nu-ți permiți să n-o faci.

– Pare distracție maximă, din ce spui tu, a spus Hartley.

– Ai fi crezut, din moment ce înainte mă antrenam atâtea ore înainte, că aveam să fiu un pacient-model, dar te-ai fi înșelat amarnic, le-am spus. Gata, mă opresc din văicărit acum, am spus, aruncând un cartof în castron.

– Tu nu te văicărești niciodată, Callahan, a răspuns Hartley dulce. Cu excepția serilor când pierzi la

RealStix.

– Dar asta se întâmplă atât de rar! am răspuns, iar Theresa a izbucnit în râs.

În casă a început să miroasă minunat. Dana și Bridger au pus masa, jurând că nu aveau nevoie de ajutorul meu chiar în momentele respective. Așa că am rămas pe canapeaua din living, frunzărindu-mi manualul de economie. Examenele se apropiau cu repeziciune.

Lucy și-a făcut apariția în fața mea, cu un pachet de cărți de joc în mână.

– Știi să joci macao?

– Da, sigur, am zis și am închis cartea. Vrei să jucăm?

– Da! Poți să le amesteci? Eu nu mă pricep deloc la amestecat.

S-a lăsat jos, pe podeaua livingului, și a tăiat cărțile.

Mi-am desprins ortezele și le-am lăsat pe jos. Apoi, fără nici o urmă de grație, m-am lăsat în jos de pe canapea și mi-am împins fundul până la Lucy. Folosindu-mi mâinile, mi-am aranjat picioarele într-o parte și cealaltă și am luat cărțile din mâinile ei. După ce le-am amestecat și le-am împărțit, Lucy a întins o mână și mi-a atins precaută un deget de la picioare.

– Ăăă, Callahan? s-a uitat la mine cu o întrebare in ochi. Chiar nu poți să simți când te ating?

Am clătinat din cap.

– Nu. Nu pot, jur pe roșu!

Am privit cum degetul ei trecea peste partea din față a șosetei mele. Ar fi putut foarte bine să atingă piciorul altcuiva, la cât simțeam eu.

– Cum e să nu simți?

Lucy avea o voce ascuțită, clară și dulce. Dacă altcineva mi-ar fi pus întrebarea aceea, poate că m-aș

fi stropșit la ea. Dar pe fața ei radia o curiozitate nevinovată și era imposibil să te simți stânjenit.

– Ei, tot ce pot să spun e că e ca nimic. Dacă ar fi să întind mâna și să te ciupesc de coadă, poate că n-ai observa. Sau ai simți că te trag ușor, dar nu în locul unde te atîng. Așa e.

Lucy a cântărit bine această explicație.

– E cam ciudat.

Am izbucnit în râs.

– *Chiar e*, sinceră să fiu. Uneori mă uit lung la picioarele mele și încerc să le conving să se urnească. Când eram la spital, făceam asta cât era ziua de lungă. Pur și simplu, nu puteam să înțeleg. Ziceam: „Haideți, piciorușelor! Toate celelalte picioare fac asta!"

Lucy a început să chicotească.

– Ți-e dor să mergi normal?

– Ce să zic... sigur! Dar, în mare parte, pot să ajung unde am nevoie. Treptele sunt o mare problemă, totuși. Dar de patinat chiar mi-e tare dor.

Lucy s-a încruntat, cu fața ei ca de elf ridicată spre a mea.

– Patinatul e în regulă, a spus. Dar cad o groază. Nu ca Bridger. El patinează repede.

– Continuă, și o să patinezi și tu repede. Repede e uimitor! i-am spus. E ca și cum ai zbura. Și-acum mai visez despre patinat. Cred că visez asta noapte de noapte.

Nu mai recunoscusem cu voce tare asta până acum. Și gura lui Lucy nu se deschise, de supărare, așa cum s-ar fi întâmplat cu părinții mei, dacă le-aș fi spus lor.

– Eu visez că sunt călare pe un căluț, a spus Lucy, jucându-se cu cărțile ei. Apoi și-a întors fața către ușă. Ce e, Hartley? Vrei să joci și tu?

Mi-am ridicat ochii imediat, dar Hartley deja se întorsese cu spatele și pleca. Nu știam de când stătea acolo.

– Ne așezăm la masă în cincisprezece minute, a zis cu o voce aspră, îndepărtându-se.

Eram șase la masă, iar Theresa a aprins lumânările în timp ce noi ne dădeam din mână în mână platourile cu diferitele mâncăruri.

– Nu vreau fasole verde! a protestat Lucy în timp ce fratele ei îi umplea farfuria.

– Mănâncă doar trei, a propus Bridger. Hartley... știi ce-au eliminat din tabăra de antrenament de anul viitor?

– Ia stai să mă gândesc, a răspuns Hartley, punându-și o lingură generoasă de piure de cartofi în farfurie. Peretele de escaladă?

– Fix la țintă! a spus Bridger. Nu-i așa că e o prostie? Compania de asigurări îi obligă să-l demoleze.

Hartley i-a înmânat platoul cu carne de curcan mamei lui.

– Atâta vreme cât nu scot hocheiul împotriva legii, ar trebui să fim în regulă.

– De fapt, am auzit că discută să mărească iar pedepsele, s-a plâns Bridger. Ceea ce e o prostie. Jucătorii nu ies aproape niciodată cu răni grave de pe teren.

Auzind asta, aproape că m-am înecat cu bucata de curcan din gură.

– Anul trecut nu și-a fracturat un jucător ambele încheieturi? a întrebat Theresa.

– Ăla a fost un accident total neobișnuit, a zis Bridger. Dar, serios acum... gândiți-vă la fotbal! Nu-s mulți care se expun riscului de leziuni cerebrale?

Dana și-a dres vocea.

– E o masă minunată, Theresa. Mulțumim din suflet că ne-ai primit în casa ta.

Am simțit ochii colegei mele de cameră ațintiți asupra mea.

– E plăcerea mea, drăguțo.

– Adică... vreo câteva fracturi nu-s mare lucru în comparație cu așa ceva, a continuat Bridger, fără să fie conștient de altceva decât despre ce vorbea.

Tensiunea de pe chipul Danei îi atrase atenția lui Hartley. Privirea i s-a dus de la Dana la mine și la Bridger. După care a înțeles și i s-a luminat chipul.

– Bridger? a rostit Hartley, cu glasul plin de tensiune. Poți să aduci vinul de pe blatul de bucătărie?

Lucy a sărit de pe scaun.

– Îl aduc eu!

– M-am săturat de oamenii care zic că hocheiul e doar pentru bătăuși, a continuat Bridger. Pur și simplu, nu e așa!

– *Hei, tipule!* a zis Hartley, exasperat. Mai taci odată!

Bridger și-a ridicat privirea către fețele din jurul lui. Când a ajuns cu ochii la mine, a rămas cu gura căscată.

– O, Doamne, Dumnezeule!

Lângă el, fața lui Hartley exprima o oroare nedisimulată.

– Îmi pare rău... Bridger a scuturat din cap, rămas fără cuvinte. N-am știut...

– Nu-i nevoie, am zis eu rapid.

Chiar nu aveam de gând să vorbesc despre accidentul meu de Ziua Recunoștinței.

Exact în secunda aceea, Lucy a reintrat în cameră, mergând în salturi vesele.

– Poftim! a zis, întinzându-i lui Hartley o sticlă de oțet.

Acesta s-a uitat lung la sticla din mâna lui.

– Ăăă... mersi?

A pus-o pe masă.

– Hei! a spus Lucy. Trebuie să spunem pentru ce suntem recunoscători.

S-a cocoțat înapoi pe scaunul ei și uita la noi toți, așteptând.

Theresa a înghițit cu zgomot, după care ochii i s-au îmblânzit.

– Ai dreptate, Lucy. Vrei să începi tu?

– Sigur! Sunt recunoscătoare pentru... fruntea i s-a încreţit sub imperiul concentrării. Pentru îngheţată şi că nu avem teme pentru weekendul de Ziua Recunoştinţei. Şi pentru mama şi Bridger. Aaa... şi pentru că toate filmele şi emisiunile de Crăciun încep în weekendul ăsta.

Bridger s-a lăsat pe spătarul scaunului, cu ochii şi mai întunecaţi la lumina lumânărilor.

– E o listă bună, puştoaico, a zis cu blândeţe. Am simţit un nod în gât când şi-a pus mâna mare pe umărul ei mititel. Dacă eu sunt următorul... S-a uitat din nou în jur. Atunci sunt recunoscător pentru toată gaşca de aici. Pentru că mă suportaţi, ne-a zâmbit timid.

– Ei, mi-ai luat replica, a zis Dana. Aşa că o să spun cât de grozav e să fiu din nou în America. Anul ăsta a fost la fel de frumos pe cât sperasem eu să fie.

Apoi urmă Hartley.

– Ce să zic, sunt recunoscător că există Advil, bere, ascensoare şi pentru mama, care mă suportă aşa cum sunt. Şi pentru prieteni buni care beau bere, merg cu ascensorul şi mă duc cu maşina unde am nevoie. Şi mă suportă.

Theresa a fost următoarea care şi-a ridicat paharul de vin în lumina lumânărilor.

– Eu mă bucur să vă văd feţele zâmbitoare la masa mea în seara asta. Ne-a zâmbit fiecăruia, pe rând. Mulţumesc că aţi venit.

Şi aşa rămăsesem doar eu. Şi, deşi mă delectasem să aud ce lucruri frumoase aveau de spus prietenii mei, adevărul era că nu-mi venea în minte nimic de adăugat.

– Eu aş vrea să mulţumesc computerului care face repartizarea colegilor de cameră. Şi că am privilegiul de a sta cu voi toţi aici, în seara asta.

Şi mai mult de-atât nu puteam să spun. Cel puţin, nu în momentul ăsta.

Capitolul zece

Un preț de plătit

Corey

– Nu mă pricep la strânsul mesei, am zis, sprijinindu-mi greutatea de blatul de bucătărie. Dar pot să spăl vasele sau să le șterg.

Hartley mi-a aruncat un prosop de bucătărie, iar Theresa mi-a înmânat un castron ud.

Bridger a trecut pe lângă ușa bucătăriei, cărând-o în spate pe Lucy.

– Am citit deja două capitole, i-a spus. Acum te bagi la culcare.

I-am auzit pașii pe scara interioară.

– Tu de ce nu te duci la culcare? l-a provocat Lucy.

– O să mă duc, a răspuns Bridger. După ce o să beau o bere cu Hartley.

– Te aștept trează, a spus ea.

– Dacă mă aștepți cu ochii închiși, de acord, a zis el, chicotind.

O jumătate de oră mai târziu, a venit în living singur, cu două baxuri de șase beri.

– Știi de ce v-am invitat pe voi două? ne-a întrebat Hartley pe Dana și pe mine, scoțând un pachet de cărți dintr-un sertar al măsuței de cafea.

– De ce? a întrebat Dana.

– Ca să jucăm *euchre*[2], bineînțeles.

Am bătut din palme.

– Da! Fetele împotriva băieților!

– Mă bag.

Bridger a desfăcut o bere, oferindu-i-o Danei.

– Dar eu habar n-am ce e *euchre* ăsta, a spus ea, întinzând mâna să ia berea.

– Ei, drace, chiar așa? Și eu, care credeam că școlile japoneze sunt mai bune... Și-a făcut mâna pâlnie la gură. Hei, mama?

Teresa a băgat capul în cameră.

– M-ați chemat?

– Avem nevoie de al patrulea jucător pentru *euchre*. Dana nu știe să joace.

– Aha, a spus ea, intrând. Cel mai bun joc! Știi ceva *bridge*? *Euchre* e ca bridge pentru proști. De cum o să ne vezi jucând câteva mâini, o să fii pregătită.

A luat loc și a acceptat berea pe care i-a oferit-o Bridger.

Hartley a trecut în revistă regulile cu Dana.

– Și e o metodă de trișare care se acceptă.

– Ia stai puțin! a spus Dana. Dacă se acceptă, cum mai e trișare?

– Nu te crampona de asta, Dana, a spus el. În *euchre*, poți să furi rândul. Dacă cel care face cărțile nu e atent că e rândul lui și te bagi tu, rămâi în câștig.

– E atât de complicat! s-a plâns Dana.

Hartley a dat din cap.

– Nu e, zău. Pentru că nu sunt decât șase cărți în joc. O să vezi.

Theresa a jucat o mână cu noi, iar amândouă i-am invins rapid pe Bridger și pe Hartley.

– Deci asta a fost așa, o mână de antrenament, a spus Hartley.

– Poftim? am strigat eu. În nici un caz! Un punct pentru fete.

– Ești cam competitivă, nu? m-a întrebat Hartley.

Theresa a izbucnit în râs.

– Ca să vezi, râde ciob de oală spartă!

– Ar trebui să-i vezi când joacă jocuri video, i-a spus Dana. Trebuie să plec efectiv din cameră.

– Pot să-mi închipui. Theresa a luat pachetul de cărți și a început să le amestece. Bridger, ce mai face mama ta? a întrebat.

El a clătinat din cap.

– Nu grozav. Dar, cât timp își păstrează locul de

muncă, totul o să fie în regulă. Programul de lucru o ajută să rămână pe linia de plutire.

– Cred că îi e foarte greu, zise Theresa, dând din cap.

– Și eu ziceam la fel, a răspuns Bridger, luându-și cărțile. Dar, la un moment dat, trebuie să te readuni și nu văd vreun semn că se întâmplă așa ceva. Weekendurile de sărbătoare sunt cele mai rele. De-asta am adus-o pe Lucy cu mine.

Theresa a tresărit.

– Poți s-o aduci oricând. Apoi s-a uitat la ceasul de la mână. Mă duc să închid ochii o oră înainte să plec la muncă.

– În seara asta? am întrebat, nevenindu-mi să cred.

Hartley a dat afirmativ din cap.

– E Black Friday. Dacă mama nu se duce la serviciu, atunci oamenii care așteaptă în parcarea din fața Mega-Martului nu-și vor putea cumpăra cel mai recent model de telefon cu o reducere de câteva sute de dolari.

– Uff, a spus Dana. Lucrezi toată noaptea?

Theresa pur și simplu a ridicat din umeri.

– Nu e așa mare chestie. Dar... Corey? Înainte să plec, vreau doar să-ți spun că dragul meu fiu o să fie încântat să doarmă pe canapea.

– Aiureli! a reacționat Hartley.

– O să fie în regulă, Theresa, am spus. Am cârje și nu mă sfiesc să le folosesc.

– Chiar deloc, mama, a spus Hartley, luând o gură din bere. Crede-mă!

Mama lui Hartley doar a dat exasperată din cap în drum spre ușă.

Dana învăța rapid și, curând, am ajuns la scor egal, șapte la șapte. Eu am făcut cărțile mâna următoare.

– Ia zi, Hartley, cum stăm cu numărătoarea inversă? a întrebat Bridger.

– Ce numărătoare inversă?

– Când i se întoarce iubita celui mai înfierbântat student din Ivy League?

Am întors un valet, iar Dana a scos un suspin, văzând ce noroc avea. Dar atenția mea era distrasă de conversația dintre cei doi.

– Pas, a mormăit Hartley la adresa cărții. Apoi s-a uitat la Bridger. Două săptămâni sau ceva de genul, cred. A zis că se întoarce înainte de Balul Crăciunului.

Înainte de Balul Crăciunului? Ăsta era pe zece decembrie – în aceeași zi ca și examenul nostru la economie. Dintr-odată, am văzut clar sfârșitul serilor noastre jucând RealStix împreună. Știusem de la început că iubita lui Hartley avea să reapară în peisaj semestrul viitor. Dar asta mi se păruse mereu undeva departe în viitor. Și acum mai erau doar două săptămâni până se întorcea?

La îndemnul Danei, am luat valetul și am încercat să par încântată. Dar, pe dinăuntru, eram distrusă de veștile pe care le primisem.

– Dar unde-i corectitudînea aici? a spus Bridger. Semestrul ei a început după al nostru și se termină mai devreme? Ce înșelătorie!

– Absolut. Și nu au avut cursuri decât de lunea până joia, a adăugat Hartley, punând jos un nouă. Așa a avut weekenduri prelungite să călătorească prin Europa. Pe pagina de Facebook are poze de peste tot, de la Lisabona până la Praga.

– Le-am văzut, a răspuns Bridger, luând o dușcă de bere. Arhitectura nu era cel mai interesant lucru din ele.

Hartley a clătinat din cap.

– Nu începe cu asta, frate.

– Chiar nu te interesează că același italian slăbănog e în absolut toate?

Vizavi de mine, Dana și-a ridicat ochii către ai mei.

– După cum am spus, există o așa-numită trișare permisă. Avem o înțelegere, a spus Hartley, pe un ton dintr-odată coborât. Stacia e de părere că nu are rost să te plimbi pe podurile pariziene fără să ai cu cine să te săruți în amurg.

– Pe tine nu te văd profitând de această înțelegere, a replicat Bridger.

Hartley a ridicat din umeri.

– Nu e stilul meu.

– Și ăsta, spuse Bridger, punând jos un as pentru a câștiga ultimul rând, e motivul pentru care eu nu mă bag în relații.

– Asta e alegerea ta, a răspuns Hartley. Dar nu văd ce legătură are cu mine.

Fără să spună nimic, Dana a luat cărțile și a început să le amestece. Înțelegeam ce făcea, și m-am prefăcut ocupată de desprinderea etichetei de pe sticla mea de bere.

– Cum nu are legătură cu tine? a întrebat Bridger. Ar putea măcar să fie discretă.

– Stacia e mult prea pretențioasă să aibă o relație la distanță, a spus Hartley. Are nevoie de cineva prezent acolo, să-i care toate sacoșele alea de cumpărături. Dar e valabil și reversul, știi? De cum se încheie mica ei vacanță în Europa, individul e ca și uitat.

– Tipul locuiește în New York.

Hartley pur și simplu și-a dat ochii peste cap.

– Pentru Stacia, asta e distanță. Și nu-mi vine să cred că-l spionezi pe... prietenul iubitei mele.

– E o mare figură Stacia asta, a spus Bridger.

– Și ce e nou la asta? a întrebat Hartley.

Dana a întors un as, a pus cărțile pe masă și a zâmbit ca o pisicuță.

– Doamne, a mormăit Bridger. Chiar ai furat rândul, nu-i așa?

– Hartley mi-a dat ideea, a rânjit Dana, când a zis de trișare permisă.

Mi-a făcut cu ochiul, iar eu am avut grijă să zâmbesc. Dar tot ce spusese Hartley acum mă rodea pe dinăuntru. Prietena lui își făcea de cap, iar lui nici măcar nu îi păsa?

Zâna speranței și-a făcut apariția. Nu mai auzisem nimic de la ea în ultima vreme, dar iat-o... șoptindu-

mi la ureche. „Poate că se vor despărți", mi-a spus, gâdilându-mi urechile cu aripile ei mititele.

Da, sigur. Puțin probabil.

Culcarea ar fi putut fi stânjenitoare. Dar nu a fost, pentru că Hartley era incapabil de așa ceva. Orice s-ar fi întâmplat, era mereu pur și simplu Hartley, cu zâmbetul lui strâmb și atitudinea „ducă-se totul dracului".

– Dar de ce aveți un pat enorm în camera voastră de familie, în fond? am întrebat, scoțându-mi pijamaua din geantă.

– După ce mi-am rupt piciorul, nu puteam să urc treptele până în camera mea. Mătușă-mea se muta și apartamentul ei nu era destul de mare pentru monstrul ăsta. E un pat dublu, după standardul californian. Așa că l-a adus aici, ca să mă scape de dormit pe canapeaua din camera de zi.

– Drăguț din partea ei, am spus.

– Chiar că. Vrei să mergi tu prima la baie?

– Du-te tu, am zis. La mine durează o veșnicie.

– Cum dorești.

Până am terminat eu la baie și m-am întors în cameră, el deja sforăia.

Mi-am dat jos ortezele și m-am băgat în așternut. Nu glumise. Chiar era o întindere mare de saltea între corpul adormit al lui Hartley și al meu. Stăteam acolo, ascultând sunetele liniștitoare ale somnului lui. Alunecând spre somn, m-am întrebat ce părere ar avea Stacia dacă ar ști despre aranjamentele de dormit. Știam că nu eram o concurență reală pentru ea. Dar puteam să visez, nu-i așa?

*

Cândva mai târziu, m-am trezit când am auzit un icnet. Dezorientată, am deschis ochii larg în întuneric. Hartley stătea lângă pat, cu capul aplecat și brațele pe saltea.

– Ce s-a întâmplat? am zis, răgușit.

– Gambă. Cârcel, a reușit el să articuleze, printre dinți.

– La care picior?

– La ăla bun. Nu pot să mă sprijin suficient pe celălalt ca să... aaau!

– Dă-l încoace, am spus, ridicându-mă în capul oaselor.

Știam una-alta despre cârceii la picioare.

Cu o strâmbătură, Hartley s-a așezat pe pat și și-a împins piciorul teafăr către mine.

– Apasă cu călcâiul aici, am spus, arătându-i cu mâna șoldul meu, acoperit de plapumă. După ce și-a sprijinit talpa goală de mine, i-am apucat degetele de la picior cu ambele palme și am presat podul tălpii spre el. A răsuflat cu mare zgomot. După câteva clipe, mi-am strecurat palma sub gamba lui și am testat-o cu degetele.

– Au! am zis, găsind nodul format.

– Mi se întâmplă tot timpul, a spus el.

– Sprijinirea întregii greutăți pe piciorul bun îl suprasolicită, am zis.

Am închis pumnul și am încercat să-l masez cu încheieturile degetelor.

– Aaah, a reacționat Hartley.

– Îmi pare rău. Am o putere supraomenească. Se strâmba în timp ce eu îi flexam piciorul. Cum procedezi când ești singur?

– Sufăr. Și tânjesc după mâinile pricepute ale lui Pat Fizioterapeuta. Deși nici tu nu ești mai prejos.

– M-a învățat tata. El se pricepe la chestii de-astea, am răspuns. Stai... gata, i-am venit de hac!

Nodul din mușchiul lui Hartley s-a relaxat sub apăsarea mâinii mele.

A răsuflat prelung.

– Doamne... Mulțumesc.

– Ai grijă să-l ții îndoit, l-am avertizat, când și-a tras piciorul înapoi pe partea lui de pat.

– Nu-ți face griji, așa o să fac. S-a instalat pe spate, cu perna suplimentară băgată sub genunchi. Îmi pare rău pentru adrenalina în miez de noapte.

– Nu-i problemă.

Am stat în liniște câteva minute, dar îmi puteam da seama că nici unul dintre noi nu dormea.

A mai trecut un minut de tăcere, după care Hartley s-a întors cu fața spre mine.

– Nu mi-ai spus că a fost o rană de la hochei. Ai zis „accident" și am crezut că a fost vorba de o mașină.

– Da, am oftat, răsucindu-mă la fel ca el. Câteva clipe, ne-am uitat fix unul la celălalt.

– Ideea e că Bridger avea dreptate. Hocheiul e doar al șaptelea cel mai periculos sport. Majoretele și jucătorii de baseball se expun unui risc de accidentare mai mare. Ca și cei de fotbal american, fotbal european și lacrosse.

– Deci ce spui tu e că trebuie să fii extraordinar de ghinionist ca să suferi o accidentare serioasă la hochei?

– Exact.

– Nu-mi vine să cred! a zis Hartley.

Ne-am întors la tăcere, iar eu m-am trezit că-mi doream ca patul să nu fi fost atât de mare.

„Nu e nici un metru între noi și gura aia e ispititoare!" a șoptit zâna speranței.

– Îmi place la nebunie mama ta, mi-am dat drumul la gură, alungându-mi gândurile obscene din minte.

– E grozavă, a zis Hartley, zâmbind. Și îi place să aibă casa plină cu oameni. Nu e doar ceva de fațadă.

– Se vede. Și sora lui Bridger e o dulceață. Și ea o adoră pe mama ta.

Hartley și-a sprijinit capul în palmă.

– Da. Dar e și cea mai mare problemă a lui Bridger.

– Chiar așa? De ce?

– Păi... tatăl lor a murit acum doi ani. Și mama lui nu o duce deloc bine.

– E deprimată?

– E dependentă de droguri.

Am inspirat pe gură.

– Asta-i grav...

– Clar. Bridger își face griji că o să-și piardă locul de muncă și o să scape total lucrurile de sub control. S-ar putea să fie nevoit să renunțe la facultate dacă lucrurile devin prea urâte.

– Nu poate să renunțe! Într-un an și jumătate o să fie absolvent de Harkness.

– De fapt, Bridger e doar în anul doi, de fapt. Și-a luat un an de pauză înainte de colegiu și acum îi vine să-și dea palme.

– Știi ceva...? În casă era atât de liniște că până și conversația noastră șoptită părea tare. Mă concentrez numai asupra mea prea des. Uit că și alții au probleme.

Câteva clipe, Hartley nu a zis nimic, a continuat să mă privească. Apoi a întins încet mâna în spațiul dintre noi și mi-a acoperit palma cu a lui. Chiar și această atingere mică mi-a tăiat respirația.

– Toți avem rahaturi cu care trebuie să ne luptăm, Callahan. Toți. Mi-a strâns ușor palma, după care și-a retras-o pe a lui. Ce să zic, ale tale sunt la vedere, așa că le vede toată lumea. Nu te invidiez deloc pentru asta. Dar toți au ceva, fie că se vede, fie că nu.

A trebuit să-mi acord un moment să mă gândesc la asta. Dacă te uitai la Bridger, nu ți-ai fi dat seama că purta pe umeri așa griji. Dar aveam o bănuială că erau și alții care nu aveau rahaturi cu care trebuiau să se lupte sau care aveau o armată întreagă de pioni care făceau asta în locul lor. Prima care mi-a venit în minte a fost Stacia.

– Ești sigur? l-am provocat. Pentru că se pare că cea mai mare problemă a unora e că tapiseria de piele de la BMW nu are culoarea perfectă.

Fața lui Hartley a fost luminată de cel mai frumos zâmbet.

– Pentru asta e mereu un preț de plătit, Callahan. S-a întors pe spate, băgându-și mâinile după ceafă. Mulțumesc pentru masajul la gambă.

– Oricând ai nevoie.

A chicotit, amuzat.

– Nu spune asta, că o să te trezesc în fiecare noapte săptămâna viitoare.

Din păcate, eram atât de leșinată după el, probabil că de-abia aș fi așteptat să mă cheme.

A început să respire profund în timp ce eu stăteam

și ascultam. Era o siluetă caldă în întuneric și la doar câteva zeci de centimetri distanță. Aș fi dat orice pentru privilegiul de a mă trage lângă el, de a anula distanța dintre noi și de a-mi trece un braț pe după pieptul lui. Era greu până și să-mi închipui luxul ca locul meu să fie cu el. Voiam să mă întorc în beznă și să mă cuibăresc lângă trupul lui. Voiam să-i simt respirația pe gât în timp ce dormeam.

„Asta-i tortură, tor-tu-ră", a mormăit nemulțumită zâna speranței, ghemuindu-se pe pernă, lângă mine.

Avea dreptate. Dar era o tortură dulce.

Joc de cărți foarte popular în SUA, Canada și Noua Zeelandă, care se joacă în patru jucători, împărțiți în două echipe

Capitolul unsprezece

Mă descurc bine cu lucrurile scabroase

Corey

Vineri, ne-am uitat la televizor la fotbal, am mâncat ce mai rămăsese din mâncarea pregătită și am jucat o grămadă de partide de cărți. Lucy a avut grijă să se păstreze echilibrul: pentru fiecare partidă de *euchre*, trebuia să jucăm cel puțin o mână de macao.

Sâmbătă, am scos-o în oraș pe Theresa, la un restaurant chinezesc care servea o gamă largă de găluște la aburi. Mama lui Hartley părea epuizată de cele două ture de nouă ore petrecute în iadul cumpărăturilor dintr-un weekend de sărbătoare. Dar ochii ei căprui și osteniți aveau, totuși, o sclipire de fericire. Hartley s-a așezat pe scaunul de lângă cel al mamei lui și, din când în când, ea întindea mâna să-i ciufulească părul. Dana încerca să o învețe pe Lucy cum să folosească bețișoarele, iar eu am mâncat echivalentul greutății mele în găluște cu pui și varză.

Dar mai târziu, după ce Theresa și Lucy se duseseră la culcare și băieții se retrăseseră în garaj să bea bere și să schimbe uleiul la mașina Theresei, a trebuit să recunosc că nu mă simțeam bine. Aveam o durere vagă de stomac, mă simțeam ușor febrilă și obosită. Chiar dacă era doar zece, am luat două calmante și m-am băgat la culcare.

În seara aceea, nici măcar nu l-am auzit pe Hartley când a intrat și s-a întins lângă mine. Ăsta ar fi trebuit să fie un semn clar că ceva nu era în regulă. Asociația Medicilor din SUA ar trebui să adauge „indiferența la Hartley" la indexul lor de simptome.

Chiar și zâna speranței dormea dusă. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

A doua zi dimineață, mi-am ascuns starea de disconfort din ce în ce mai pronunțată. Am mai luat niște Advil și am băut două pahare de apă. Și totuși, aveam amețeli și aveam febră.

– Ești tăcută azi, Corey, a remarcat Theresa, dovedind că, într-adevăr, n-ai cum să păcălești ochii vigilenți ai unei mame.

– M-am tot gândit la examene, am mințit eu.

Mi-am reumplut paharul cu suc de portocale și m-am forțat să-mi pun un zâmbet pe față. Aveam nevoie de lichide și aveam nevoie să ajung acasă.

Din fericire, Bridger trebuia să ducă mașina înapoi la mama lui, așa că weekendul nostru la Hartley s-a încheiat pe la finalul după-amiezii.

Când am ajuns înapoi la McHerrin, aveam febră și mă simțeam din ce în ce mai iritabilă. Cu inima ca de plumb, am sunat la poliția nazistă.

– Mama, să nu faci o criză, am zis, dar cred că s-ar putea să am o infecție urinară.

A făcut o criză, bineînțeles.

Zece minute mai târziu – după ce am ascultat-o pe mama înșirând toate lucrurile rele care se pot întâmpla dacă lași o infecție urinară netratată – i-am spus Danei că primisem ordin să mă duc la Urgențe, la spital.

– La naiba! a spus, sărind de pe canapea. Vin cu tine.

– Chiar nu e nevoie, m-am împotrivit eu. O să fie niște ore bune de așteptare până cineva o să-mi dea o rețetă.

– Îmi iau o carte cu mine. Stai să-mi iau geaca!

Când am ieșit pe hol, am dus un deget la buze. Cu cât știau mai puține persoane că eram o mămăligă, cu atât mai bine. Se auzea muzică răzbătând din camera lui Hartley când am ieșit noi pe furiș.

Până am ajuns la Urgențe, aveam frisoane și eram extenuată. Lumina fluorescentă îi făcea pe angajați să pară și ei bolnavi. Spitalul era ultimul loc din

lume unde aș fi vrut să fiu. Singura parte bună era că părea pustiu înăuntru.

– Ziua Recunoștinței e mereu o nebunie, ne-a spus asistenta de la triaj. Când se duc să-și viziteze familiile, oamenii au tendința să se rănească mai ușor. Ca să vezi... Dar în seara asta sunt toți în mașini, în drum spre casă. Dacă mare parte din ei nu sunt cherchelițți, s-ar putea să avem parte de o seară liniștită.

A luat formularele pe care le completasem.

– Callahan? Ți-am scos deja fișa. Părinții tăi au sunat deja.

Bineînțeles că sunaseră.

– Să nu mă *internați*, m-am milogit cam o jumătate de oră mai târziu, după ce am făcut pipi într-un pahărel. (Apropo, asta nu-i deloc ușor de făcut când nu poți să te lași pe vine peste toaletă.) O să iau medicamentele, promit! *Nu suport* spitalele...

Doctorul tânăr de la Urgențe a dat din cap, gânditor.

– Sunt convins că așa e. Dar ai febră, vrem să te ținem sub observație și există riscul ca infecția să se întindă la rinichi.

– Dar *nu e cazul*. Nu am cine știe ce dureri.

A zâmbit, dar știam amândoi că nu conta ce îi spuneam, pentru că sensibilitatea scăzută din *zona respectivă* nu mă făcea o sursă de informații de încredere.

– Trebuie să o eliminăm din rădăcină, Corey. Pacienții cu leziuni la coloană trebuie să aibă grijă. Au existat cazuri în care infecțiile urinare au afectat permanent controlul vezicii.

Asta m-a făcut să mă crispez.

– Te cred că probabil nu e cazul, a continuat el. Dar nu merită să ne asumăm riscul, bine? Trebuie să-ți mai pun câteva întrebări, totuși. Ai băut suficiente lichide?

Am dat aprobator din cap.

– Și ți-ai golit vezica regulat?

Aici trebuia să mă spovedesc.

– Da. Singurul lucru care s-a schimbat e că nu mi-am făcut rutina câteva zile. În fiecare dimineață și seară, trebuia să folosesc un cateter ca să-mi golesc complet vezica. Dar nu luasem catetere cu mine acasă la Hartley, pentru că nu voiam să le vadă cineva. Am mai sărit câteva zile și cu altă ocazie și nu am avut probleme.

S-a încruntat.

– Când terminăm cu asta, va trebui să fii din nou atentă, sunt convins că îți dai seama de asta.

Am dat din cap, stânjenită.

– Un alt element declanșator e activitatea sexuală, atât atingerea, cât și contactul sexual, a spus. Încearcă să urinezi înainte și după. Mai ales după.

– *Nu prea* este o problemă în cazul meu, am spus, înroșindu-mă.

A izbucnit efectiv în râs.

– Ține minte acest sfat pentru mai târziu, atunci. Deocamdată, vei primi antibiotice intravenoase pentru o noapte. Bine? O să te instalezi într-o rezervă la etaj și dimineață o să te externăm. O să vină clipa plecării imediat.

Mincinosul!

Dana s-a dus acasă. Mi-am pus halatul acela prostesc – deschis în spate, bineînțeles – și m-am uitat la niște mizerii la televizor în timp ce o asistentă mi-a băgat un ac în braț. Peste noapte, am fost trezită de nu mai puțin de patru ori, când asistentele mi-au luat semnele vitale și mi-au schimbat perfuzia.

Am urinat de vreo cincizeci de ori la toaleta rece a rezervei de spital.

Când a venit dimineața, am început să întreb toate persoanele care intrau în rezerva mea când puteam să plec, de la asistente până la femeia care mi-a adus cerealele de la micul dejun. Din păcate, persoana pe care am văzut-o cel mai des era o asistentă masivă, mohorâtă, cu părul vopsit cu Henna într-o nuanță

oribilă de roșcat. Și Roșcata Mare nu mi-a fost de mare ajutor.

– Rezidenții încep vizita de dimineață la zece, a fost tot ce-a spus.

Mi-am pus lenjeria intimă, jeanșii și șosetele. M-am mutat în scaun, dar nu puteam să-mi pun bluza până nu-mi scoteau perfuzia. Ora zece a venit și a trecut. Mă uitam lung la ceas, clocotind.

Hartley mi-a dat mesaj de la cursul de economie.

Iuhuu! Nu ți-a sunat ceasul? Ratezi un curs fascinant despre comerțul internațional.

Eu: *Sună mai bine decât ce fac eu. Am o problemuță mică. Ne vedem înapoi la fermă.*

Pe la prânz a venit un doctor. Evident, nu era tinerelul de noaptea trecută, pentru că așa ar fi fost prea multă eficiență. Acesta avea o groază de fire albe și un aer grăbit. Mi-a înșfăcat fișa din suport și s-a uitat printre pleoapele îngustate la notițele de pe ea.

– Bine, a zis într-un final. Febra a scăzut. O să-ți las o rețetă la asistentă și poți să te duci acasă.

A plecat.

Încă aveam perfuzia în braț. Cineva mi-a adus o farfurie cu un orez cu carne cenușiu și incert, din care nu am mâncat.

Când s-a întors Roșcata Mare, i-am spus ce zisese doctorul.

– Deci haideți să scoatem perfuzia?

– Nu ne-a lăsat rețeta, s-a încruntat ea. Mă duc să verific.

S-a răsucit să iasă.

– Stați! am strigat către fundul ei lat care se îndepărta.

A mai trecut o oră și, când s-a întors cu rețeta, abia-abia am reușit să mai fiu politicoasă.

– Îmi scoateți, vă rog, asta? am implorat-o. Și apoi pot să plec?

S-a uitat la încheietura mea ca și cum nu mai văzuse o perfuzie în viața ei.

– Infirmiera se ocupă de asta. Și nu pot să te externez fără să fii preluată de o persoană de peste 18 ani.

– Poftim?

A dat aprobator din cap.

– Studenții trebuie să fie preluați de cineva după o procedură.

– Dar... Mi-am simțit tensiunea arterială dublându-se. O perfuzie nu e o procedură!

Roșcata Mare a ridicat din umeri.

– Asta-i regula.

Și a plecat.

– Drăcia dracului! am strigat, de parcă aș fi fost Hartley.

M-am uitat la ceas. El avea după-amiaza de luni liberă, pentru că atunci ar fi trebuit să fie la hochei.

„Nu!" Cum stăteam acolo îmbrăcată doar pe jumătate, nu aveam de gând să îl sun pe Hartley. Aș fi sunat pe oricine, doar pe el, nu. Era ultima persoană care aș fi vrut să mă vadă cu părul nespălat, în halatul acesta îngrozitor de spital.

Din păcate, Dana avea curs de italiană până la două în fiecare zi. I-am dat mesaj, rugând-o să mă sune când avea un moment. Mulțumesc frumos.

Ora două a venit și a trecut, iar pe mine nu m-a sunat nimeni. I-am dat mesaj din nou și nu mi-a răspuns. Dacă rămăsese fără baterie, nu aveam cum să dau de ea. Nu-mi mai venea în cap nici o altă idee. Dacă doctorul de la Urgențe care mă internase lucra în acea zi, aș fi putut să încerc să dau de el și să-i explic ce problemă aveam.

– La naiba! am strigat.

Aș fi bătut din picioare, dacă aș fi putut.

Hartley

– E vreo problemă aici? am întrebat, înfrânându-mi un zâmbet.

Capul lui Corey s-a răsucit și a dat de mine, în cadrul ușii rezervei ei de spital, în cârje.

– Aaaah! a exclamat, ghemuindu-se peste genunchi. Vreau doar *să plec* de-aici și nu mă lasă!

– Pentru că nu ai o persoană de peste 18 ani care să te însoțească afară de aici?

Am intrat în rezervă, având grijă cu cârjele.

A rămas cu gura căscată.

– De unde știi?

– M-am întâlnit întâmplător cu Dana după masa de prânz și mi-a spus că ești aici. Așa că m-am gândit că s-ar putea să pățești așa. Și Bridger a trebuit să vină să mă ia după operația la genunchi. la zi, de ce nu m-ai sunat?

Peste fața ei a trecut ceva ce nu am putut să descifrez.

– Pentru că e drum lung de la McHerrin până aici, în cârje.

– Nu a fost prea rău. Așa că hai să plecăm de-aici! Nu le-ai spus să-ți scoată perfuzia aia?

Expresia ei s-a apropiat de o explozie iminentă.

– Doar de zece ori!

Mi-am ridicat ambele palme.

– Ia-o ușurel, Callahan! Ai grijă la tensiunea arterială, altfel s-ar putea să te trezești *în spital*.

Auzind asta, s-a dezumflat.

– Ai putea să vii aici o secundă, *te rog*?

– De ce ai nevoie? M-am apropiat de ea.

Mi-a întins mâna stângă.

– Apasă pe tubul perfuziei.

O-oo!

– De ce?

– Ca să pot să o scot, Hartley. Și să-mi pun bluza. Și să plec. Și să-mi văd de viață.

– Ești o mare figură, Callahan.

– Apasă aici, mi-a indicat. Încercând să ignor modul în care tubulețul ăla ieșea din pielea ei, am apăsat plasticul cu degetul mare. Apoi, Corey a

desfăcut toată banda adezivă. Bine, acum poți să iei mâna. Mulțumesc, a spus.

Înainte să pot să mă uit în altă parte, a smuls micul cateter de sub piele. Scârbos!

– Acum îți curge sânge de la mână. Nu e... nu știu, periculos?

S-a uitat la mine cu o expresie bănuitoare.

– Pe bune, Hartley? Chiar ești așa de sensibil?

M-am întors, am luat un șervețel de pe blatul noptierei și i l-am întins, ținându-mi ochii ațintiți asupra peretelui din fața mea.

– Uau! Jucător-vedetă de hochei cu experiență leșină când vede sânge.

Am auzit-o cum chicotea în timp ce-și tampona sângele de pe mână.

– Hei, nu am mai leșinat din clasa a cincea.

Chicotitul s-a transformat într-un râs cu hohote.

– Dar ce te-ai făcut după operație? Nu ai avut bandaje?

Avusesem, și nu fusese deloc plăcut.

– Le-am schimbat singur. Cu ochii pe jumătate închiși.

Măcar atât, să mă pun într-o lumină jenantă avea un avantaj. Corey zâmbea din nou.

– Și tu spui că *eu* sunt o figură. Întoarce-te, să-mi pun bluza.

– Poftim, nu pot să mă uit și eu? M-am uitat la sânge pentru tine!

Cu un râs ușor, m-am întors spre perete.

Am auzit-o cum se lupta cu hainele.

– Eu mă descurc bine cu chestiile scabroase. Poți să-mi ceri oricând să schimb un bandaj. Nu că o să ne mai întoarcem *vreodată* în locul ăsta blestemat.

– Aleluia, soro!

– Am terminat, a spus Corey.

În momentul acela a intrat o asistentă cu un păr de o nuanță artificială de roșcat.

– *El* e însoțitorul tău? a întrebat, uitându-se lung la ghipsul și la cârjele mele, cu buzele curbându-i-se

într-un zâmbet batjocoritor.

Corey s-a răsucit rapid către ea.

– Nu-mi spuneți că îl *discriminați!* s-a rățoit la ea. Acum plecăm.

Corey a ocolit capătul patului și a pornit către asistentă. Biata femeie s-a dat greoi într-o parte, iar Corey a ieșit victorioasă pe ușă. Dacă un scaun cu rotile ar fi putut porni cu scrâșnet de roți, al ei așa ar fi făcut.

Asistenta mi-a pus un clipboard în mâini.

– Semnați aici, domnule!

– Cum să nu!

Când am dat de ea, Corey ținea ușa liftului deschisă, așteptându-mă.

Pentru că mă durea piciorul, am sunat după taxiul pentru schilozi, dar ne-au spus că aveam de așteptat treizeci de minute.

– Drăcia dracului, am zis. Hai s-o luăm pe jos!

Pentru Callahan, era ușor să-și împingă căruciorul până în campus. Dar, pentru mine, era greu și lent. Când am ajuns pe la jumătatea drumului de întoarcere, aveam nevoie de o pauză. Îndreptându-mi cârjele către o bancă din fața Facultății de Medicină, m-am așezat.

– Și, ia zi, cum de ai ajuns la spital, până la urmă?

Corey și-a mușcat buza de jos.

– Doar o mică infecție prostească. Am fost un pic neglijentă și toți au reacționat exagerat.

– Neglijentă? În weekendul ăsta?

Îmi masam piciorul dureros.

Fața lui Corey s-a împietrit.

– Aș prefera să nu vorbesc despre asta, bine? Știu că tocmai mi-ai făcut un serviciu imens, dar...

Clătină din cap.

– Bine. Tot ce spun e că am fi putut să ne întoarcem cu o zi mai devreme. Nu trebuia decât să spui...

M-a întrerupt.

– *Nu voiam*, Hartley. Nu sunt *fragilă!*

Expresia de pe chipul ei m-a rupt pur și simplu. Părea vulnerabilă, iar asta o umplea de nefericire.

– Nu e vorba de asta, Callahan. Am apucat-o de mâini și am tras-o mai aproape de mine, până ce genunchii ni se atingeau. Ideea e că *toți* suntem fragili. Doar că cei mai mulți dintre prietenii noștri sunt îndeajuns de norocoși încât să nu o fi aflat încă.

Ochii ei clipiră, încercând să alunge extenuarea, și m-am întrebat dacă nu cumva avea să izbucnească în plâns. Dar nu Corey! Nu luptătoarea mea cu ochi albaștri, fata care visa noapte de noapte că patina, dar care mereu avea ceva pozitiv de spus. În absolut fiecare zi mă uimea și mă făcea să fiu mai modest.

Am tras-o din nou de mâini, aplecându-mă până ce am putut să o cuprind într-o îmbrățișare stângace. Nu știu dacă ea avea nevoie de asta, dar eu sigur da.

Cu bărbia sprijinită pe umărul meu, a înghițit cu greu.

– Mersi că m-ai scos de la pârnaie, Hartley.

– Oricând, frumoaso. Acum hai să mergem acasă!

Capitolul doisprezece

Pileală prima-ntâi

Corey

În prima zi de decembrie, fulgii de zăpadă pluteau dincolo de ferestre în timp ce eu înaintam în cârje prin sala de mese. De ceva vreme încercam să petrec mai mult timp în picioare, dar asta făcea totul mai greu. Dana mă aștepta la capătul unei mese lungi, unde Hartley, Bridger, Fairfax și alți câțiva înfulecau de zor hamburgeri. Când m-am așezat, mi-a pus în față farfuria mea.

– Mulțumesc, am spus.

– Pentru nimic. A ronțăit un cartof prăjit. Cum merge cu învățatul?

Se terminaseră cursurile și urmau să înceapă examenele.

– Nu rău, am răspuns. Am trei examene pe care pot să le rezolv de acasă și apoi pe-ăla de economie. Cred că scap destul de ușor.

– Eu îmi fac griji pentru japoneză, a spus Dana, încrețindu-și nasul drăguț.

– Dar... Dana, tu *vorbești fluent* japoneza!

– Nu la fel de bine pe cât consideră profesorul c-ar trebui. Și e atât de idiot... Face ca totul să fie mai stresant decât ar trebui să fie.

Așezat mai încolo, Bridger l-a înghiontit pe Hartley în braț.

– I-ai spus lui Fairfax de cadoul de ziua ta pe care l-ai primit azi?

– E săptămâna asta? a întrebat Fairfax. Unde se ține petrecerea? Te punem să dai pe gât 21 de păhărele de tărie?

Am ridicat capul. Ziua lui Hartley era săptămâna asta? Trebuia să găsesc un cadou potrivit. Bineînțeles, n-aveam cum să întrec cadoul fantezist pe care mi-l dăduse el. Al meu trebuia să fie ceva mai convențional.

– Nu cred că suntem nici unul invitați la ziua lui Hartley, a răspuns Bridger. Spune-le, tipule!

Hartley a negat din cap.

– Am primit de la magazin o sticlă de șampanie. Știți, genul ăla care costă cât PIB-ul unei țări emergente?

– Deci Stacia s-a întors în oraș, a decodat Fairfax.

Hartley a ridicat mâna și a întins un deget către el, prefăcându-se că era un pistol.

– Fix la țintă! Pe bilețel scria: „Dragă Hartley, pune asta la rece, o să fiu acolo în ziua ta cea mare".

Stomacul parcă mi s-a umplut de plumb.

– Ziua cea mare, a rânjit Bridger. Tipule, gata cu seceta sexuală!

Hartley a ridicat din umeri.

– Agențiile de pariuri ar trebui să aibă grijă la calcularea cotelor. În ultima vreme a fost chiar mai instabilă decât de obicei.

– O să vină, a spus Bridger. Doar a trimis șampania!

– Spune-i că o s-o bei, indiferent dacă vine sau nu, l-a sfătuit Fairfax.

– *Bineînțeles* că o beau, a răspuns Hartley. Asta e de la sine înțeles.

Întâmplător, ziua lui Hartley a picat chiar în sâmbăta dinainte de începerea examenelor. Eu și Dana am petrecut ziua învățând în biblioteca Beaumont, care era mai intimă. Din câte se părea, Colegiul Harkness avea un număr infinit de locuri unde puteai să înveți. Puteai merge într-o bibliotecă diferită în fiecare zi mai mult de o lună, fără să rămâi în pană de locuri.

Dar nici măcar eu nu eram atât de tocilară încât să mă întorc la învățat după cină.

– Ce faci în seara asta? a întrebat cu grijă Dana, alegând niște cercei din cutia ei cu bijuterii.

– Ăăă... mă uit la televizor?

Nu era cazul să subliniez că amicul meu, Hartley, nu era disponibil pentru niște jocuri video. Dar nu era ca și cum ar fi fost altceva de făcut. Pe perioada examenelor, activitățile sociale se cam opreau.

– Ai putea să vii cu mine, s-a oferit Dana.

Am izbucnit în râs la o asemenea idee. Dana se ducea să asiste la o parte din sesiunea de lectură pe tot parcursul nopții a romanului „Ulise", de James Joyce, organizată de Catedra de Engleză. Dacă nici asta nu arăta cât de tocilară devenea atmosfera în Colegiul Harkness în timpul săptămânii de sesiune, atunci nimic n-ar fi putut.

– Dar nici măcar nu fac cursul ăla! Dau insigne cu „Ratat" la ușă, de pus în piept?

Dana și-a dat ochii peste cap.

– Nu-i drăguț ce spui tu, Corey. Pur și simplu, nu-mi place să te știu stând aici, singură, toată seara.

– Știu, am spus, îmbufnată. Îmi pare rău.

Evident, nu aveam cum să-mi ascund suferința față de Dana. Nu era ca și cum aș fi plănuit o seară în care să stau cu mâinile în sân vizavi de camera în care iubirea vieții mele „scăpa de seceta sexuală". Pur și simplu, așa se aranjaseră lucrurile.

După ce-a plecat, am dat televizorul mai tare, sperând să acopăr eventualele sunete ale fericitei reuniuni care ar fi putut să răzbată peste lățimea holului. Preț de vreo două ore pline de neliniște, am tot trecut de pe un canal pe altul. Într-un final, am fost răsplătită găsind unul pe care se difuza „File de poveste". Era fix filmul potrivit pentru o asemenea seară de rahat. M-am întins pe canapea, renunțând la orteze și la scaun, și m-am lăsat absorbită de povestea cunoscută.

Hartley

Când a sunat telefonul, am știut că e mama. Mereu mă suna la 8.30 de ziua mea. M-am născut seara, chiar în timpul unui episod din *Melrose Place*. Înainte să mă nasc, mama nu rata nici un episod din serialul acela plin de dulcegării despre niște răsfățați din West Hollywood.

M-a născut la o vârstă mai mică decât a tuturor personajelor de-acolo.

– Bună, mama, am răspuns la telefon.

– La mulți ani, scumpule. Te rog să nu bei 21 de păhărele de tărie în seara asta.

Am izbucnit în râs.

– Ți-am promis că n-o să beau 21 de păhărele de tărie. Nici măcar 20. Poate că o să mă limitez la 19.

– Nu-i amuzant, Hartley. Ai putea muri de la atâta alcool.

– N-o să beau mult. Promit!

Doar o jumătate de sticlă de șampanie.

– Ai grijă, scumpule! Am fost și eu tânără odinioară.

– Ești și acum, mama.

Abia la primăvară avea să împlinească 40 de ani.

A izbucnit în râs.

– Te iubesc, Adam Hartley.

– Și eu te iubesc, mama.

Am închis telefonul și m-am uitat din nou la ceas. Începuse să mă apuce nerăbdarea. Stacia nu-mi spusese decât vag ce program avea. Avionul cu care venea aterizase la JFK în după-amiaza asta, dar zisese că avea să mai rămână în oraș pentru un pahar de rămas-bun cu unii dintre colegii de program. O întrebasem, dar nu mi-a spus cam la ce oră credea că avea să ajungă.

Făcea des chestii de-astea și știam că era cu bună știință. Era genul de fată care înțelegea valoarea creării unei impresii de inaccesibilitate. Drace, practic ea inventase strategia asta. Și mai grav – *chiar*

funcționa. Când o așteptam, mereu mă întrebam dacă o terminase cu mine. Farmecul Staciei era dat de faptul că, undeva in sufletul tău, știai că ar trebui să fie intangibilă. O doream cum ea își dorea chestiile ei de firmă - pentru că se vindeau *numai* în Italia și nici unde altundeva. Drept urmare, *trebuia* să le obțină și să le etaleze în fața celorlalți.

Drăcia dracului! Lasă ce spunea asta *despre ea*... Ce spunea asta *despre mine?*

M-am ridicat și am început să mă plimb încolo și încoace prin cameră, ceea ce nu e așa ușor de făcut când ai un picior în ghips. Clanc. Clanc. Clanc. În seara asta, eram ridicol în toate privințele.

Avea să fie ciudat să o văd pe Stacia după atâtea luni. Bineînțeles că de-abia așteptam, pentru că Stacia de la distanță nu fusese nici pe departe la fel de atrăgătoare decât cea in carne și oase. Sincer să fiu, îmi făceam ceva griji despre cum aveam să reintrăm în normalitatea relației noastre. Stacia era ca un cântec pe care-l uitasem. Trebuia să-l aud din nou ca să-mi aduc aminte de ce îmi plăcuse prima oară.

Doar că nu prea mergeau lucrurile așa cu cântecele, nu? Chiar dacă uitai versurile, melodia ți se înrădăcina adânc în suflet.

Doamne! Mă gândeam prea mult. Mult prea mult. Și nu era nimeni cu mine, care să mă oprească. Seara mergea mai departe, iar așteptarea mea entuziastă începea să se transforme în dezamăgire. Stacia nu avea să vină și, în adâncul sufletului meu, nu eram atât de șocat. Partea cea mai ciudată era că asta mă făcea *pe mine* să mă simt ca un ticălos. Ca și cum ar fi trebuit să fiu mai surprins. Ca și cum ar trebui să-mi pese mai mult decât îmi păsa, de fapt.

Așa că, atunci când mesajul de la Stacia a venit, într-un final, a fost oarecum surprinzător de nesurprinzător.

Îmi pare rău, Hartley. Sunt blocată aici în seara asta...

Bla-bla-bla.

Mi-a luat cam trei secunde să arunc telefonul cât-colo și să mă ridic. Chiar vizavi de camera mea era cineva cu care voiam să mă văd - cineva care era mereu o companie plăcută, fără pretenții. Înainte să mă las prins în capcana propriilor gânduri, am luat sticla într-o mână și am pornit-o spre ușă.

Corey

Tocmai când Bărbatul în Negru s-a așezat să bea vîn otrăvit cu Vizzini, am auzit ușa camerei noastre deschizându-se. Așteptându-mă să o aud pe Dana strigându-mi ca de obicei că s-a întors, nu m-am ridicat și nici nu m-am întors. Dar nu am auzit-o pe ea. În loc, am auzit păcănitul inconfundabil al cârjelor pe podeaua de lemn. Și ritmul înaintării era încet - bufnetul inegal al cuiva care înainta cu stângăcie, posibil pentru că mai ținea și altceva în mâini. Inima a început să-mi bubuie în piept. Zâna speranței a revenit la viață cu un zumzet, dansând pe abdomenul meu și gâdilându-mi tălpile.

- Doamne, Callahan, ai putea să iei și tu ceva?

Mi-am ținut ochii ațintiți asupra ecranului încă o jumătate de secundă, ca și cum n-aș fi văzut filmul respectiv de cel puțin vreo șase ori până atunci. M-am ridicat în capul oaselor exact la timp să întind mâna și să prind cele două pahare care atârnau dintre degetele lui Hartley. În cealaltă mână ținea o sticlă de șampanie care părea scumpă și rafinată.

N-a mai zis nimic altceva. Pur și simplu, a intrat șchiopătând ca și cum ar fi fost cel mai obișnuit lucru din lume să intre în camera mea când ar fi trebuit să facă sex de vai-cât-de-mult-mi-a-fost-dor-

de-tine cu Stacia. A pus sticla în colțul canapelei de pe partea mea. Apoi a ocolit în cârje măsuța de cafea până în celălalt capăt. S-a aplecat peste mine, ridicându-mi un picior, apoi pe celălalt, apoi s-a strecurat sub ele, potrivindu-și-le în poală. Și-a cocoțat piciorul rupt pe măsuță și s-a întins peste aproape tot corpul meu să ia sticla.

În timp ce-l priveam pe Bărbatul în Negru pornind vijelios în căutarea prințesei lui, Hartley a început să răsucească coșulețul de sârmă al sticlei de șampanie. Câteva clipe mai târziu, am auzit pocnetul plăcut al unui dop de plută scos cu mare îndemânare, iar apoi gâlgâit și bolborosit, când a turnat-o în pahare.

– Callahan, a spus, cu un glas ca un duruit masculin. Mi-am îndreptat poziția să primesc paharul, împingându-mi picioarele pe măsuța de cafea, lângă ale lui. Ascunzi tu asta? a zis, întinzându-mi sticla.

Fără să spun nimic, m-am aplecat să găsesc un loc pe podea unde să o pun.

Când m-am ridicat din nou, umerii mi s-au lovit de brațul lui, care era drapat pe spătarul canapelei, în spatele meu. Brațul nu s-a mișcat. Așa că, cu mare grijă, m-am sprijinit de el. Hartley a scos un oftat profund, sunetul înfrângerii și al frustrării.

– Noroc, Callahan, a spus.

Am ciocnit paharele, dar un instinct sumbru m-a făcut să-i evit privirea. Nu aveam de gând să-l interoghez privind această schimbare bruscă de program. Ar fi trebuit să asude cu iubita lui superbă, iar el stătea acum aici, uitându-se la alt film cu mine.

„Dar e așa plăcut și întim!" a strigat zâna speranței, bătând din mânuțe, bucuroasă la culme.

Am luat o gură din paharul meu.

– Uau, am spus fără să vreau.

Era catifelată, acrișoară și delicioasă. Dacă era să transpui „scump" într-un gust, fix acesta era.

– Rafinată, nu?

Glasul lui părea obosit.

– E uluitoare, Hartley. Dar poate ție ți se pare... amară?

L-am privit în ochi pentru prima oară, făcându-i cu ochiul.

A dat ochii peste cap.

– Vinul e bun, Callahan. E bun din punct de vedere obiectiv. La mine-n familie îi spunem pileală prima-ntâi. În familia Staciei, e un dicționar întreg de cuvinte care să o descrie. Ar trebui să-l auzi pe taică-su turuind despre vinuri.

Hartley a pufnit pe nas.

– Sună fascinant. Dar apoi m-am simțit vinovată, având în vedere că nu îi cunoșteam. Măcar atât, are gusturi foarte bune. Dar și ăsta era un comentariu riscant, pentru că arăta prea mult din sentimentele mele pentru Hartley. Îmi pare rău că nu a venit.

A dat din cap, cu un dezgust evident.

– O să-și facă apariția mâine, înșirând scuze. Mereu face așa.

A mai luat o înghițitură și și-a întors fața către film. Împreună, ne-am uitat cum Wesley se rostogolea la vale, strigându-i lui Buttercup: „Cuuuum... doreeeești!"

Doamne, era momentul perfect dintr-un film perfect. Probabil că zânele speranțelor de pretutindeni se hrăneau din scena asta, ca și cum ar fi fost un nectar. Sprijinindu-mă de corpul cald al lui Hartley, am sorbit din paharul meu mai rapid decât intenționam. Dar era atât de bună, că nu puteam să mă abțin.

– Încă un pahar? a întrebat după un timp.

M-am aplecat să iau sticla, după care am reumplut ambele pahare, golind sticla.

– La mulți ani, am spus apoi. Nu cred că ți-am spus până acum.

Și-a ciocnit paharul de al meu.

– Mulțumesc, Callahan.

– Ți-am luat un cadou, i-am spus. E îngrozitor că sunt prea leneșă să mă ridic și să ți-l dau chiar

acum?

Drept răspuns, m-a tras un pic mai aproape de el pe canapea. Contactul cu corpul lui mă înnebunea total. În spate, degetele lui se jucau cu vârfurile firelor mele de păr, prinse în coadă, în timp ce ne uitam la film.

– Îmi place la nebunie partea asta, a zis, cu un zâmbet în glas. Rozătoarele neobișnuit de mari.

În timp ce Buttercup traversa mlaștina de foc tot țipând ascuțit, mâna lui Hartley a ajuns să-mi sprijine ceafa. Degetele lui îmi masau încet gâtul și părul.

O, Doamne, Dumnezeule!

În ciuda scenelor tensionate de pe ecran, am închis ochii, afundându-mă în senzația dată de atingerea lui. Ar fi trebuit să fie relaxantă, dar masajul lui pe scalp avusese exact efectul contrar. Era ca și cum în pielea de pe ceafă îmi apăruse un număr incredibil de mare de terminații nervoase. Oriunde ajungeau degetele lui, o încărcătură electrică pornea de-a lungul coloanei mele vertebrale și se împlânta adânc în pântecul meu. Am devenit excesiv de conștientă de propria respirație. Al doilea pahar cu șampanie mi-a alunecat pe gât în timp ce încercam să-mi conving inima să revină la un ritm de activitate mai normal.

Apoi, chiar când îmi contemplam propria prostie, Hartley și-a luat degetul mare de pe un loc foarte sensibil de sub ureche. Și, spre uluirea mea ușor cherchelită, s-a tras mai aproape de mine, apăsându-și buzele pe locul în care fusese degetul. Senzația dată de buzele lui pe gâtul meu era aproape suficientă să mă facă să țâșnesc prin tavan.

Buzele lui umede apăsau ferm pielea mea. Încet, sărutul lui s-a aventurat către clavicula mea, limba lui pârjolindu-mi pielea la fiecare atingere.

Atunci l-am auzind chicotind și mi-am dat seama că Hartley era perfect conștient de efectul pe care îl avea asupra mea. Și, deși sânii începuseră să-mi

freamăte de dorință, am găsit puterea de a spune ceva.

– Ce dracu' faci, Hartley?

– La momentul respectiv, mi s-a părut o idee bună, a zis, fără să-și dezlipească buzele de gâtul meu. Și-acum la fel.

Am luat ultima gură de șampanie, trăgând de timp în timp ce corpul și mintea mea s-au certat destul de urât despre ce-ar trebui să fac mai departe.

Hartley mi-a luat paharul din mână și l-a pus pe cufăr.

– Uite ce e, mi-a spus în șoaptă. Poți să-mi dai o palmă acum și să-mi spui că sunt un nemernic că am venit la tine când prietena mi-a dat țeapă. Și apoi putem să-l vedem pe Billy Crystal cum îl readuce la viață pe Wesley. A dat pe gât ultima picătură de șampanie din paharul lui. Sau poți să mă săruți, Callahan.

Vocea îi era răgușită și caldă. Auzind-o, n-am putut să nu întorc capul în așa fel încât să îl privesc. În ochi avea umor, dar și o profunzime pe care eu mereu o regăseam acolo. Era prietenul meu, poate cel mai drag prieten al meu, și-mi era imposibil să-mi fie frică de el.

– De ce ai vrea să complici prietenia noastră? l-am întrebat în șoaptă.

– Ca și cum acum ar fi simplă? a contraatacat el.

Nici măcar nu știam ce voia să spună cu asta. Dar creierul îmi era prea zăpăcit în momentul acela ca să-mi dau seama. Ne-am uitat unul la celălalt pentru o clipă cât o eternitate, fără să scoatem nici o vorbă. Apoi mi-a cuprins fața în palme, atingându-mă cu atâta tandrețe că mi s-a topit inima. Și apoi... lunile în care mi-am dorit să-i simt sărutul au fost prea mult pentru mine. Mi-am închis ochii și, o secundă mai târziu, buzele lui erau peste ale mele. Erau exact la fel de catifelate cum mi le închipuisem mereu – gura lui perfectă apăsa dulce peste a mea. Buzele i s-au întredeschis, angrenându-le și pe ale mele și am suspinat de fericire.

Mai fusesem sărutată până atunci, sau cel puțin așa crezusem. Dar săruturile lui Hartley erau un gen cu totul diferit. Buzele îi erau moi și poruncitoare în proporții egale. Alunecarea înceată a limbii lui peste a mea îmi distrugea orice gând coerent. Nu peste mult, mi-a prins corpul topit de sub brațe și m-a tras în sus, peste el. Și-a întors piciorul teafăr pe canapea, cu capul sprijinit de brațul tapisat. Îi puteam simți corpul sub mine – solid și cald – și era o senzație divină. Palmele lui mari îmi cuprinseseră capul, controlând sărutul. Nu se grăbea, lăsându-și dinții să se joace cu buza mea inferioară și limba să o mângâie pe a mea în mișcări prelungi. Nu voiam să se oprească.

Niciodată.

Pe fundal, filmul înainta către finalul palpitant, dar de-abia dacă-l mai auzeam. Hartley avea gust de șampanie și de bărbat în toată puterea cuvântului. Iar sărutările acestea nu semănau deloc cu cele stângace și grăbite de care avusesem parte în liceu.

– Callahan, a zis el într-un final, în timp ce eu gâfâiam, în pană de oxigen.

– Mmm?

– Te cam... freci de mine.

Stânjenită la culme, m-am tras înapoi.

– Scuze!

El și-a așezat mai bine gâtul pe brațul canapelei.

– De fapt, îmi cam place la nebunie. Dar nu cred că ai face asta decât dacă *ai simți*.

– Aaa, am spus.

Aaa!

Mi-a zâmbit larg, ridicându-și ochii la mine. Și-apoi și-a trecut o palmă peste piept, printre corpurile noastre și a băgat-o pe sub elasticul pantalonilor mei de yoga.

– Hartley! am scâncit, apucându-i încheietura.

Ochii i se implântară într-ai mei.

– Nu vrei să știi?

– Doar...

Respiram prea rapid și pieptul îmi părea dintr-odată prea strâmt. I-am împins mâna deoparte și am tras aer adânc în piept.

– Callahan, glasul îi era grav și serios. Ai făcut ceva... cercetare în această privință?

Am scuturat din cap.

A făcut ochii mari.

– Dar ți-ai făcut griji în privința asta! Poate degeaba, nu-i așa?

Mi-am lăsat capul pe umărul său și mi-am îngropat fața în curbura gâtului lui.

– N-ai făcut deloc cercetare? a întrebat, și am auzit cuvintele reverberându-i-se în piept. Nu-l iubești pe amicul nostru, Digby?

Am zâmbit atunci, ascunzându-mi fața în gulerul tricoului lui. Pentru că nu mai vorbisem cu nimeni altcineva despre asta. Și era cel mai stânjenitor subiect din lume.

– Pe bune, Callahan? a întrebat, fără să renunțe. Ești neînfricată în toate celelalte privințe. Faci fizio cu curajul unui soldat, le spui asistentelor de la spital să se ducă învârtindu-se. Mie-mi spui când o iau pe arătură, 24 de ore din 24. Și e un lucru mic pe care poți să-l lămurești...

Am ridicat capul.

– Nu e un lucru mic, l-am corectat.

Și-a întors bărbia câteva grade înspre mine și, din nou, fețele aproape că ni se atingeau.

– Te rog să mă ierți, a zis răgușit.

Apoi și-a lipit buzele de ale mele și mi-a băgat limba în gură. Sărutul fu prelung și lent și, dacă aș fi putut să-mi simt genunchii cum trebuie, ar fi fost clar ca de gelatină.

Dar, apoi, vraja a fost spulberată pentru mine de niște glasuri pe hol. Împietrind, m-am simțit dintr-odată vulnerabilă, cum stăteam întinsă în brațele lui Hartley, cu orgoliul meu fragil expus complet.

– Ar putea să vină cineva, am spus în șoaptă.

– Ai dreptate, a răspuns el. A întins un braț spre podea, unde a dat de una din cârjele lui. Și-a tras

picioarele în jos. Când am început să mă trag de pe el, cealaltă mână a lui m-a prins de sub fund. Stai așa, a spus. Și-apoi, când trunchiul i s-a ridicat de pe canapea, mi-am dat seama că vorbise la propriu. Mi-am petrecut brațele pe după gâtul lui când se ridică, susținându-mi toată greutatea într-un singur braț. Înainte să apuc să-mi dau seama ce se întâmpla, Hartley mă purta prin cameră, folosind doar o cârjă și piciorul teafăr, șchiopătând către camera mea.

Patul era la doar nici cinci metri distanță, dar chiar și așa, era un risc scandalos.

– O, Doamne, am chițăit. O să murim!

Hartley s-a oprit o clipă, să mă ridice mai mult pe corpul lui.

– Și așa ai devenit prima fată care să spună așa ceva în timp ce ne retragem în dormitor.

Capitolul treisprezece

O zici de parcă ar fi ceva rău

Corey

„O, da, de o mie de ori da!" a strigat zâna speranței când Hartley m-a lăsat pe pat și a închis ușa. Apoi, chiar dacă tot îl mai auzeam gâfâind de la efort, m-a cuprins în brațele lui puternice și a continuat de unde rămăsesem, cu un sărut profund și plin de pasiune.

Inima îmi dansa în piept când și-a strâns palmele peste marginea tricoului meu și mi l-a tras peste cap. Apoi, cu exact acel gen de dexteritate la care mă așteptam din partea lui, mi-a dat jos sutienul cu o singură mână.

M-am retras.

– Ce faci? am răsuflat.

– Ai o întrebare la care trebuie să primești un răspuns, a zis el. Și n-o să fie nicicând un moment mai bun pentru asta.

Cât eu cântăream această idee, m-a sprijinit tandru de pat. „N-o să fie nicicând un moment mai bun pentru asta", așa spusese. Asta pentru că tocmai băusem o sticlă întreagă de șampanie? Sau pentru că se întorcea Stacia?

Mi-era tare teamă că știam răspunsul.

– De asemenea... Degetele lui mari trecură ușor peste sânii mei și am inspirat precipitat, pe gură. Sunt specialist în acest domeniu, a mormăit.

Apoi limba lui mi-a atins sfârcul. L-a încercuit o dată înainte de a-l cuprinde cu gura lui caldă și de a suge ușor.

O, Doamne...

Am auzit un geamăt răzbătându-mi printre buze și chiar și ultimul dram de rațiune a fost aruncat pe fereastră.

– Așa te vreau, a spus.

De data asta, când mâna i s-a strecurat de-a lungul abdomenului meu și pe sub elasticul pantalonilor, am uitat să mă crizez. M-a sărutat profund în timp ce degetele lui alunecau spre locuri care rar se întâmplase să mai fie atinse. Când îți petreci mare parte din ultimul an de liceu în spital, nu prea ai o groază de timp să ieși la întâlniri și să-ți faci de cap. Palma lui s-a curbat, potrivindu-se între picioarele mele. Am simțit atingerea degetelor lui acolo.

În momentul acela, a scos un chicotit, cu buzele lipite de ale mele.

– Callahan, a spus în șoaptă. Dă-mi mâna...

Mi-a tras mâna în jos, de-a lungul corpului și în chiloți. Erau uzi, și la fel era și corpul meu, unde mâna lui îmi condusese degetele.

– Suntem în cărți, a spus, încet.

Apoi ne-a tras mâinile în sus, iar eu am expirat aerul pe care îl ținusem blocat în plămâni.

– Asta-i... Parcă nu-mi funcționa creierul.

– Asta-i încurajator, a terminat el propoziția în locul meu. Dar nu doar asta trebuie să aflăm, nu-i așa?

N-a așteptat să-i răspund. În loc de asta, a tras sănătos de pantalonii mei.

– Uau! am reacționat eu. Nu atât de repede!

M-am întors pe o parte, îndepărtându-mă de el.

Hartley și-a tras mâinile înapoi imediat. Dar apoi a zis:

– Cineva e lașă sau mi se pare?

M-am ridicat, proptindu-mi greutatea într-un cot.

– *Poftim?* Doar pentru că nu vreau să mă pipăi înseamnă că sunt *lașă?* Ăsta-i praf în ochi, Hartley... Doar pentru că nu te-a refuzat *nimeni* niciodată nu înseamnă că e imposibil.

În ochi îi apăru un licăr de amuzament și altceva ce nu am putut să descifrez.

– Bine. Dacă poți să-mi spui în față că nu vrei să simți aceste mâini talentate – și-a trecut buricele a două degete peste sânul meu – atunci n-o să spun că ești lașă. S-a tras mai aproape de mine, dându-mi un sărut ușor, cu buzele lui moi. Îmi retrag cuvintele. Încă un sărut. O să spun „Callahan nu e deloc lașă". Și-a subliniat cuvintele cu un sărut lent. Mi-a atins jucăuș sânul cu degetul mare, iar eu am simțit un val de amețeală delicioasă. Spune-o, mi-a șoptit printre sărutări. Spune-mi că nu mai vrei încă un pic din asta... Așa, în interesul cercetării.

Mi-am lăsat capul pe pernă, trăgând tremurător aer în piept.

– Asta-i cea mai ciudată seară cu putință.

A chicotit, amuzat, după care am simțit o tragere ușoară. Mi-am văzut chiloții în mâna lui.

– O zici de parcă ar fi ceva rău.

I-a aruncat pe jos, ceea ce era, practic, esența fanteziilor mele din septembrie încoace. Totuși, în visurile mele cu ochii deschiși, făceam amor pasional – nu era doar o partidă fără obligații și, în mod clar, nu era un experiment științific.

I-am simțit palma cuprinzându-mi șoldul.

– Poți să simți asta, Callahan?

Am dat aprobator din cap, cu gura uscată.

Și-a lăsat palma peste mușchii coapsei și i-am simțit atingerea până a ajuns mai jos de genunchi.

– Dar asta?

Am scuturat din cap.

– Interesant, a zis, ca și cum ar fi putut în orice moment să scoată un dosar și să înceapă să-și ia notițe.

De fapt, avea același ton ca doctorii cu care discutam la fiecare consult. „Poți să simți asta? Dar asta?"

Și, dintr-odată, totul era nepotrivit. I-am împins mâna.

– Mă faci să mă simt ca un cobai.

Și-a retras mâna.

– Scuze! Eroare de abordare.

Apoi a întins brațele spre mine, cuprinzându-mi fața în palme și sărutându-mă. Era mai bine. Dar lucrurile tot nu erau în echilibru. Mă scufundam, trasă în jos de greutatea propriei vulnerabilități. Dacă ar fi fost vorba de un joc în campionat, aș fi știut ce să fac. Aș fi lansat o manevră îndrăzneață să recâștig avantajul situației.

Simțindu-mă încolțită, am întins mâna către fermoarul pantalonilor speciali ai lui Hartley, aflat pe șold. L-am tras în jos, cât am putut ajunge.

A întrerupt sărutul pentru a se uita în jos, studiindu-mă.

– Ce-i asta, Callahan?

– De ce sunt doar eu goală?

– Păi... șovăi el. Nu m-am apucat să mă dezbrac... știi tu, ca să-mi arăt intențiile onorabile.

– Hartley... M-am uitat în ochii lui. Cine-ar putea să te ia pe tine drept un tip cu intenții onorabile?

O emoție indescifrabilă i-a trecut pe fața frumoasă. Dar a înlocuit-o rapid cu un zâmbet.

– Bine punctat, Callahan. Și nu-s eu ăla de care să fie nevoie să te rogi ca să se lase în pielea goală.

Și-a desfăcut fermoarul pantalonilor pe partea piciorului rupt, după care s-a ridicat și i-a lepădat, împreună cu boxerii.

Și-așa m-am trezit nevoită să fac un efort să nu mă holbez la erecția lui. Era gros și frumos, iar eu avusesem cel puțin o contribuție parțială la ce se întâmpla cu el.

Mi-am târât privirea înapoi la fața lui.

– Dă jos tricoul!

A zâmbind, luptându-se să îl dezbrace.

– Callahan nu face nimic pe jumătate.

Și... *o, Doamne, Dumnezeule!*

Camera era luminată doar de lampa de veghe prostească pe care o instalaseră părinții mei, cu maxima lor încăpățânare. Dar razele ei slabe reușeau

să-i accentueze umbrele pectoralilor bine definiți și modul în care bicepsul i se contracta, cum stătea sprijinit. Pieptul sculptural se continua cu talia îngustă și șoldurile zvelte. Intenționasem să egalez un pic scorul, să mă asigur că și el era la fel de stânjenit ca și mine. Dar strategia mea a dat rezultate total inverse. Acum aveam întins pe pat cel mai superb tip gol, părând la fel de în largul lui ca oricând.

– E mai bine așa? Gropița lui mi-a zâmbit.

Nici măcar nu puteam să îi răspund.

Era uluitor și voiam să mă scufund în el, fără să mai ies vreodată la suprafață ca să respir. Era absolut imposibil să mă simt mai vulnerabilă decât în secunda aceea. Pentru că *îl doream* – îmi doream asta – mai mult decât orice pe lume și nici măcar nu puteam să îi spun asta. Pentru Hartley, chestia asta era un experiment sau o altă distracție de o seară cu vecina lui, Callahan. De data aceasta, fără haine. Dar pentru mine era totul și mă umplea de frică. Speram că nu putea citi toate acestea pe fața mea. Inima îmi bubuia spasmodic.

„Uau! Poate chiar ești lașă!" Zâna speranței și-a făcut din nou apariția, îmbrăcată în lenjerie intimă din dantelă neagră și cu o expresie îmbufnată. „Nu te panica acum", a insistat. „De-acum se întețesc lucrurile..."

Vechea Corey fusese mereu dispusă să-și asume riscuri, era căpitan de echipă, o fată neînfricată. Niciodată nu intram în panică, chiar și când nu mai era decât un minut dintr-un meci în care scorul era egal. Aveam nevoie să o recuperez pe acea Corey, și asta chiar acum.

Înainte să apuc să-mi analizez impulsul, m-am ridicat, susținându-mi greutatea în palme și m-am aplecat peste talia lui. Și-apoi am făcut ceva ce nu mă așteptam și ceva ce nu mai făcusem niciodată cu un tip.

L-am lins.

A fost o singură atingere jucăușă cu limba. Dar a avut exact efectul pe care-l scontasem. Mușchii abdominali i s-au încordat și palmele i s-au prins de pat, arătându-i surprinderea. L-am auzit sorbind o gură precipitată de aer.

M-am ridicat din nou și l-am țintuit cu privirea.

– Asta-i pentru că m-ai făcut lașă.

Ochii lui surprinși îi fixau pe ai mei când a expirat precipitat.

– *Doamne*, Callahan! Mai pedepsește-mă...

Am negat ușor din cap, răutăcioasă. Pentru încă o secundă, pur și simplu ne-am uitat lung unul la celălalt. Apoi m-a înșfăcat cu ambele brațe, urcându-mă pe pieptul lui, umezindu-mi buza inferioară cu limba lui. Următoarele câteva minute mi-au dispărut din minte, ocupată să-i sorb săruturile și să-i savurez pielea frumoasă. Era delicioasă, chiar dacă știam că eram pierdută. Nu aveam să pot să-mi mai scot niciodată din minte noaptea aceasta. Sărutările de pe canapea deja mă distruseseră. Nici măcar nu îmi mai păsa.

– Unde e, Callahan?

Hartley mă întreba ceva, dar eram prea amețită de pasiune pentru a mă putea concentra.

– Poftim?

– Unde e? Unde l-ai ascuns pe Digby?

Când mi-a ajuns la creier îndeajuns de mult oxigen cât să înțeleg întrebarea, am clătinat din cap.

– În nici un caz!

– Ba da, a spus Hartley. S-a aplecat peste mine și a deschis sertarul noptierei mele. E aici?

– Hartley! L-am apucat de braț. Dar era prea târziu. Deja ținea cutiuța aceea roșie în mână. Pune-o înapoi, am spus. E pur și simplu prea ciudat.

A scuturat din cap.

– Nu, nu e. Chestiile astea sunt distractive. Lăsase cutiuța în pat și îi ridicase capacul. Apoi a luat obiectul și mi l-a arătat. Deci nu l-ai mai încercat până acum?

Am dat din cap, în semn de negare.

– De ce s-o fac?

– De ce *să nu?* Femeilor le plac la nebunie chestiile astea. Dar... zâmbetul i s-a stins și s-a uitat în ochii mei. Mai ales tu ar trebui să încerci. Am citit un articol...

Am rămas cu gura căscată.

– Ai căutat *pe Google* problema mea?

Pe fața lui a apărut o expresie ușor sfioasă.

– Mereu învăț ca să iau notă maximă, Callahan. Am găsit lucrarea asta despre femei paraplegice...

Am închis ochii.

– Am citit și eu aia.

Doi doctori descoperiseră că femeile paralizate de multe ori aveau mai multe senzații în *interior* decât în exterior. Și ia ghiciți ce folosiseră pacientele din studiu pentru a descoperi asta?

– Deci ai fi dispusă să încerci. Și de ce nu în Cea Mai Ciudată Noapte din istoria lumii?

– O, Doamne, am suspinat în timp ce drăcovenia aceea a început să uruie încetișor în mâna lui.

– Poate că o să te putem face să strigi asta, a zis el, mișcându-și jucăuș sprâncenele.

– E *o mașinărie*, am protestat eu.

– E *o jucărie*, m-a contrazis. Vezi?

L-a apăsat ușor de sânul meu și am simțit un bâzâit vag care nu era neplăcut.

I l-am luat din mâini și l-am atins de pieptul lui. Apoi, în timp ce el privea concentrat totul, l-am tras în jos pe corpul lui, centimetru cu centimetru. Pe măsură ce înaintam, îi studiam fața. Când m-am apropiat de talie, zâmbetul a început să i se șteargă. Și, când l-am atins de vârful penisului, ochii i s-au închis și și-a mișcat șoldurile. L-am lipit de erecția lui, pe lungime, iar Hartley a expirat prelung, pe gură.

Dar, o clipă mai târziu, a schițat un zâmbet, gemând:

– Ooo... domnule Digby...

Am scăpat vibratorul, cu chiote de râs. Ochii i s-au deschis brusc și a înșfăcat vibratorul de pe pat,

oprindu-l cu o răsucire. Nu mă puteam opri din râs. Îmi relaxase ceva în piept, desfăcând nodul de neliniște pe care-l adusesem aici, în dormitor. M-am întors pe spate, chicotind cu ochii ațintiți asupra tavanului.

În momentul acela, Hartley s-a tras mai aproape de mine, cu umărul peste al meu. Gura zâmbitoare i s-a lăsat peste a mea și m-am oprit din râs. N-aveam să mă satur niciodată de sărutările lui... Cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac era să-i memorez forma buzelor peste ale mele și felul în care-mi sugea ușor limba. Era greu să-mi fac vreo grijă, de orice fel, când mă săruta. Așa că, de data aceasta, nu m-am panicat când mâna i-a alunecat în jos pe corpul meu. I-am simțit degetele desfăcându-se între picioarele mele. *Chiar* le-am simțit. Și asta mă făcea să vreau să chiui de bucurie.

– Bine, am spus, pe un ton tremurat.

Următorul sunet pe care l-am auzit a fost bâzâitul slab al jucăriei. Și apoi mi-a lipit-o de corp. Era o senzație diferită față de tot ce mai avusesem parte până atunci. Ca un freamăt de plăcere.

– Ah, am spus, cu mușchii abdominali încordându-mi-se.

– Așa... a suspinat el, aplecându-se mai mult spre mine.

Erecția lui mi-a atins ușor mâna, așa că mi-am strâns degetele peste ea. Asta mi-a adus un geamăt de satisfacție din partea lui Hartley. Așa că am început să îl mângâi. Respirația i s-a blocat pentru o clipă și a scos un sunet din gât. Un sunet slab, foarte sexy.

Totuși, atenția lui Hartley nu era atât de distrasă încât să-l împiedice să-și continue misiunea. Micul vibrator a alunecat mai jos. Îmi țineam respirația.

– E bine? a răsuflat el.

Am dat afirmativ din cap, pentru că era. Un curent de senzații începuse să se acumuleze acolo jos, împrăștiindu-se prin pântece. M-am scufundat în

bezna din spatele pleoapelor. Sub atingerea lui Hartley, lumea s-a micșorat până ce s-a redus la dimensiunile corpurilor noastre. Îl tachinam atingându-l cu vârfurile degetelor, iar sărutările ne-au devenit neglijente și neatente. S-a auzit un declic scurt, o mică modificare a vitezei jucăriei, iar apoi freamătul dulce dintre picioarele mele s-a întețit.

– Aaah, am suspinat.

– Nu e prea tare?

Nu puteam nici măcar să-i răspund. Singura reacție posibilă era să-mi arcuiesc spatele, desprinzându-l de suprafața patului, împingându-mi corpul mai aproape de mâinile lui.

– Aah, am îngăimat din nou, începând să văd puncte albe în spatele pleoapelor.

Iar apoi, un curent din pântecul meu parcă a înflorit și am simțit o explozie între picioare. Nu știu ce sunete am scos atunci, căci nici măcar nu puteam să le aud.

– Da, da, l-am auzit pe Hartley gemând și asta m-a făcut să-mi aduc aminte să-mi curbez strâns degetele lenețe în jurul penisului lui. Am început să-l masez puternic, iar el a scos un sunet strangulat. Și apoi... Callahan, te...

Următorul lucru pe care l-am simțit a fost un jet de lichid cald pe șoldul și în palma mea. Mi-am trecut palma udă peste el încă o dată, iar șoldurile lui au zvâcnit, pline de satisfacție.

O secundă mai târziu, zgomotul făcut de vibrator a amuțit, când Hartley l-a oprit, lăsând în loc doar respirația gâfâită a două persoane. Și-a pus brațul minunat de musculos peste ochi. Și, având în vedere că nu eram dispusă să fiu surprinsă holbându-mă la el, m-am uitat lung la corpul lui, la modul în care pieptul lat i se umfla și i se lăsa și la membrul acum moale care se lăsase spre cearceaf.

Uau! Impactul frontal al celor petrecute între noi a început să mi se instaleze în minte. Cu degete tremurânde, am luat un șervețel de pe noptieră și mi-am șters șoldul.

– Îmi pare rău că am făcut mizerie, a rostit el, pe un ton tensionat.

Își ținea în continuare mâna peste ochi.

– Nici o problemă, am răspuns în șoaptă. Tot nu se uita la mine și începeam să mă întreb de ce. I-am împins brațul de peste față, dar el doar și-a întors fața spre perete. Ce dracu'? *Acum* te simți vinovat?

A scos un hohot anemic.

– În nici un caz, Callahan.

– Atunci care e problema?

Cu un oftat, a întins mâinile către mine, trăgându-mi corpul peste al lui, trăgându-mă la piept. Și, când m-am uitat în jos la fața lui, am descoperit cu surprindere că ochii îi străluceau. Când m-a surprins că mă uitam la el, i-a închis.

– Eu... chiar îmi doream asta pentru tine, a spus în șoaptă. Un rahat în minus cu care să te lupți.

Inima aproape-aproape că-mi exploda din nenumărate motive contradictorii. Fusese grozav să-mi fac de cap cu Hartley, și Dumnezeu mi-era martor că mă întrebasem cum ar fi fost... Dar să stau așa, în brațele lui, era cel mai bun lucru pe lume și nu puteam să-i spun asta. „Te iubesc, Hartley!" Cuvintele acestea îmi stăteau pe limbă, dar le-am înghițit. În loc de asta, am spus:

– Mulțumesc pentru această muncă altruistă de cercetare, pentru mine.

Și-a dres glasul.

– Cu plăcere. Și penisul meu îți mulțumește pentru că l-ai inclus și pe el în joc.

Inima mi s-a strâns un pic, pentru că nu erau cuvintele pline de dragoste după care tânjeam. Așa că am făcut o mică glumă, pentru că asta fac eu când situația devine tensionată.

– Toți bărbații preferă să se refere la organul lor genital la persoana a treia?

Hartley s-a uitat lung la tavan, cu chipul lui superb concentrat într-o mină gânditoare.

– Cam așa.

Am stat acolo în liniște, cu inimile reluându-și treptat ritmul normal. Hartley îmi mângâia părul răsfirat pe pieptul lui, iar eu încercam să nu-mi fac griji în legătură cu ce avea să se întâmple mai departe.

– Trebuie să-ți pun o întrebare, am spus. Auzindu-mi cuvintele, pe fața lui a apărut o expresie circumspectă, așa că m-am grăbit să continui: Hartley, *tu* cu ce rahaturi te lupți? Pentru că nu spui niciodată...

A chicotit, amuzat.

– Ai observat, deci?

– Da.

În momentul acela s-a mișcat, întorcându-se cu grijă pe burtă și împreunându-și brațele sub bărbie. Nu ne mai atingeam.

– Chestia e, Callahan, că nu cred că pot să vorbesc despre așa ceva in seara asta.

– *Zău așa*, am zis, întorcându-mă și eu pe burtă. Deci toate rahaturile *mele* sunt la vedere, dar ale tale, nu? Nu mi se părea corect. Ești băgat total în treburile mele...

În secunda următoare, mi-am lipit palma peste gură. Chiar și așa, un hohot zgomotos de râs a reușit să se strecoare.

– Ce e?

Mi-am acoperit fața cu ambele palme.

– Nu-mi vine să cred că am zis că ești *băgat în treburile mele*...

Hartley a pufnit în râs. Și, în secunda următoare, hohoteam amândoi, unul lângă celălalt. Și era o glumă ca în fiecare seară, numai că acum eram goi.

Apoi, din spațiul comun, am auzit-o pe Dana deschizând ușa exterioară, venind acasă. Eu și Hartley ne-am uitat unul la celălalt, punându-ne palmele peste guri. În timp ce Dana se mișca încolo și încoace prin camera alăturată, oprind televizorul, noi ne cutremuram, râzând fără zgomot. Nu ne-am oprit până ce, într-un final, am auzit zgomotul apei

curgând în baie. Chiar și atunci, noi tot ne chinuiam să tragem aer în piept și ne luptam cu undele reziduale ale veseliei incontrolabile.

Nu peste mult, s-a lăsat o tăcere deplină. Dana se dusese la culcare.

Hartley a tras aer adânc în piept.

– Cred că ăsta-i momentul în care eu trebuie să mă retrag discret, a spus.

Încet, s-a ridicat în șezut, și-a găsit boxerii și i-a tras pe el, mișcându-și șoldurile.

„Nu!" voiam să strig. Dar mi-am ținut gura, i-am localizat tricoul și i l-am întins. Mi l-am tras și eu pe al meu peste cap. Nu voiam să mă vadă punându-mi celelalte haine, pentru că era un proces atât de stângaci și de smucit. Așa că am tras pătura de pe marginea patului peste mine.

– Înainte să pleci, ai putea... ăăă, să-mi împingi scaunul în cameră? Sunt cam blocată aici.

A făcut ochii mari.

– Rahat, îmi pare rău!

Am zâmbit și sper că am reușit să par netulburată într-un mod convingător.

– Nu-i mare lucru. Dacă sunt aici, oricum n-am nevoie să mă duc nicăieri o bucată bună de timp.

Hartley a expirat și am simțit clar – acesta a fost momentul în care lucrurile au devenit stânjenitoare.

S-a dus șchiopătând în camera de zi, și-a recuperat a doua cârjă și apoi a împins scaunul în câteva reprize până în dormitor. Când a ajuns înapoi la mine, s-a așezat pe marginea patului.

– Noapte bună, Callahan, a spus, punându-și o mână pe genunchiul meu, aflat sub pătură.

Nu-i puteam simți atingerea, deși îmi doream cu ardoare.

– Noapte bună, Hartley, am spus în șoaptă.

S-a tras în față, sărutându-mă rapid pe vârful nasului. Fața îi era serioasă, aproape tristă.

– Ne vedem mâine, la *brunch*?

– Da, am spus, când el s-a ridicat să plece.

„Nici n-o să fie deloc ciudat."

După ce ușa s-a închis din nou, am stat cu ochii în tavan mult timp, ducându-i dorul.

Capitolul paisprezece

Dă-ne un pupic

Corey

A doua zi dimineață, am auzit o bătaie politicoasă în ușă. Apoi glasul Danei:

– Ăăă, Corey? Pot să intru?

– Sigur, am răspuns eu, căscând.

Începuse să se facă târziu, dar pur și simplu nu reușeam să mă mobilizez să dau piept cu această zi.

A intrat în camera mea, privind în jur de parcă s-ar fi așteptat să vadă altceva.

– Ia zi... ce dracu' s-a întâmplat?

O-oo!

– Ce să se întâmple? am întrebat, cu fața modelându-mi-se involuntar într-un zâmbet vinovat.

Dana și-a dat ochii peste cap.

– Hai, varsă tot! Pentru că știu că-mi ascunzi ceva. S-a apropiat rapid de pat și s-a așezat lângă picioarele mele. Când am venit acasă aseară, una dintre cârjele Cuceritorului era pe jos, în spațiul comun, și acum nu mai e acolo. Era *aici*?

Mi-am acoperit fața cu palmele.

– Puțin timp, da.

Dana mi-a apucat mâinile și le-a tras în jos.

– Pe bune? Iubită-sa i-a dat țeapă, așa că a traversat holul să-și facă de cap cu tine? Și acum unde e?

Am expirat. Totul suna foarte grav când ascultam totul din gura ei.

– E și ăsta un mod de a privi lucrurile.

– Există și un altul? Se desparte de ea sau se așteaptă ca tu să fii prietena lui cu beneficii?

– Dana! Lucrurile nu stau chiar atât de rău. Îți place Hartley.

Dana părea tristă.

– Chiar îmi place. Și cred că... s-a lăsat din nou moale pe patul meu. Nu știu ce să cred. La cum se uită uneori la tine... A clătinat din cap. Pur și simplu nu am încredere în el. E ca și cum ar exista un Hartley bun și unul rău și se războiesc mereu. Nu vreau ca tu să fii prinsă în acest foc încrucișat.

– Da, am spus. Dar povestea are un nivel pe care tu nu îl cunoști.

S-a ridicat iute în capul oaselor.

– Care?

– Cum să spun, am zis, înghițind nodul format în gât. I-am mărturisit ceva acum câteva săptămâni și...

Dana se uita la mine, cercetându-mi ochii în profunzime.

– Ce?

Am tras aer adânc în piept și i-am spus. În mare parte, oricum.

– Deci... A început să-și maseze tâmplele. Asta-i cea mai ciudată, cea mai romantică poveste pe care am auzit-o vreodată. Te-a convins să-ți faci de cap cu el ca să afli dacă poți...?

Am dat afirmativ din cap.

– ... și ai putut?

Îmi simțeam fața înfierbântându-se.

– În stil *mare*.

Dana a scos un chiot de râs.

– O, Doamne! Și apoi?

Am tras aer adânc în piept.

– Și-apoi i-au venit lacrimi în ochi. După care a plecat.

Ochii ei erau cât niște farfurii acum.

– Nici nu știu ce să înțeleg din asta. Dar ce știu clar e că ai dat de bucluc.

– De ce? m-am văicărit, deși știam deja răspunsul.

– Pentru că tocmai ai schimbat o suferință cu alta. Acum știi cât de bine poate să fie, dar vrei să fie *cu*

el. Ai măcar habar de ce-o să se întâmple acum?

Era întrebarea pe care o evitasem din momentul când deschisesem ochii prima oară în dimineața respectivă.

– Cred că nu se întâmplă nimic acum. Stacia o să se întoarcă, iar eu și Hartley ne vom preface că nu s-a întâmplat nimic între noi. Am înghițit în sec. O să fie groaznic, nu-i așa?

Dana a dat aprobator din cap.

– O să fie 1 100 tipuri de groaznic. Ochii i s-au ridicat către tavan. Știi ceva? Maică-sa m-a întrebat de voi doi.

– *Pe bune?* M-am aplecat spre ea. Și ce-a zis?

– Spălam niște vase și a vrut să afle dacă voi doi erați – a ridicat mâinile, trasând niște ghilimele imaginar – „un cuplu". Când am zis că nu, a părut chiar dezamăgită. Apoi a zis: „O fi el deștept, dar poate să fie tare prost". Nu doar eu cred că e ceva între voi.

Am negat din cap.

– Mama lui nu o suportă deloc pe Stacia, atâta tot. Nu înseamnă nimic.

– Dacă zici tu... S-a ridicat în picioare. Hai să mergem la *brunch!*

– Doar dacă-mi promiți că n-o să-i zâmbești lui Hartley. *O să mor pe loc* dacă-și dă seama că deja am spus tot.

– N-o să fie ușor. Dar, pentru tine, o să încerc.

Emoționată, am urmat-o pe Dana în sala de mese Beaumont patruzeci de minute mai târziu. Trăsesem de timp, sperând că n-avea să mai fie acolo. Așa că am ajuns destul de târziu, iar Dana a bombănit ceva, nemulțumită, când a aflat că nu mai era somon afumat de pus pe covrigi.

Ca să vezi, l-am zărit pe Hartley imediat. Doar una dintre mesele mari era încă ocupată, și în jurul ei erau o groază de jucători de hochei, cu el în mijloc.

Înainte să apuc să-mi feresc privirea, mi-a făcut scurt cu ochiul.

– Am văzut asta, a zis Dana în șoaptă.

– Termină! am mormăit. Hai să stăm la fereastră!

Dana a așezat tava noastră pe o masă aflată lângă o banchetă, iar eu am pus ziarul, deschis la pagina cu rebusul, pe care avusesem suficientă minte cât să-l iau cu mine.

– Unu orizontal e „jumătate de halbă", am zis. Aș zice „țap", dar trebuie să fie din patru litere.

– Eu am crescut într-o țară în care nu prea se bea bere, s-a plâns Dana. Care-i următoarea definiție?

A mușcat din covrigul ei.

– Un locuitor modern al Elbei, am spus. Din șase litere.

– Siria! a proclamat Dana.

– Sirian, am corectat-o eu. Suntem pe val. Am scris cuvântul. Când am ridicat ochii la Dana, mi-am dat seama imediat că trăgea cu urechea. Ce e? am întrebat în șoaptă.

A clătinat din cap.

– Oare le-o fi spus? A arătat cu bărbia către masa lui Hartley. Când l-au întrebat cum și-a petrecut ziua? Doar nu crezi că le-ar spune despre...

Am negat din cap.

– Nu e genul care să se laude.

Dana a dat încet din cap, în semn de acord.

– Ai dreptate. Nu prea înțeleg ce e între voi, dar nu mi-l închipui pe Hartley bârfind așa. A luat o gură de cafea. Îi pasă prea mult.

„Nu neapărat", am contrazis-o în mintea mea, revăzând modul în care se retrăsese pe furiș .

– Dana! Am coborât tonul. N-o să spună nimic pentru că nimeni nu se laudă că și-a făcut de cap cu fata în scaun cu rotile.

A pus cana jos.

– Corey! N-ai cum să vorbești serios!

Bineînțeles că vorbeam serios, sută la sută. Tipii se lăudau că se combinaseră cu fete-trofeu. Fete ca Stacia. Chiar când formulam acest gând, fața Staciei

și-a făcut apariția sub arcada ușii sălii de mese. Probabil că dezamăgirea mi s-a reflectat pe față, pentru că Dana s-a întors să arunce o privire peste umăr.

Dacă așa ceva era cu putință, fata era chiar mai frumoasă decât mi-o aminteam. Părul lung, de un blond-miere, i se revărsa ca o cascadă pe umeri. Chipul de o perfecțiune demnă de un manechin era machiat într-un mod fără egal în sala de mese, într-o sâmbătă dimineață, în sesiune. Purta un pulover mulat negru, pe gât, cu o fustă de lână în carouri care îi ajungea până la mijlocul coapsei. Cizmele cu toc înalt, din piele întoarsă, îi ajungeau până peste genunchi. Între cizme și fustă erau lăsați la vedere vreo cincisprezece centimetri de picior apetisant.

Picioarele ei afurisit de perfecte.

În clipa în care Stacia l-a zărit pe Hartley, fața i s-a luminat și a început să alerge prin sala de mese, către el. Cei de la masa lui au amuțit, iar eu nu-mi puteam desprinde privirea de această scenă. Radiind, s-a dus în spatele scaunului lui.

– Ei, dă-ne un pupic, Hartley, a zis pe un ton afectat, care dovedea că era conștientă că era în centrul atenției.

În tăcerea din jur, Hartley a imitat-o hazliu:

– „Dă-ne un pupic, Hartley!" Ce, acum trebuie să fac sluj la mai multe Stacia?

Prietenii lui au izbucnit în râs.

Apoi, sub privirile tuturor, și-a împins scaunul în spate și s-a ridicat. Stacia i-a cuprins fața în mâini și l-a sărutat direct pe gură.

Iar el i-a răspuns la sărut.

În timp ce prietenii lui chiuiau încurajator, î-a cuprins obrazul în palmă și a închis ochii. Sărutul a durat ceva, parcă nu se mai termina.

Lumea parcă s-a acoperit cu o pâclă lichidă până ce Dana m-a ciupit de mână.

– Corey, a spus, pe un ton coborât. *Respiră*!

Dar era greu, pentru că-mi simțeam pieptul ca strâns într-o menghină.

– Să plecăm, pur și simplu? m-a întrebat.

M-am forțat să mă uit doar la Dana.

– Nu.

Ar fi fost prea evident dacă mă puneam în mișcare și ieșeam vijelios din încăpere. Mi-aș fi dorit, însă, să mă pot scufunda în pardoseală.

Dana a luat ziarul și l-a cercetat.

– Avem nevoie de un cuvânt de nouă litere pentru o călătorie cu barca. Începe cu C.

– Ăăăă... M-am forțat să trag o cantitate generoasă de aer în plămâni. Cursă. Cursă? Nu... croazieră.

– Exact, a spus ea. Și „r"-ul e a treia literă pentru un fel de mâncare grecească.

– Gyros, am spus eu automat.

– Ești pe val.

Am strâns bine toarta cănii cu cafea.

– Nu credeam.

Ce voiam să spun e că nu credeam că avea să mă doară atât de mult.

– Ah, scumpo, a zis ea. Respiră adânc.

La masa lui Hartley, făcuseră rost de un scaun pentru Stacia. Îi puteam auzi vocea plângăcioasă.

– Dar, Hartley, ai zis că o să mergem împreună la Balul Crăciunului.

– Și *tu* că o să-mi faci toate poftele de ziua mea, a răspuns el, cu umor în voce.

– Interesantă exprimare, a intervenit Bridger.

– Nu e nevoie să dansezi, a spus ea. Tu trebuie doar să arăți bine în costum.

– Ei bine, în cazul ăsta... a spus el, cu glasul încărcat de același zâmbet răbdător, semiamuzat pe care îl auzisem în ziua mutării în cămin, când vorbea cu ea. Îi vorbea la fel cum un tată indulgent vorbește cu fiica lui de câțiva anișori.

Nu semăna deloc cu modul în care vorbea cu mine.

– Și, în fond, unde ai fost? a întrebat-o.

– Aș fi venit din New York, a spus ea, dar Marco avea bilete la teatru.

– *Cine*? s-a amestecat Bridger.

– Cel care trebuia să mă aducă.

– Interesantă exprimare, a spus de data asta Hartley. Dar, știi ceva? S-au inventat niște chestii numite trenuri...

– M-am gândit și eu la asta, a suspinat ea. Dar aveam atâtea bagaje...

– Ei, *asta* o cred, a răbufnit în râs Hartley.

În fața mea, Dana a clătinat din cap.

– Răul învinge.

– Bine, am zis, apăsându-mi palmele de lemnul străvechi al mesei. Acum sunt gata de plecare.

Capitolul cincisprezece

Fabuloasa noapte dintre ani

Corey

Când i-am spus Danei că eram gata să plec, nu am glumit. Aveam nevoie să interpun o distanță semnificativă între Hartley și inima mea sfărâmată. Din fericire, vacanța de Crăciun avea să îmi ofere pretextul perfect.

Dar, mai întâi, examenele... Nu negociasem la sânge și nu mă milogisem ca să vin la Harkness pentru a o da în bară în primul semestru.

Pe parcursul următoarelor două zile, am învățat pe brânci în biblioteca principală. De pe o bancă de bibliotecă plină cu stive de cărți, era imposibil să ciulesc urechile după vocea lui Hartley pe hol, sau să mă întreb când o să vină să jucăm RealStix. Am mâncat salate cumpărate de la cafenea și am învățat ca o apucată.

Chiar și zâna speranței s-a raliat cauzei mele, zburând printre capitolele manualului meu de matematică, recitând teoreme. Și-a pus o pereche mititică de ochelari și mă păzea, cocoțată pe capacul termosului cu cafea. Cel mai bine a fost că nici n-a menționat numele lui Hartley. Nici măcar o dată.

Mi-am predat examenele de făcut acasă mai devreme, după care mi-am concentrat toată atenția asupra economiei. Când m-am așezat în bancă să dau examenul, în dimineața zilei de 10 decembrie, eram atât de bine pregătită, încât faptul că Hartley stătea lângă mine nu mi-a distras cine știe ce atenția. Am terminat înainte de expirarea timpului acordat. Când am ieșit cu scaunul cu rotile din sala de examen, și-a ridicat privirea spre mine.

I-am făcut cu mâna iute, pentru că mă durea să mă uit direct în ochii ui. Și apoi am plecat.

Mi-a dat mesaj un sfert de oră mai târziu.

Prânz de sărbătoare la Commons? Deja sunt pe drum.

Dar nici măcar nu i-am răspuns, pentru că vorbeam deja la telefon cu mama.

– E totul în regulă? m-a întrebat, cu răsuflarea tăiată.

Nu era. Nu chiar. Dar n-aș fi recunoscut asta nici în ruptul capului.

– Sunt bine. Dar am terminat mai devreme, așa că mi-am schimbat biletul.

– Și cum rămâne cu Balul Crăciunului? Fratelui tău mereu i-a plăcut la nebunie...

– Ei bine, i-am răspuns, se pare că nu toată lumea rămâne în campus ca să participe.

– Bine, scumpo.

Glasul îi era plin de neliniște. Și-a notat numărul zborului nou și ora sosirii. Iar eu m-am dus la mine în cameră și mi-am făcut bagajul.

Până la începerea Balului Crăciunului, eu eram în zbor, deasupra Marilor Lacuri.

Cele trei săptămâni petrecute acasă au fost plictisitoare, dar exact de asta avea nevoie inima mea frântă.

Slavă Domnului, mama nu m-a cocoloșit la fel cum făcuse în vara precedentă. Nu doar că mă reobișnuisem să mă descurc singură, dar și ea avusese mai mult de trei luni să se obișnuiască cu traiul într-un cuib din care puii își luaseră zborul.

Am avut grijă să zâmbesc și să le spun părinților cât de bine mergeau toate la Harkness. Și am avut grijă să nu stau să învârt în minte gânduri negative. Ba chiar m-am oferit să fac fursecuri de Crăciun cu

mama, folosind în sfârșit toate modificările făcute de ai mei la bucătărie după accident, pentru a o face mai accesibilă persoanelor cu handicap.

Dar când rămâneam singură – când stăteam în pat în noua mea cameră, de la parter, sau mă uitam lung pe fereastra mașinii familiei – mintea mi se întorcea tot la ziua de naștere a lui Hartley. Retrăiam unduirea senzuală a buzelor lui lipite de ale mele și mângâierea limbii lui. Când mă atingea, simțeam asta peste tot. Cum era cu putință să mă sărute așa și să nu vrea să o facă din nou?

Evident, el nu simțise nimic și încercam din răsputeri să asimilez asta. Mă forțam să-mi aduc aminte în detaliu reapariția Staciei, rememorând cu câtă poftă o sărutase. Ba chiar mă obligam să calculez câte ore trecuseră de când suspinase de plăcere în patul meu și momentul în care își băgase limba în gura ei.

Paisprezece ore. Aproximativ.

Cuvântul „paralizie" îmi tot apărea în minte. Inima lui era la fel de insensibilă ca degetele mele de la picioare. Am simțit atingerile lui Hartley până în ultima celulă, dar el nu le simțise pe ale mele deloc.

De Crăciun, părinții mi-au luat un laptop nou – un model mai mic, mai ușor – și m-am distrat de minune instalându-l. Bineînțeles, a fost însoțit de o predică din partea mamei.

– Fizioterapeuta spune că ai nevoie să petreci mai mult timp cu ortezele. Ne-am gândit că ar fi mai ușor de cărat când mergi.

– Mulțumesc, am oftat eu.

– Cât ești acasă, ți-am programat șapte ședințe la River Center.

– Mama! Nu am și eu dreptul la o vacanță?

– Nu și de la fizioterapie, mi-a răspuns ea. Dar, dacă vrei, poți să le faci pe toate în piscină, nu în sală. Ca să variezi un pic.

Am bătut din picior, cum ar veni vorba.

– Nu! Pur și simplu... nu.

– Corey, ești absurdă...

Nu voiam să mă cert cu ea. Pur și simplu, am ieșit cu scaunul din cameră.

Din păcate, nu era mult mai ușor să vorbesc cu tata. Era în toiul sezonului de hochei, pe care îl urmărisem pe internet. Fetele se descurcau foarte bine anul ăsta, dar el nu voia să vorbească cu mine despre asta. Când încercam să fac conversație, primeam doar răspunse monosilabice.

– Tata, i-am spus într-o seară, când ne uitam toți trei la televizor, într-o tăcere semiconfortabilă. Ai jucat vreodată RealStix?

– Jocul video? Nu, a spus el, surprins. Tu?

– E foarte distractiv, să știi. Vecinul meu – tipul cu piciorul rupt – m-a învățat.

– Adam Hartley? a întrebat mama. Îmi aduc aminte de el. E tare arătos.

– Marion! a reacționat tata, râzând.

– Ce-i al lui e-al lui, a răspuns mama, ceea ce m-a făcut să izbucnesc în râs.

Și-atunci am remarcat ceva important. Pentru prima oară de la accident, mama nu părea deloc tensionată.

– În fine, suntem prieteni, am spus. Și jucăm o groază de hochei virtual. Având în vedere că nici unul dintre noi nu poate să joace în viața reală...

Gata, o spusesem cu voce tare.

Tata a luat telecomanda și a închis televizorul. Nimeni n-a zis nimic când s-a întors să mă studieze.

– Și ți se pare distractiv?

Am dat afirmativ din cap.

A ezitat câteva clipe, hotărându-se.

– Și... de unde putem să luăm și noi unul?

Am cumpărat RealStix de la Best Buy chiar în seara respectivă. Asta arăta că lucrurile erau în continuare ciudate la noi acasă. Părinții mei foarte economi din fire aruncaseră cu bani în stânga și în

dreapta de la accidentul meu. Renovaseră casa, îmi cumpăraseră toate aparatele și lucrurile pe care li le arătam... Așa că, deși Crăciunul venise și trecuse, tata își dăduse cardul de credit ca să cumpere o consolă de jocuri video.

Antrenorul Callahan a devenit și el un mare pasionat de RealStix. Și, când fratele meu Damien a venit acasă pentru weekendul prelungit de Anul Nou, a jucat și el.

Dar eu îi puteam bate lejer pe amândoi. În fond, învățasem de la maestru.

Mii de draci! Mă gândeam din nou la Hartley. Și trebuia să termin cu asta.

Hartley

M-am trezit în ultima zi a anului gol, în ceea ce, dacă era să mă iau după pipăit, părea a fi un nor. De fapt, era cea mai mare cameră de oaspeți din aripa de vest a vilei Staciei. Eram singur, pentru că ori de câte ori rămâneam peste noapte în Greenwich îmi dădeau o cameră separată. Părinții ei nu erau proști – probabil că erau conștienți că făceam sex. Dar voiau să păstreze aparențele, astfel încât să se poată preface că nu știau.

Nu o luam personal. Dacă voiau să se amăgească și să creadă că fetița lor n-ar fi fost în stare să umple cada jacuzzi din baia ei și apoi să facă un striptease pentru mine, era dreptul lor. Slavă Domnului că fuseseră plecați mult timp seara precedentă, la o cină.

În camera mea de oaspeți, cearceafurile erau făcute dintr-un soi de bumbac ridicol de moale. Le auzisem pe Stacia și pe mama ei trăncănind o dată despre numărul de fire pe centimetru pătrat. Având în vedere că aveam 21 de ani și penis, în nici un caz nu eram atent la o asemenea discuție. Totuși, ori de câte ori îmi petreceam noaptea la familia Beacon,

trebuia să recunosc că obsesia lor pentru lenjeriile europene avea avantajele ei.

Din moment ce scăpasem în sfârșit de ghips a doua zi de Crăciun, m-am trezit cu adevărat gol, cu erecția matinală împingând în materialul cearceafului și cu picioarele libere să se miște sub el.

O senzație delicioasă!

Mintea îmi hoinărea în voie, sărind de la una la alta. Eram în mare parte vindecat după accidentare. Piciorul mă durea mereu la finalul zilei și încă nu aveam o mobilitate perfectă. Dar făceam progrese. Tocmai primisem o scrisoare de la Colegiul Harkness prin care mă informau că nu aveau să se deranjeze să-mi dea o altă cameră în Beaumont până la anul. Așa că aveam să rămân în camera mea supradimensionată, pentru o singură persoană, cu baie privată și pat dublu.

Gândindu-mă la McHerrin, în minte mi-a apărut Corey. Ceea ce însemna că, dintr-odată, mă gândeam la ea stând aici, gol-pușcă și cu o erecție monumentală. Din păcate, nu era prima oară. În ultimele două săptămâni, mi-a tot apărut în minte noaptea aceea, în patul ei, și cum am simțit-o, lipită de corpul meu. Când o atingeam, scotea cel mai erotic suspin pe care l-am auzit *de când mă știu*. Era greu să uiți un asemenea detaliu.

Sincer să fiu, era pur și simplu *greu*.

Și, când chiar aveam chef să mă autoflagelez, mă gândeam la momentul acela intens de mai devreme în noaptea aceea, când s-a aplecat peste mine și... Fir-ar să fie, am simțit o străfulgerare nemaiîntâlnită. „Asta-i pentru că m-ai făcut lașă", spusese ea. Sclipirea din ochii ei când o spusese mă făcea să vreau să înnebunesc.

De ce nu mă puteam înfrâna să mă gândesc la asta?

Serios acum, nu făcusem așa mare lucru. Era doar o prosteală mică. Se întâmplau tot timpul, nu? Recunosc, nu a fost vorba de o bălmăjeală plină de alcool și de pofte. Țineam mult la Corey, dar asta era

doar o parte din motivul pentru care demarasem totul. Ce-mi spusese despre problemele mele chiar îmi rămăsese în minte. Mai mult decât orice, voiam să știe că e sută la sută sexy. Am crezut că puteam să-i dovedesc asta și apoi chiar am trecut la fapte.

Problema era că ne dovedisem asta amândurora.

Așa că acum stăteam întins în pat, în casa iubitei mele, tare ca o piatră afurisită, și mă gândeam la cum mă atinsese o altă fată. Și apoi – pentru că nu scăpasem niciodată nepedepsit de când mă știam – ușa camerei s-a deschis, iar Stacia a intrat cu pași lejeri. Era deja îmbrăcată cu niște pantaloni strâmți, negri și un pulover moale, care părea scump.

Mi-am dres vocea.

– Bună, păpușă.

– Bună.

A închis ușa în urma ei și s-a răsucit spre mine cu un zâmbet mătăsos. Și iată... Ori de câte ori eram acolo, în mijlocul decadent al luxului, iar prințesa din Greenwich se uita la mine ca și cum aș fi fost cel mai delicios lucru pe care-l văzuse vreodată, pur și simplu mă simțeam în al nouălea cer. Își ospăta ochii verzi-căprui *cu mine*, zurbagiul din partea săracă a statului, fără tată pe certificatul de naștere și doar îndeajuns de mulți bani în cont cât să-mi achit berea și pizza pe următoarele cinci luni.

Atenția pe care mi-o acorda Stacia însemna pentru mine ceva despre care nu voiam să vorbesc mai în detaliu.

Așa că era chiar bine că nu vorbe voia Stacia de la mine. S-a aruncat pe pat și apoi s-a uitat direct la umflătura care se vedea clar sub cearceaf.

– Ca să vezi, bună dimineața... a spus în șoaptă, cu ochii plini de sclipiri jucăușe. Nu știam că te-ai... *sculat* deja.

Mi-a dat un sărut pe umăr, după care a început imediat să coboare cu buzele de-a lungul corpului meu, trăgând cearceaful cu ea.

Corpul meu a remarcat imediat.

Peste cam zece secunde, după ce și-a trecut părul lung de-a lungul pieptului și abdomenului meu, a ajuns la țintă. Fără nici un preambul, a deschis gura și m-a tras adânc în ea. Uau! Tot ce-am putut să fac a fost să iau o gură de aer și să mă las moale pe saltea.

Am închis ochii, dar a fost o greșeală. Pentru că mintea mi s-a întors direct la subiectul asupra căruia se fixase înainte ca Stacia să deschidă ușa camerei. Așa că m-am trezit închipuindu-mi fața altcuiva chiar în timp ce prietena mea se ocupa de mine.

Drace! Asta nu era deloc a bună. Nu eram un ticălos *chiar atât* de mare. Am deschis ochii din nou și m-am sprijinit în coate. Era o imagine pe cinste, prietena mea aplecată peste mine: părul ei revărsat peste tot, gura într-o continuă activitate. Sau, mai degrabă, ar fi trebuit să fie. Dar, din acest unghi, era ușor de văzut că Stacia avea să se ducă în curând la vopsit. Rădăcinile părului ei erau de o nuanță pe care n-ar fi recunoscut în veci că era culoarea ei naturală de păr. Iar apoi a început să geamă, ceea ce ar fi trebuit să mă readucă în starea de excitație. Dar sunetul era exagerat, ca într-un film porno.

Erau aceleași sunete pe care le scotea mereu, așa că n-ar fi trebuit să mă râcâie. Totuși, atât de multe lucruri la Stacia erau pregătite cu grijă pentru a reflecta o imagine - culoarea părului, lenjeria intimă, vocea. O dată îmi spusese că fusese învățată să zâmbească mereu când spunea „la revedere" la finalul unui apel telefonic, pentru că interlocutorul putea să-i audă zâmbetul în glas și că avea să se simtă apreciat.

Și la asta mă gândeam eu în timp ce penisul îmi era în gura ei. Având în vedere că nu mă concentram asupra a ce se întâmpla, îmi puteam da seama că avea să dureze ceva. Impulsul dispăruse, iar Stacia avea să aibă nevoie de o anduranță de primă ligă ca să reușească să ducă lucrurile până la capăt. Doamne, chiar eram un nemernic...

Dar apoi a început să sune telefonul, ciripind Simfonia a IX-a a lui Beethoven, melodia pe care

Stacia o setase pentru mama ei. Pentru o clipă, am crezut că avea să ignore apelul. Așa că am întins mâna și i-am cuprins tandru capul, cu părul ei mătăsos revărsându-mi-se printre degete.

– Ar fi bine să răspunzi, i-am spus în șoaptă.

– Scuze, a spus, îndreptându-și spatele, după care a scos telefonul. Alo? Sunt la etaj, acum îl trezeam pe Hartley.

Mi-a aruncat o privire plină de subînțelesuri. (Și da, casa Staciei era chiar atât de mare. Mama ei nu se deranja să o caute din cameră în cameră. Era mai ușor să o sune pe mobil.)

Momentul fusese oficial stricat și nici măcar nu era vina mea. Pe cai! Cu Stacia încă vorbind la telefon, m-am ridicat vioi din pat și am intrat în baie, am închis ușa și am dat drumul la duș.

Un minut mai târziu, în timp ce apa fierbinte îmi curgea pe spate, Stacia a intrat după mine.

– Cei de la firma de catering sunt deja jos, iar mama vrea să o ajut să se hotărască unde să pună totul. Azi micul dejun se servește în sufragerie, pentru că mobila din salon trebuie să fie mutată, pentru petrecere.

Am scos capul din cabina de duș și i-am zâmbit.

– Ne vedem jos?

Întinzând brațele, am prins-o de o mână și am tras-o la mine pentru un sărut rapid. Mi-a oferit un zâmbet larg tipic ei și apoi a ieșit din baie în mare grabă, înainte să i se onduleze părul de la abur. (Puteți să credeți orice despre mine, dar eram atent la micile tabieturi ale prietenei mele. Mult mai atent decât era ea la ale mele.)

După cel mai rapid duș din istoria lumii, m-am îmbrăcat. Stacia îmi cumpărase niște haine noi de Crăciun. Din moment ce hainele și bijuteriile erau singurele lucruri care o interesau, era teribil de pricepută să le aleagă. Cămașa pe care mi-am pus-o era una ridicol de scumpă, de la Thomas Pink. I-am suflecat mânecile, ca să-mi păstrez un aer relaxat, pentru că ăsta e stilul meu. Dar fata chiar avea

gusturi bune. Jeanșii erau o marcă de care nu mai auzisem și nu se puteau cumpăra decât din Franța. În fine...

Îmbrăcat in ținuta mea aprobată de Stacia, am coborât la parter și am intrat în sufragerie. Henry – tatăl Staciei – stătea singur în capul mesei imense.

– Bună dimineața, domnule Beacon, am rostit când și-a ridicat privirea la mine. Avea trei ziare în față. Cineva se ocupase să le alinieze impecabil marginile.

– Bună dimineața, fiule, mi-a răspuns. Mereu simțeam o tresărire bizară când îl auzeam pe domnul B. spunându-mi așa. Nici un alt bărbat nu mi se adresa așa. Cafeaua e fierbinte și tocmai i-am spus Annei să îmi facă o omletă. Dacă o prinzi chiar acum, o să-ți facă și ție una, fără probleme.

A împins ziarul de deasupra peste suprafața lucioasă a mesei de lemn.

– Sună tocmai bine.

Am traversat încăperea și am intrat în bucătăria ca de restaurant de alături. Acolo, înconjurată de alte mobile de lemn lustruit și oțel inoxidabil, bucătăreasa lor personală stătea în picioare, învârtind un cub de unt într-o tigaie.

– *Hola*[3], Hartley! a ciripit Anna. *Qué quieres para el desayuno?*[4]

Dacă aș fi încercat să îi răspund în spaniolă, m-aș fi făcut de râs.

– Mi-ar plăcea o omletă, dacă faci azi.

Anna a trecut la engleză, întinzând arătătorul către pieptul meu.

– Brânză, ceapă și șuncă, bîne rumenită?

– Mereu îți aduci aminte.

Anna era grozavă. Sper că soții Beacon îi dădeau un salariu indecent de mare, pentru că în mod clar îl merita.

– *El café está allí*[5], a adăugat ea.

– *Gracias*[6]. Stacia și-a băut-o deja? am întrebat-o.

– Nu am văzut-o.

Anna s-a aplecat peste tocător și a început să toace niște ceapă într-o grămăjoară ordonată.

– Asta nu e bine, am spus, pornind către serviciul de cafea. Spre binele tuturor, Stacia trebuie să-și ia porția de cofeină.

– Știi ce să faci.

Anna a punctat această propoziție cu sfârâitul cepei vărsate în tigaie.

Am umplut două căni cu cafea și apoi am plecat în căutarea prietenei mele. Ea și mama ei erau prinse într-o conversație înfocată cu o femeie care purta un șorț pe care scria *Katie's Catering*. Observasem că firmele mari și rafinate pe care soții Beacon le angajau să facă una-alta la ei acasă aveau mereu nume drăguțe și intime. Pentru taximetrie, Tommy's. Pentru grădinărit, Frankie's. Dar era doar de fațadă. Probabil că erau vreo șaptesprezece camionete inscripționate cu Katie's Catering care goneau prin Fairfield County în momentul de față, sorbind bani de la ocupanții vilelor ca și cum i-ar fi aspirat.

– Doamne, mulțumesc! mi-a suspinat la ureche Stacia când i-am întins cana.

Mi-a pus o palmă caldă pe spate. Și, în timp ce mama ei și femeia de la firma de catering turuiau despre aperitivele care aveau să se servească, Stacia mi-a oferit un zâmbet plin de miere peste marginea căniii. Era un zâmbet parcă desprins dintr-un catalog Victoria's Secret și era pentru mine, doar pentru mine.

Și totuși simțeam... Drace! Nu știam ce simțeam! Corpul ei perfect îmi era atât de familiar în mâini... Avea toate rotunjimile potrivite în toate locurile potrivite, piele catifelată și păr frumos. Dar, cumva, vedeam totul de la o distanță pe care nu o mai resimțisem până atunci.

Poate că era din cauză că fusese plecată peste șapte mări și șapte țări pentru câteva luni și nu mai eram obișnuit cu ea. Dar, dintr-odată, simțeam o lipsă care nu mai fusese până atunci între noi.

Dorința pe care o avusesem mereu – să am o viață rafinată cu cea mai frumoasă fată – fusese mereu satisfăcută de Stacia. Dar, nu știu de ce, acum simțeam o foame inedită în vintre și nu prea știam cum să o interpretez.

Poate că nu aveam nevoie decât de omleta aceea.

I-am dat Staciei un pupic pe obraz și le-am lăsat pe femei să se ocupe de planificarea petrecerii. Era timpul să-mi mănânc omleta și să-l las pe domnul Beacon să-mi vorbească despre cursul de economie. Și asta probabil că avea să-mi aducă aminte de Corey. Ceea ce avea să mă facă să mă gândesc la...

Drace!

Corey

De Revelion, părinții mei mergeau mereu acasă la familia Friedberg, în Madison, să întâmpine Anul Nou cu câte o cupă de șampanie.

– Haideți cu noi, ne-a spus mama.

Șampania nu-mi era deloc prietenă.

– Eu cred că zic pas, am spus.

– Rămân aici, cu Corey, a zis și Damien.

După ce ei au plecat, eu și Damien ne-am făcut niște înghețate cu frișcă și am început să schimbăm canalele la televizor. Să privim cum pică faimoasa bilă la miezul nopții, în Times Square, era prea jalnic, așa că am ales un film vechi.

– la să vedem, a zis fratele meu, după ce-și terminase înghețata. Cum de nu-ți petreci seara asta cu prietenii din liceu?

O-oo! Dacă frate-meu mă lua la întrebări, probabil că părinții mei îl puseseră să facă asta.

– Tu n-ai fost aici anul trecut, dar a fost greu. Mulți dintre prieteni m-au abandonat, mai ales cei de la hochei. Cu excepția lui Kristin, iar ea e in Fiji cu părinții.

– Rahat, îmi pare rău...

– Mi-a trecut. Ceea ce era adevărat, în mare parte. Dar n-am chef să fac eforturi ca să reînviu relațiile, știi? Oricum, în câteva zile mă întorc la facultate.

– Mi se pare corect. Mi-a luat castronelul gol din mâini. Dar mama și tata cred că ești deprimată. Adică... ai toate simptomele pentru un diagnostic.

Rahat! Asta însemna că dispoziția mea fusese mai evidentă decât sperasem eu.

– Nu sunt, pe bune. La școală e bine. Îmi place acolo.

– Colega ta de cameră pare grozavă.

– Chiar e!

M-a cercetat cu privirea lui fixă și albastră.

– Eu le-am zis că exagerează. Dar ești tare tăcută, așa că e greu să-i conving de ce spui tu.

– Sunt convinsă că au impresia că mi-e prea greu la școală sau ceva de genul. Dar, zău așa, lucrurile nu-s chiar așa interesante. Doar probleme cu un băiat.

Auzind asta, Damien a părut surprins.

– Ăăă, nu știu dacă ar trebui să ascult eu asta. Sexul e... ăăă, cam singura chestie despre care nu pot să discut cu tine.

Am zâmbit pentru prima oară pe seara respectivă. Toată viața încercasem să adun tot felul de lucruri care-l îngrețoșau pe Damien. Și nu erau multe.

– Nu vrei să-ți povestesc toate detaliile scabroase?

Mergeam la cacealma – nu i-aș fi povestit nici într-o mie de ani.

Dar mi-a mers. Cu fiecare secundă care trecea, cu atât mai stânjenit era.

– Te rog să nu-mi spui că te culci cu Hartley.

Răspunsul meu a fost rapid și lejer.

– Nu mă culc cu Hartley. „Și tocmai aceasta era problema." Dar fratele meu încă părea un pic tensionat. Și nici cu altcineva, am adăugat.

Pe chipul lui s-a revărsat ușurarea.

– Și care e problema?

Evident, nu aveam să îi explic. Dar aveam o întrebare.

– Bună, am spus, cu un glas gâtuit. Am înghițit în sec și am încercat să mă controlez. Unde ești? am întrebat.

Oriunde ar fi fost, era un loc zgomotos.

– Sunt la o petrecere foarte simandicoasă în Greenwich, Connecticut. Dar mă gândeam la tine.

– Chiar așa?

Nu intenționasem să rostesc această întrebare ca pe o provocare. Dar ce gândea Hartley despre mine era un subiect constant pentru mintea mea.

– Bineînțeles, mi-a răspuns, cu glasul ca un fel de duruit cald. Mă gândeam că tu, dintre toți, probabil că de-abia aștepți să vezi trecut acest an.

A trebuit să-mi acord un moment ca să mă gândesc la asta. Anul în care avusesem accidentul s-a terminat în mod oficial. Era chiar normal să sărbătoresc, și chiar genul de lucru pe care un prieten l-ar gândi pentru un altul de Revelion.

– Bine punctat, am zis. Mulțumesc, Hartley.

– Sper că anul următor se va purta mai frumos cu tine. O meriți.

Cuvintele lui stăteau suspendate între noi. Erau niște cuvinte frumoase, dar cumva sunau ca o respingere.

– Mulțumesc, i-am răspuns încet. Sunt convinsă că o să fie mai bine. Și ție asemenea.

– Nu se știe niciodată, a spus. Vocea lui părea pierdută cumva. Uită-te la ceas, Callahan! La mulți ani!

M-am uitat la ceasul de la receiverul nostru de televiziune tocmai când se schimba din 11.59 în 12.00.

– La mulți ani, Hartley, am spus și am înghițit în sec. Și apoi nu m-am putut opri să spun ce mi-a apărut în minte mai departe. Nu ai pe cineva pe care trebuie s-o săruți?

A chicotit, amuzat.

– Ești în Vestul Mijlociu! La mine, Revelionul a fost acum o oră.

Draci, mii de draci! Gafa mea cu meridianele m-a umplut de tristețe. Pentru că eram cea la care Hartley se gândise ulterior, persoana pe care o suna după ce adevăratul eveniment se terminase.

– Ar trebui să închid.

– Ai grijă de tine, Callahan! Ne vedem săptămâna viitoare.

Uuuf! Chiar și aceste două minute la telefon cu Hartley mă zdruncinaseră. Chiar dacă știam că era o prostie, mi-am petrecut următoarea zi analizând ce ar fi trebuit sau nu ar fi trebuit să spun și ce aș fi putut să fac altfel.

Damien s-a întors la New York, așa că nu-l mai aveam acasă, să-mi distragă atenția de la gândurile mele. Trebuia să încetez să mă mai gândesc la Hartley, dar creierul meu pur și simplu nu se oprea din a-mi arăta imaginea zâmbetului lui cu gropiță.

În visurile mele cu ochii deschiși, Hartley se strecura în camera mea noaptea, dând într-o parte cearceaful, și se strecura în pat cu mine. În fanteziile mele schimbam foarte puține cuvinte. De fapt, erau doar trei: „Îmi pare rău", îmi șoptea. Și, după aceea, erau doar săruturi și haine lepădate în mare grabă. Și apoi...

Mii de draci!

Tot ce se întâmpla în visurile mele era ceva ce făcea cu Stacia, nu cu mine. Și, când încercam să-mi explic de ce, inima mi se spulbera în bucățele din ce în ce mai mici.

Nu avea logică pentru mine, pentru că era atât de îngrozitoare. Frumoasă și îngrozitoare. Nu că n-aș fi înțeles de ce să vrea Hartley să dezbrace echivalentul unui manechin de costume de baie. Dar mi se părea ciudat că era atât de implicat în relația asta. Chiar și în scurta noastră convorbire la telefon de Revelion, îmi mărturisise că era la o petrecere foarte plictisitoare cu ea. De ce să faci asta? Singura

concluzie logică era că farmecul trupului ei superb compensa chinul pe care-l implica să petreacă timp cu ea.

Pur și simplu nu reușeam să înțeleg. Hartley era atrăgător. Dar nu voiam doar corpul lui. Ne distram împreună - pe cinste, chiar. Ne contram și glumeam. Știu că îi plăcea să petreacă timp cu mine. Fără nici o îndoială.

Dar, evident, asta nu era de ajuns. *Eu* nu eram de ajuns. Și nu puteam să mă abțin in a da vina pe accidentare. O Corey Callahan *întreagă* - cu două picioare funcționale și fără complexele venite automat din a avea o dizabilitate - ar fi putut să fie îndeajuns pentru a face schimbarea de la o fată pe care dorea să și-o facă amică la genul de fată pe care și-o dorea în patul lui.

Dar eram blocată în starea în care mă aflam acum. El era cu ea, iar eu eram singură. Foarte, foarte singură. Trebuia să-mi construiesc o viață separată și asta rapid. Tot timpul pe care-l petrecusem cu Hartley fusese minunat, dar asta însemna că nu aveam alți prieteni.

Și acum asta mi se părea a fi o greșeală colosală.

Când plecasem la Harkness, în septembrie, lăsasem Broșura activităților studențești pe birou. Vara trecută, lista aia mi se păruse deprimantă. Nimic nu putea înlocui hocheiul în viața mea și nu-mi închipuisem că orice altceva din cartea aceea merita luat în calcul.

Dar acum am citit-o cu aviditate. Aveam nevoie de o ocupație nouă și o nouă gamă de chipuri în viața mea. Era singura modalitate de a-l uita pe Hartley. Nu aveau să mai fie seri de vineri zâmbindu-i pe canapea. În loc de asta, Stacia avea să facă paradă cu el pe la baluri și petreceri, iar el urma să o lase. Nu peste mult, piciorul avea să i se vindece complet și nici măcar nu va mai trebui să întrebe la ce etaj era petrecerea. Nu avea să mai fie un schilod, nici măcar puțin. Chiar și acea mică legătură dintre noi avea să fie retezată.

Iar asta mă deprima îngrozitor.

În timp ce-mi căutam noua pasiune, exemplarul meu din broșură devenise la fel de uzat ca Biblia unei bătrânici. Evident, activități precum clubul de dezbatere sau activitățile politice nu mă atrăgeau deloc. Nici muzica nu mă pasiona, iar grupurile respective fuseseră deja formate. Teatru? Sigur. Următorul mare spectacol al companiei teatrale a studenților avea să fie „Visul unei nopți de vară". Era greu să ți-o închipui pe Titania sau pe una dintre zâne în cârje.

Aproape că nici nu m-am deranjat să citesc capitolul de Sporturi de sală. La Harkness, casele concurau între ele, acumulând puncte. Era exact ca în Harry Potter. În loc de Vâj-haț, erau sporturile obișnuite de „încuiați": fotbal european, baschet și squash. Nu era nimic pentru mine acolo. M-am oprit la „biliard", dar scaunul meu nu era chiar îndeajuns de înalt ca să pot ajunge la nivelul mesei. Și, oricum, nu mă pricepeam deloc la biliard, chiar și când eram întreagă.

Când, în sfârșit, l-am zărit în josul paginii, am izbucnit în râs. Iată-l – un sport pentru mine. Nu era perfect. De fapt, era un pic ridicol. Dar credeam că s-ar putea să fie o soluție.

– Mama?

Am dat de ea în spălătorie, unde împacheta lenjeria intimă a tatei.

– Da, dragă?

– O să fac ședințele alea în piscina de terapie. Nu in sală.

Fața i s-a luminat.

– Grozav! Hai să-ți găsim costumul de baie.

– Crezi c-aș putea să încep mâine?

A luat-o la fugă spre telefon.

Fizioterapeuta care lucra în piscină era o amazoană blondă pe nume Heather. Era cu câțiva

ani mai mare decât mine și aproape sigur una dintre favoritele pacienților de sex masculin care aveau nevoie de recuperare. Probabil că stăteau la coadă pentru ședințele cu Heather și costumul ei de baie întreg, de un roșu viu.

După o jumătate de oră cu ea, mă agățam de marginea piscinei, gâfâind. Adevărul e că să înoți doar cu brațele e extenuant.

– Zău așa, Corey, a spus Heather. Cei mai mulți pacienți folosesc centura de plutire, cel puțin la început. Nu înseamnă că ești o mămăligă.

– Dar nu avem mult timp, am spus.

– Care, mai exact, sunt țelurile pe care ți le-ai fixat pentru ședințele noastre? a întrebat Heather, ridicându-și bărbia perfectă către mine.

– Să înot cât pot de tare. Și încă un lucru. Trebuie să învăț cum să intru într-un colac, cu fundul în centru.

– Pentru că vrei... să te dai pe apele învolburate ale unui râu? și-a dat ea cu presupusul.

– Nu chiar, am răspuns.

Când i-am spus de planul meu, a izbucnit în râs.

– O să găsesc un colac, atunci. O să fie distractiv.

Bună! (în limba spaniolă, în original)
Ce dorești la micul dejun? (în limba spaniolă, în original)
Cafeaua e acolo. (în limba spaniolă, în original)
Mulțumesc (în limba spaniolă, în original)

Capitolul șaisprezece

Așa fac eu

Corey

Nu l-am văzut deloc pe Hartley în seara în care m-am întors. Ținându-mă de noul meu plan, am luat cina cu Dana și cu câteva dintre prietenele mele din grupul *a cappella* în sala de mese a Casei Trindle. Când ne-am întors acasă, nu se vedea lumină pe sub ușa lui. „O să fie bine", mi-am spus. Probabil că Hartley își împărțea timpul între camera lui și unde locuia Stacia – probabil în Casa Beaumont. Aveam de gând să pun ceva distanță între mine și el și să mă străduiesc să merg mai departe.

Operațiunea Uită-l pe Hartley era în desfășurare. O.U.P.H., pe scurt.

Din cameră, am dat un telefon important. Erau doi studenți trecuți ca persoane de contact pentru echipa sportivă în care voiam să intru: căpitanul echipei și managera. Numele managerei mi s-a părut mai prietenos, așa că i-am căutat numărul în agenda campusului, formându-l înainte să apuc să-mi pierd curajul. Allison Li a răspuns de la primul apel.

– Bună, Allison? am rostit, cu glasul tremurându-mi aproape insesizabil. Numele meu e Corey, sunt în anul întâi, și am citit în vacanță despre echipa mixtă de polo cu colaci?

– Bună, Corey! a răspuns ea. Ne-ar plăcea să te avem printre noi. Și ai nimerit chiar bine. Avem un antrenament mâine-seară.

– Cum să spun... am scârțâit. Trebuie să mă asigur că vorbiți serios când spuneți că nu e necesară experiență.

– Corey, dacă-mi dai voie să vorbesc brutal de sincer, orice persoană vie e bine-venită. Mai ales fetele. Regulile spun că trebuie să avem trei fete în apă tot timpul. Anul trecut a trebuit să abandonăm câteva meciuri pentru că nu am putut să întrunim acest număr în echipă. Sunt unsprezece meciuri în total – câte unul împotriva fiecărei case.

Suna promițător.

– Minunat, am spus. Următoarea mea întrebare e ceva ce probabil nu auzi prea des. Ai cumva idee dacă piscina unde se fac antrenamentele e accesibilă pentru persoanele în scaun cu rotile?

Cârjele pe pardoseala alunecoasă de lângă piscină nu păreau o idee bună.

Allison nu a ezitat decât ușor, spre meritul ei.

– Cred că da. Da – sigur e. Am văzut că se țin ședințe de fizioterapie acolo.

– Allison, am spus eu, îți promit că înot mult mai bine decât merg.

A izbucnit în râs, ceea ce m-a umplut de fericire.

– Bine, Corey. Ne vedem mâine-seară? Începem la ora șapte.

– O să vin.

Am închis simțindu-mă victorioasă din toate punctele de vedere.

– Callahan.

M-am trezit încet, pentru că cineva îmi șoptea ceva la ureche.

– Callahan, ia uită-te...

Am deschis ochii și m-am trezit cu o tresărire. Pentru că Hartley stătea aplecat peste patul meu, în pantaloni scurți și cu un tricou. Și inima mi s-a precipitat când l-am văzut. Ochii aceia căprui și zâmbetul lui strâmb erau chiar mai impresionante decât îmi aduceam aminte.

„Controlează-te", mi-am impus.

– Uite!

Mi-a zâmbit larg, arătând spre piciorul lui.

Și-atunci am înțeles la ce se referea. Hartley stătea în fața mea fără ghips pe picior, fără pansament. Nici măcar o orteză.

– Uau! am spus. M-am ridicat, sprijinindu-mă pe coate, pregătindu-mă să mă ridic în șezut. Apoi m-am ridicat de tot, ridicând mâna ca să batem palma. Bravo!

A bătut palma cu mine.

– Mersi. Ne vedem la cursul de economie.

A ieșit din cameră, șchiopătând un pic și sprijinindu-se de un baston pe care nu îl mai văzusem până atunci.

Când s-a închis ușa în urma lui, am expirat prelung. Operațiunea Uită-l pe Hartley avea să fie grea. Dar aveam să merg pe calea cea dreaptă.

După primul curs din noul semestru – un curs de Istoria Artei Renașterii – m-am dus la Economie 102, trăgându-mi scaunul cu spatele la perete, așa cum făceam întotdeauna. Un minut mai târziu, Hartley a intrat și el. Mai mult l-am simțit decât l-am văzut. Și-a împins bastonul sub scaun și s-a lăsat în scaunul de lângă al meu.

– Ce faci? a întrebat, cu o voce caldă.

Mi-am ridicat privirea și m-am trezit blocată instantaneu privind în ochii lui căprui. Stomacul mi s-a lăsat greu în abdomen și mi-am simțit gâtul începând să se înfierbânte. Pulsul mi-a accelerat și el.

Mii de draci!

Încă mai aștepta să spun ceva.

– Nu mare lucru, am îngăimat într-un final.

De ce era atât de greu, dintr-odată, să vorbesc cu el?

„Spune-i de echipa de polo pe apă!" Zâna speranței reapăruse, învârtindu-se în jurul capului meu ca o aură tremurătoare.

Nu!

Nu aveam să-i spun. Vechea Corey ar fi turuit automat despre cât de agitată eram din cauza asta – cât de frică îmi era că o să mă fac de rușine. Dacă aș fi făcut-o, Hartley m-ar fi ascultat. S-ar fi uitat fix în ochii mei și ar fi spus exact lucrurile potrivite. Dar terminasem cu confesiunile. Pentru că asta nu ducea decât la suferință.

– Ei bine, profesorul care predă cursul semestrul ăsta ar trebui să fie mai distractiv, a spus Hartley. Dar am auzit că materialul e mai sec.

Trăgând aer adânc în piept, mi-am deschis caietul în poală.

– Chiar pare foarte sec, am aprobat eu. Balanțe comerciale și schimb monetar? Nu pot să-mi spun că-mi tremură inima de entuziasm.

Chiar atunci, profesorul a intrat și a bătut de câteva ori în microfonul de pe pupitru. Și am fost salvată. Mi-am fixat atenția asupra cursului. Curând, pluteam odată cu cuvintele profesorului, care începuse să explice conceptul de deficit bugetar.

De ce eram aici, în fond? Chiar în acest moment, Dana stătea în altă sală de curs, ascultând primul curs despre opera lui Shakespeare. Mă invitase și pe mine să fac cursul respectiv, dar eu refuzasem. Acum mi-am dat seama că Economie 102 era o încercare anemică să mă agăț de o parte din Hartley și de momentele noastre împreună. Cu un curs care nici măcar nu-mi plăcea.

Era jalnic, zău așa.

După curs, am ieșit împreună din sala de curs, îndreptându-ne către Commons, ca de obicei.

– Ce mai face Dana? a întrebat Hartley. Nu am văzut-o.

– Și-a cumpărat vreo 200 de grame de boabe de cafea acoperite cu ciocolată ca leac pentru diferența de fus orar. Din câte se pare, vacanța a fost suficient de lungă încât să facă să se adapteze la fusul orar japonez. Și-apoi a trebuit să ia avionul înapoi.

– Oribil, a spus Hartley, compătimitor.

Și-atunci am zărit-o pe Stacia.

– Hei! a strigat.

Fluturarea mâinii ei de cealaltă parte a străzii ar fi putut să mă includă și pe mine sau nu, în funcție de ce perspectivă aveai asupra situației.

Când am traversat pe partea ei, primul lucru pe care l-a făcut a fost să-și lipească buzele de ale lui Hartley. Și nici n-a fost vorba de vreun pupic rapid. S-a apropiat de el, și-a pus palmele pe umerii aceia ca sculptați și l-a sărutat pasional. Pentru un minut cât o eternitate, am stat acolo, întrebându-mă stânjenită ce-ar fi trebuit să fac cât timp ei se sărutau.

Tocmai când am crezut că o să am parte de combustie spontană de la atâta disconfort, Stacia a spus:

– Hai să mergem să mâncăm de prânz la Katie's Deli!

– Poftim? a întrebat Hartley, ridicându-și piciorul dureros de pe trotuar, ca un flamingo. Asta înseamnă alte două străzi. În plus, eu și Callahan mereu mergem în Commons după economie. Nu doar că e aproape, dar mâncarea e și gata achitată.

– Dar... s-a văicărit ea, de patru luni mi-a poftă de un sendviș cu vânătă în lipie.

Am ridicat o mână.

– De fapt, voi doi puteți să mergeți fără probleme. Eu trebuie să încerc să ajung la decanat între cursuri. Așa că ne vedem mai târziu.

Mi-am întors scaunul și-am pornit pe College Street, întorcându-mă către Beaumont. Când m-am pus în mișcare, le-am aruncat o privire peste umăr și le-am făcut cu mâna.

Hartley chiar mi-a aruncat o privire malefică și, cumva, asta m-a umplut de veselie. O.U.P.H. era relansată.

Am pornit către decanatul Casei Beaumont, exact așa cum spusesem. Din păcate, am dat de trei trepte de marmură și de o ușă îngustă, veche de o sută de ani, care se afla sub una dintre arcadele superbe de granit ale Casei Beaumont. În cârje, ar fi fost destul de accesibil. Dar nu mă dusesem acasă ca să-mi schimb echipamentul. Așa că mi-am tras scaunul lângă ușă și am sunat la decanat de pe mobil. Puteam auzi telefonul sunând înăuntru și pe secretară răspunzând.

– Alo?

– Bună ziua, am spus. Numele meu e Corey Callahan și sunt chiar în fața ușii, dar într-un scaun cu rotile...

– Sigur, Corey. Vocea femeii era amabilă. Ai nevoie să vorbești cu decanul? Îl rog să iasă imediat.

Acesta a ieșit treizeci de secunde mai târziu, cu un carnețel și un pix în mână. Decanul Darling avea barbă și un sacou de catifea reiată, cu tot cu peticele de la coate specifice profesorilor de colegiu. Arăta de parcă s-ar fi născut acolo, printre bibliotecile îmbâcsite și fațadele de granit.

– Îmi pare tare rău, drăguță, a spus, cu un accent britanic puternic și scorțos. Clădirile astea vechi...

– Mie-mi plac la nebunie clădirile astea vechi, l-am întrerupt.

Decanul s-a așezat direct pe pragul biroului.

– Ei, să vedem... Motivul vizitei tale e ceva ce se poate discuta afară? Sau să găsim o sală de conferințe undeva...

Am clătinat din cap.

– E un lucru mărunt. Vreau să schimb un curs cu un altul, dar deja mi-am predat programul.

– Nu-i o problemă, mi-a zâmbit, scoțând capacul stiloului lui auriu. Ce curs, domnișoară Callahan?

– Luni, miercuri și vineri la zece și jumătate, am început. Haideți să renunțăm la Economie 102 și să punem în loc un curs despre Shakespeare, Piesele Istorice și Tragediile.

– A, un curs deosebit, îl știu bine, a spus, notându-și. Sunt convins că o să ți se pară încântător.

– Și eu sunt la fel de sigură.

– Cum te descurci, Corey? a întrebat decanul, lăsându-și capul ușor într-o parte. Notele preliminare obținute arată minunat.

– Da?

Nu puteam să nu zâmbesc larg. Notele ar fi trebuit să se afișeze abia săptămâna viitoare, dar speram că mă descurcasem bine.

Decanul a dat aprobator din cap.

– Bravo, a spus. Dar cum stai cu restul? Ești cazată în McHerrin, dacă nu mă înșel? Am verificat personal apartamentul, după ce am discutat cu părinții tăi, astă-vară.

– E perfect, am răspuns. Și colega mea de cameră e grozavă.

Capul lui s-a mișcat într-un mod care arăta încântare.

– Bine, bine. Acum cred că o să te duci să iei masa de prânz... S-a uitat în sus, în direcția sălii de mese. Și-apoi s-a strâmbat. Treptele! O, Doamne, Dumnezeule... S-a ridicat precipitat. M-am concentrat atât de mult asupra căminului... cum de te-au repartizat in Casa Beaumont?

– Eu *am cerut* să fiu în Beaumont. Și fratele meu a fost în aceeași casă.

Chipul îi era și acum cutat de regret.

– Dar... unde iei masa seara, când Commons e închisă?

– Aici. Am arătat spre curte. Adam Hartley și eu am descoperit liftul de marfă destul de devreme.

– Aa! Decanul era stânjenit. Cel care dă în bucătărie?

Am dat aprobator din cap.

– Acum deja s-au obișnuit cu mine.

Obrajii decanului s-au înroșit.

– Mă simt îngrozitor pentru asta. Ai putea fi repartizată într-o casă accesibilă pentru persoane cu nevoile tale, cu o sală de mese aflată la parter.

Asta nu era o posibilitate, pentru că nu voiam să o pierd pe Dana drept colega mea de cameră.

– E-n regulă, vă asigur. Vă rog nu mă repartizați în altă casă. M-am obișnuit cu totul. În plus... ar trebui să învăț să mă descurc pe scări în cârje. Am fost un pic cam leneșă.

Decanul ezita.

– Dacă ești sigură, domnișoară Callahan... Și-a dres vocea. Dacă te confrunți cu vreo altă neglijență din partea noastră, mă anunți, te rog? Orice, cât de măruntă...

– Sigur.

– Corey. Mi-a întins o mână și i-am strâns-o. Mereu spun că învăț de la studenți în absolut fiecare zi. Și uite că m-ai făcut mai înțelept chiar înainte de ora ceaiului.

– Plăcerea a fost de partea mea, i-am zâmbit.

În seara aceea, mi-am pus costumul de baie pe sub o pereche de pantaloni speciali de sport, care se puteau desface prin lateral, și am ajuns la sală cu mai mult de cincisprezece minute înainte de ora la care era programat să înceapă antrenamentul de polo. Voiam să mă transfer din scaun în piscină singură, fără să fiu privită de coechipieri. Blocându-mi scaunul, mi-am dat jos pantalonii și apoi m-am răsucit în așa fel încât să alunec pe pardoseală. Mi-am dat jos tricoul și mi-am pus hainele în rucsac. Apoi am deblocat frânele scaunului și l-am împins ușor spre perete.

Tocmai îmi împingeam fundul către marginea piscinei când am auzit o voce în spatele meu.

– Tu ești Corey, nu?

Am ridicat ochii și am dat de o față prietenoasă care îmi zâmbea.

– Allison?

Mi-a întins mâna și i-am strâns-o.

A îngenuncheat pe marginea piscinei, chiar lângă mine.

– Ai mai jucat până acum? m-a întrebat.

Am negat din cap.

– Dar am înotat ceva în vacanță. Mi-am dres vocea. Înainte am jucat hochei pe gheață o groază, de fapt. Așa că pentru mine e distractiv să înving portarul.

A făcut ochii mari.

– Grozav!

– E-n regulă dacă mă bag în apă?

– Sigur, a zâmbit ea larg. O să începem în vreo cinci minute.

– Bine de știut, am spus.

Apoi mi-am îndreptat umerii către apă, mi-am tras bărbia în piept și m-am avântat înainte, înspre albastru.

Când am ieșit să respir, i-am văzut pe restul membrilor echipei de polo de apă din Casa Beaumont – alte șase persoane – care se apropiau de piscină. Allison și un alt tip pe care-l știam din vedere din sala de mese Beaumont întindeau o coardă plutitoare peste piscină, împărțind-o în două.

– Noi o să intrăm în partea asta, a zis tipul cu un accent britanic foarte vesel. Am înotat pe sub coardă și am trecut în partea apropiată de locul unde stătea. Pentru cine nu mă cunoaște, eu sunt Daniel. Și, pentru că suntem o echipă atât de afurisit de organizată – ceilalți au râs pe înfundate auzind asta – o să trec în revistă regulile pentru cel puțin unul sau două minute. Și apoi o să facem o simulare de joc. Așadar, toată lumea să ia un colac – a arătat către un teanc aflat într-un colț – și haideți să intrăm în apă.

Toți s-au dus către grămada de colaci și pulsul meu a început să o ia razna. Colacii erau la aproape trei metri de marginea piscinei. Avea să fie unul dintre momentele acelea în care trebuia să cer ajutorul cuiva.

Și detestam asta.

Blocată, mă agățam de marginea piscinei, privind cum toți își luau un colac și apoi veneau către apă. Nimeni nu părea să mă observe, ceea ce de obicei îmi convenea de minune. Allison și Daniel au fost ultimii doi rămași pe marginea piscinei, iar eu mi-am fixat ochii asupra ei, sperând că o să se uite spre mine.

Manevra mea a mers. S-a oprit în drumul spre piscină și mi-a zâmbit. A arătat la colacul pe care îl avea în mână, după care la mine. Am dat aprobator din cap, recunoscătoare, iar ea mi l-a aruncat. Totuși, tocmai când l-am prins, am văzut că Daniel mă privea. Și apoi fruntea i s-a încrețit și s-a uitat în jur, ochii oprindu-se asupra scaunului meu cu rotile, aflat lângă perete.

Și-a scărpinat urechea, încruntându-se. A îngenuncheat pe marginea piscinei.

– Știi... lucrurile devin cam dure uneori. Este greu să rămâi în colac.

Fața mea începea să se încălzească.

– E-n regulă, i-am spus. Sunt o înotătoare puternică.

Dar apoi, pentru că în fiecare zi e timp suficient pentru câte un moment de stânjeneală în formă pură, mi-a fost greu să mă bag în colac. Era mai mare decât cele pe care le găsise fizioterapeuta Heather ca să învăț. Așa că am avut nevoie de trei încercări ca să mă ridic și să mă poziționez peste margine. Regulile – pe care Daniel a început să le citească cu voce tare – necesitau ca „dosul" fiecărui jucător să fie poziționat în mijlocul colacului înainte de a lua mingea. Mai mult, era permis să-l împingi pe cel care era în posesia mingii și să-l scoți din colac, forțându-l să renunțe la ea.

– Așa că, acum, haideți să ne desfășurăm! a strigat Daniel. Facem o simulare de joc, o repriză de șapte minute. A băgat mâna într-un sac cu veste colorate, aruncându-le către patru jucători.

Eu nu primisem o asemenea vestă, deci eram în echipa lui Daniel. Allison era în cealaltă. Îmi

recunoșteam mare parte din coechipieri din sala de mese, dar nu le știam numele tuturor. Daniel a suflat în fluier și a început jocul.

Cealaltă echipă a obținut mingea și a început să paseze. Eu mi-am dat seama cum să fac să mă deplasez folosindu-mi mâinile drept înotătoare. Am observat că doar vreo doi reușeau să-și folosească și picioarele. Trebuia să fii destul de înalt – cu picioare lungi, care să atârne peste marginea colacului – ca să calci apa eficient. Măcar acum, faptul că picioarele îmi erau de-a dreptul inutile nu avea să fie cine știe ce dezavantaj. Dădeam cu toții din mâini, agitați, încercând să ne mișcăm în direcția dorită. Și nu doar unul a început să râdă de acest efort frenetic.

Polo de apă cu colaci nu era un joc care să se ia prea în serios.

Un tip înalt și slab, pe nume Mike, a interceptat mingea, pasându-i-o lui Daniel. Eu m-am răsucit rapid, poziționându-mă în fața plasei.

– Liberă! am strigat, ridicându-mi brațele. Dar Daniel a pasat-o către o altă coechipieră, aflată mai departe de poartă. Respectiva a tras și a ratat.

Și apoi, acest scenariu s-a mai repetat de vreo douăsprezece ori.

Până când Daniel a suflat în fluier, eram in culmea furiei. Știam că problema nu era că își închipuiau că aveam să scap mingea. Asta se intâmpla oricum foarte des. Problema era că colegii mei din Casa Beaumont – care mă văzuseră cu toții mergând cu scaunul cu rotile sau în cârje prin sala de mese – credeau că eram fragilă. Le era teamă să mă pună în postura de a fi placată, cu tot cu colac. Era ridicol. Și eram atât de frustrată că-mi venea să scuip.

– Hei, Daniel a strigat un glas din cealaltă parte a piscinei, unde o altă echipă își desfășura antrenamentul. Vrei să ne tăvălim niței?

Daniel i-a analizat rapid echipa.

– Dacă „să ne tăvălim niței" e o exprimare americănească vulgară pentru „simulare de joc", aș zice că suntem dispuși.

– Sigur! a spus Allison. Haideți să le arătăm ăstora de la Casa Turner cine-i șeful.

Căpitanul de la Turner, un tip slăbănog cu un slip minuscul, și-a adus echipa înspre capătul nostru de piscină.

– Nu avem decât șase în seara asta. Să jucăm șase la șase, sau vreți să ne trimiteți voi un jucător? Sau o jucătoare?

– Mă duc eu! am ridicat mâna.

Tipul de la Turner a dat aprobator din cap.

– Grozav. Cine cronometrează?

M-am propulsat dând din mâini până în partea lui Turner, către fețele unor oameni pe care nu-i recunoșteam. Când s-a auzit fluierul, m-am pus în centrul acțiunii. N-a durat decât un minut până ce unul dintre noii mei coechipieri de la Turner a văzut că eram liberă și mi-a pasat mingea. Am prins-o – slavă Domnului! – și am pasat. Peste vreo două minute am prins o pasă chiar mai aproape de un gol.

Portarul nostru, de la Beaumont, era un tip masiv, cu barbă, căruia i se spunea „Ursul". Evident, fusese ales mai degrabă pentru dimensiunile lui decât pricepere. Am fentat spre stânga, iar el s-a lăsat păcălit în totalitate. Cât mingea era la mine, nimeni din echipa de la Beaumont nu încerca să mă placheze. Aș fi putut să stau cu ea la mine toată ziua. Dar n-am făcut-o. Cu viteză și autoritate, am băgat mingea în colțul din dreapta al plasei porții.

Coechipierii mei adoptivi au scos un chiot de bucurie și am început să mă simt și eu bine.

Am pasat mingea de mai multe ori după aceea, menținându-mă în niște limite de siguranță. Dar, apoi, am identificat din nou o ocazie. Singurul care-și învățase lecția era portarul – a doua oară a fost un pic mai greu de păcălit. Dar am reușit. Restul jucătorilor de la Beaumont s-au ținut din nou departe cât eram eu în posesia mingii.

Proștii! Am mai înscris de două ori până s-au săturat.

Data viitoare când am intrat în posesia mingii, Allison s-a deșteptat. Cât îmi pregăteam eu lovitura, s-a împins în colacul meu, înclinându-mă către apă. Am reușit să pasez mingea peste capul ei înainte să mă răstoarne. Am căzut în piscină cu zgomot și stropi de apă. Când am revenit la suprafață, râdeam amândouă.

După aceea, gata cu protecția. Celor de la Beaumont nu le mai era frică de mine, așa că a trebuit să pasez mai des decât să trag la poartă. Apoi, chiar înainte de fluierul de final, căpitanul de la Turner mi-a aruncat mingea când eram chiar în fața porții. Zâna speranței, îmbrăcată într-un costum de baie, m-a încurajat rapid, agitând două pompoane argintii. Și am băgat mingea în colț înainte ca prostălăul de portar să-și dea seama ce l-a lovit.

Meciul s-a terminat. Turner a câștigat.

Când s-a terminat totul, eram udă leoarcă și gâfâiam. M-am ridicat pe marginea piscinei, răsucindu-mă ca să pot să stau în șezut dreaptă. Căpitanul de la Turner s-a ridicat din apă chiar lângă mine.

– Hei, mulțumesc că ai jucat pentru noi. Nu-mi place deloc să mă gândesc ce șanse avem la jocul adevărat.

Am zâmbit.

– Drăguț din partea ta să spui asta, dar m-am folosit de un avantaj destul de ciudat la început.

A ridicat dintr-o sprânceană.

– Am remarcat. Dar cum adică?

Am arătat cu capul către celălalt capăt al piscinei.

– Sinceră să fiu, aș avea nevoie de un serviciu. Scaunul ăla cu rotile de-acolo e al meu. Ai putea să-l împingi încoace?

S-a uitat în direcția respectivă și apoi înapoi la mine. Apoi a izbucnit în râs.

– În regulă, cred că înțeleg acum.

Am dat aprobator din cap.

– Oamenii sunt bine intenționați. Dar uneori trebuie să le dai o lecție. Scuze dacă am ținut cam mult mingea.

S-a ridicat, scuturându-și apa din păr.

– Sincer să fiu, a fost distractiv să te urmăresc.

S-a dus să-mi recupereze scaunul.

După ce m-am șters bine cu prosopul și mi-am uscat părul, neîndrăznind să plec cu el umed, având în vedere că era ianuarie, mi-am tras fermoarul hanoracului și am ieșit în scaun din vestiarul fetelor. Lângă ascensoare, căpitanul Daniel stătea sprijinit de perete, cu brațele încrucișate. Când m-a văzut apropiindu-mă, și-a îndreptat poziția.

– Corey, a rostit, cu accentul lui făcându-mi numele să pară mai substanțial. Îmi pare foarte rău.

Ridicând din umeri, am apăsat butonul liftului.

– E-n regulă. Mi se întâmplă des genul ăsta de lucruri.

A clătinat din cap.

– Zău așa, mă simt ca un mare măgar.

Modul în care a pronunțat „măgar" era foarte britanic. A sunat mai degrabă „măghar". Am urcat amândoi în lift.

– Sper că o să participi și tu la jocul de vineri, a zis. Avem nevoie de tine.

I-am oferit un zâmbet jucăuș.

– Cât de tare?

Efectiv *flirtam* cu el și habar nu aveam de ce. Dar era destul de distractiv.

– Păi... și-a scărpinat bărbia. Hai să-ți iau o înghețată în drum spre casă! Eu am o mică dependență de Chunky Monkey care trebuie satisfăcută.

Spre surprinderea mea, am acceptat.

– Filosofie? Pare complicat.

Am rontăit ultima bucățică din cornet.

– A, nu e, de fapt, a insistat Daniel. Poți să-ți petreci fiecare seminar argumentând o poziție sau alta. Tu ce specializare principală o să-ți alegi?

– Nu am decis încă, i-am spus. Nici asta, nici o groază de alte lucruri.

– Ei, atunci, a spus el, ar fi cel mai bine să te concentrezi asupra sporturilor acvatice. O să-ți vină inspirația la momentul potrivit.

– Asta e și strategia mea.

– Ai trecut de portarul nostru destul de bine, Corey. Să sperăm că o să poți să treci și de cel al Casei Turner vineri.

– Portarul de la Turner are reflexe bune, dar stă prea în față în poartă.

Daniel avea un râs sec, plăcut.

– Ăsta-i un nivel de analiză superior pentru polo în apă cu colaci. Ești destul de intimidantă, Corey. Intimidantă pentru echipa adversă, adică.

Ochii i se încrețeau la colțuri când zâmbea.

– Am jucat hochei înainte. Analizarea portarului – asta sunt obișnuită să fac.

– Atunci de-abia aștept meciul de vineri.

Și-a împins scaunul în spate.

Când am ieșit din gelaterie, Daniel mi-a ținut ușa deschisă. Pardoseala avea o mică înclinare pe care nu am anticipat-o. M-am lansat în întuneric și aproape că am dat peste Hartley, care s-a tras înapoi.

– Vai! am spus, apucându-mi strâns roțile.

– *Doamne*, Callahan! s-a văicărit Hartley. Încerci să mă omori sau ce?

Daniel a venit lângă mine.

– Dacă ar fi încercat să te lichideze, erai deja mort. Am învățat asta despre Corey.

Am izbucnit în râs, iar Hartley s-a uitat de la mine la Daniel și apoi înapoi la mine, cu buzele strângându-se într-un mod care arăta tensiune.

– Mda.

– Îmi pare rău, Hartley. Sincer.

Chiar atunci, Stacia a ieșit cu pași relaxați pe ușa alăturată, dincolo de care erau bancomatele.

– Bună seara, Daniel, a spus.

Apoi l-a apucat de mână pe Hartley și l-a tras către bibliotecă.

Fără să-mi adreseze vreun cuvânt mie, bineînțeles.

– Noroc bun! a strigat Daniel înspre ei amândoi, iar eu l-am urmat pe drumul de întoarcere la cămin.

– Sunt invizibilă, am zis printre dinți.

– Ei, aia îi tratează așa pe toți. Nu ești deloc specială.

– Bine de știut, am oftat.

Deși, dacă Hartley ar fi fost îndrăgostit de o persoană drăguță, aș fi putut să suport. Dar ea era un monstru, iar pe el nu părea să îl deranjeze. Mai-mai că mă scotea dîn minți.

– Le ignoră pe femei în general, a adăugat Daniel. Mai ales pe cele frumoase. M-am întrebat dacă nu cumva ăsta era un compliment. Și nici cei mai mulți bărbați nu sunt suficient de buni pentru ea. E atât de drăguță cu mine pentru că sunt din Europa. Nu cunoaște accentele britanice într-atât de bine încât să-și dea seama că sunt din partea săracă a Londrei.

– Ai o groază de teorii interesante, Daniel.

– Cu asta mă ocup, mi-a răspuns. Ne-am oprit în fața Casei Beaumont. Promiți că ne vedem vineri?

Am ridicat mâna să batem palma.

– O să vin. Și mulțumesc pentru înghețată.

– Cu plăcere.

Mi-a lovit palma.

O oră mai târziu, m-am băgat în pat devreme, simțindu-mă cu adevărat victorioasă. Avusesem Cea Mai Curajoasă Zi de când venisem la Harkness. Nu era la fel de specială precum Cea Mai Ciudată Noapte, dar, pentru prima oară, simțeam că era cu putință să merg mai departe.

Am închis ochii. Dar, înainte să apuc să adorm, un glas mititel de zână mi-a șoptit la ureche: „Lui

Hartley nu i-a plăcut să vadă că petreci timp cu Daniel".

În mintea mea, am luat o bucățică mică de leucoplast și am apăsat-o peste buzele ei mici. Și apoi m-am lăsat în brațele somnului.

Capitolul șaptesprezece

Nu e o jucărie sexuală

Corey

Mesajul a venit la vreo zece minute după începerea primului meu curs despre Shakespeare.

E totul în regulă, Callahan?

Era destul de nepoliticos să trimiți mesaje în timpul cursului, dar după ce Hartley a trimis un al doilea întrebând de soarta mea, mi-am pus telefonul în poală să îi răspund.

Sunt bine! Scuze! Trebuie să te sun. Am făcut schimb de cursuri. Ne vedem mai târziu?

Chiar la amiază, în timp ce eu și Dana discutam căreia dintre sălile de mese să îi oferim onoarea de a lua prânzul acolo, mi-a sunat telefonul și pe ecran a apărut numărul lui Hartley.

– Callahan! mi-a strigat în ureche. Cum adică ai făcut schimb de cursuri?

– Îmi pare rău, Hartley. Am optat pentru o minciunică nevinovată. Când m-am dus să-mi cumpăr manualul, era exact cum ai spus tu... Curs valutar și politică monetară. Cartea aia ar fi trebuit vândută cu o provizie de un semestru de espresso. Pur și simplu, n-am mai putut să mă supun la așa ceva.

La celălalt capăt al legăturii telefonice s-a lăsat tăcerea.

– Așa că ai renunțat, pur și simplu?

– Ce, tu n-ai renunțat niciodată la un curs?

O altă pauză.

– Și... vii la prânz, măcar?

Apoi am auzit sunetul distorsionat de telefon al vocii cuiva care-l striga de la ceva distanță. Cineva cu o voce ascuțită.

– Hartley!

– Cred că ai companie la prânz, nu? am spus.

– Păi, sigur, dar...

Nu mi se mai întâmplase să-l văd că nu știa ce să spună.

– Ne vedem la cină, poate, am zis. Sau treci pe la noi mai târziu. Să jucăm niște hochei.

Când am închis, ochii Danei parcă îi dansau în orbite.

– Chiar i-ai dat viteză, nu?

– Cred că da.

– Faci pe inabordabila? a întrebat.

Am negat din cap.

– E pur și simplu instinct de supraviețuire, i-am spus. Și chiar nu e atât de greu pe cât credeam că o să fie.

Hartley

Houston, avem o problemă...

Stăteam pe o parte, uitându-mă lung la tavanul care se întuneca treptat. Cursurile din ziua respectivă se terminaseră și era încă în acea primă parte a semestrului în care trăiai într-un extaz lipsit de griji și în care doar cei foarte motivați începuseră să se ocupe de proiecte. Așa că aveam o groază de timp să analizez excesiv comportamentul prietenei mele.

Vedeți voi, nu mi s-a părut așa ciudat că Corey nu m-a sunat în vacanță. Prietenia noastră nu era una bazată pe comunicarea prin telefon. Dar, când s-a întors, nu a trecut pe la mine. Și-apoi n-a venit la

prânz și a renunțat la curs? N-avea cum să fie o coincidență.

Corey mă evita.

„De ce-ai vrea să complici prietenia noastră?" Îmi pusese întrebarea asta, iar eu îi dădusem un răspuns spiritual. Dar... drace! Dacă aș fi știut că avea să-mi dea viteză ca unui puc împins cu crosa, n-aș fi mers până acolo.

N-ar fi trebuit să merg până acolo.

Cum stăteam așa, făcându-mi o mie de griji pentru ce se întâmpla cu noi, amurgul s-a preschimbat într-o beznă completă. Telefonul mi-a luminat patul cu un mesaj de la Stacia.

Cina?

Era cinci și jumătate, iar stomacul mi-a ghiorăit aprobator. Dar nu i-am răspuns la mesaj, pentru că trebuia să-mi dau seama de ceva. M-am ridicat și mi-am pus o geacă. Apoi am traversat holul și am deschis ușa. Dana și Corey stăteau umăr la umăr pe canapea, cu un laptop în fața lor. Din câte mi-am putut da seama, se uitau la filmulețe cu pisici pe YouTube.

– E ora cinei, fetelor, am spus. Fuga-fuga, este seara pastelor.

– Fuga-fuga? a repetat Corey. Chiar mi-ai spus mie așa ceva?

– Eram ironic, Callahan. Serios, acum... Se face coadă mare. E greu când ești schilod.

Dana și Corey s-au privit într-un mod pe care n-am putut să-l descifrez. Corey a ridicat din umeri. Apoi Dana și-a închis laptopul.

– Bîne. Eu mă bag.

I-a aruncat haina lui Corey și apoi și-a pus-o pe a ei.

Împreună, am pornit-o prin seara răcoroasă de ianuarie. Poate că nu mă evita, până la urmă.

– Am auzit că o să ningă, a spus Corey.

– Și-așa mersul la cursuri de dimineață o să devină taaare distractiv, m-am plâns.

Era bine să nu mai aveam ghipsul, dar tot nu eram recuperat sută la sută.

– A, o să merite, a spus Corey. Mie-mi place la nebunie zăpada.

– Și eu de-abia aștept, a confirmat Dana.

– Ce fel de pastile de fericire luați voi? am întrebat, trăgându-mi bastonul după mine la fiecare pas. La finalul zilei, piciorul tot mă durea. Ar trebui să-mi dați și mie câteva.

– Viața ne umple de extaz, a răspuns Corey, iar Dana i-a aruncat o privire amuzată.

Când am ajuns la Beaumont, Corey și eu am luat liftul de marfă împreună, în timp ce Dana ne-a păstrat un loc la coadă.

– Știi ceva? a spus Corey când liftul străvechi s-a pus în mișcare. Mi-a fost dor de sunetul liniștitor al cablurilor ăstora.

– Și mie.

Pentru că-mi vorbea exact ca înainte, am început să mă relaxez.

Asta până a venit Stacia.

Stăteam la masă și înfulecam paste când iubita mea s-a trântit lângă mine. Fără să le adreseze vreun cuvânt Danei sau lui Corey, a început cu un reproș.

– Hartley, nu mi-ai răspuns la mesaj.

Am optat pentru strategia inocenței.

– Îmi pare rău, păpușă. Ce voiai?

Și-a dat părul pe spate.

– Păi, echipa de hochei are vinerea liberă, iar Fairfax organizează o mică petrecere. I-am spus că o să venim și noi.

Dana și Corey s-au uitat iar una la alta cu subînțeles. Și nici nu le-o puteam lua în nume de rău. Stacia nu era cea mai afectuoasă ființă. M-am șters la gură și mi-am cântărit bine răspunsul. Preferam să nu mă contrazic cu ea în fața prietenelor mele, dar petrecerea lui Fairfax nu era atât de sus pe lista mea de priorități.

– Nu știu ce să zic de vineri, Stacia. Poate că nu, de data asta.

Sprâncenele ei perfect pensate s-au încrețit de supărare.

– Dar *trebuie!* Poți să urci treptele încet. Te aștept.

Mhmm! Deși mă bucuram că Stacia se hotărâse, în sfârșit, să-și aducă aminte de accidentarea mea acum, că eram aproape vindecat, nu asta era problema, de fapt.

– Mulțumesc. Dar i-am spus lui Bridger că mă duc cu el la meciul de baschet. Bineînțeles, ești binevenită să vii și tu. Și voi, fetelor, am spus, ridicându-mi paharul de suc și uitându-mă la Corey și Dana.

Stacia s-a bosumflat.

– Un meci de baschet? Și cum rămâne cu Fairfax?

Nu voiam să discut despre asta, dar ea nu renunța și gata.

– Ce e cu el? Nu mi-a fost așa un prieten bun anul ăsta, dacă vrei să-ți spun adevărul. Drace, și coechipierii mei virtuali din RealStix au fost mai drăguți cu mine decât el!

– Aah! Corey a dat cu palma în masă, după care s-a întors să caute ceva în rucsacul pe care îl ținea pe spatele scaunului. Hartley, tocmai mi-ai adus aminte. M-am plimbat cu ăsta în rucsac încă de dinainte de vacanță. A scos un pachețel acoperit cu hârtie cu „La mulți ani!". Scuze că nu am apucat să ți-l dau de ziua ta. Nu-mi dau seama cum de am uitat.

Și s-a uitat în ochii mei atunci, fix la timp să mă vadă înghețând. Fir-ar să fie, nu eram pregătit pentru asta. Gâtul parcă îmi luase foc când am luat cadoul din mâna ei.

– Mulțumesc, Callahan. N-ar fi trebuit.

L-am pus pe masă și mi-am luat paharul cu suc.

– Nu-l deschizi? a întrebat ea. Nu e o jucărie sexuală sau ceva de genul.

Pentru că sunt rafinat și mereu stăpân pe mine, m-am înecat efectiv cu sucul.

– Doamne, ești bine? a întrebat Stacia, bătându-mă pe spate. Era singura ființă omenească de pe lume care putea reuși să pară iritată că iubitul ei se chinuia să respire.

– A intrat prin altă parte? a întrebat Corey.

Am dat din cap, tușind.

– Urăsc când mi se-ntâmplă asta, a zis Dana. Ceva din tonul ei arăta că se distra de minune.

Eram în rahat până în gât. Și nu era decât vina mea.

Sumețindu-mi curajul, mi-am strecurat degetul mare sub marginea hârtiei de împachetat a cadoului de la Corey. Când am rupt-o, m-am uitat din nou la ea.

– Aaa, mi-ai luat versiunea nouă de RealStix?

– *Da.* Acum mi-a zâmbit de-adevăratelea. De fapt, era primul zâmbet pe care-l văzusem pe fața ei de la Cea Mai Ciudată Noapte. E cam la fel ca versiunea veche – dar cu toți jucătorii nou-recrutați.

Mi-am frecat palmele.

– O să fiu imbatabil!

– Ei, *să fim serioși*, a spus ea. Ca și cum s-ar putea așa ceva.

Ochii îi scăpărau, exact așa cum trebuia.

Stacia s-a strâmbat la farfuria ei, fără să mai scoată vreo vorbă.

Corey

– *O, Doamne!* a zis Dana de cum am ajuns acasă, suficient de încet încât să nu poată fi auzită din hol. A fost o comedie pe cinste!

M-am aruncat din scaunul cu rotile pe canapea.

– Recunosc, a fost distractiv.

– Ești o luptătoare redutabilă. Habar n-aveam!

– Nici măcar nu e vorba de asta, am recunoscut.

Dacă aș fi putut să mă întorc în timp, nu i-aș fi cumpărat jocul lui Hartley. Să-l invit la alte și alte

partide de hochei nu se potrivea cu Operațiunea Uită-l pe Hartley.

– Ei bine, atunci ai o sincronizare comică perfectă, a chicotit Dana. Și *ai văzut-o* când i-a spus că nu o să se ducă la petrecere? Mai avea un pic și bătea din picior!

– Știu, am spus eu în șoaptă, după care am dat din cap. Și totuși, e în continuare cu ea.

Un timp, nici una dintre noi nu a spus nimic. Dana a venit și s-a instalat lângă mine, așezându-se turcește, așa cum stăteam eu înainte.

– Știi ceva? Eu cred că o să fie bine, orice s-ar întâmpla.

– Cum așa?

– Păi... fie Hartley o să-și dea seama că e un prost să rămână cu ea, indiferent cât de atrăgătoare e pe exterior. Asta sper că se va întâmpla.

– Sau?

– Sau... ție n-o să-ți mai pese. Pentru că, sincer acum, ea-l face să pară mai puțin interesant. Voi doi turuiați pe tot parcursul mesei de seară. Și acum nu mai e așa, pentru că ea se agață de el. Între timp, vreun alt tip o să-ți atragă atenția, cineva care știe să fie sincer cu el însuși.

– Ar fi bine, am spus.

– Care dintre posibilitățile astea? a întrebat ea, ridicând dintr-o sprânceană.

– Prima, bineînțeles.

Capitolul optsprezece

Nu-mi vine să cred că m-am deranjat să întreb

Corey

Stăteam la birou câteva seri mai târziu, făcând planul de idei pentru un proiect pentru cursul meu despre Shakespeare.

– Callahan?

Hartley și-a făcut apariția în cadrul ușii mele.

Auzindu-i vocea, bărbia mi s-a întors automat în direcția lui.

– Care-i faza, Hartley?

Am auzit veselia din propriul glas și mi-am simțit corpul aplecându-se în față.

Mii de draci! Cât avea să treacă până ce n-avea să mai aibă acest efect asupra mea?

Hartley a intrat în cameră, frecându-și palmele.

– Vii undeva cu mine vineri seară? Doar noi doi.

Inima mi-a tresărit un pic de bucurie, înainte să o readuc înapoi cu picioarele pe pământ. M-am întors către ecranul computerului.

– Îmi pare rău, nu pot. Am un meci.

– Un ce?

A intrat de tot în cameră, oprindu-se între scaunul meu și pat.

– Un meci, am repetat. Polo de apă cu colaci. E un sport de sală.

Hartley a apucat spătarul scaunului meu și m-a întors în așa fel încât să fiu cu fața la el. S-a așezat pe pat, astfel încât ochii să ne fie la același nivel.

– Te-ai înscris? Chipul i s-a luminat de la cel mai frumos zâmbet cu putință. E grozav!

Mi-am mușcat limba, încercând să nu mă las absorbită de zâmbetul acela.

– De fapt, e cam jalnic, am spus. Dar am zis să încerc, totuși.

Hartley continua să mă privească în ochi.

– Callahan, ești uimitoare.

– Pe bune? Mi-am dat ochii peste cap. Cad din colacul ăla de o groază de ori.

– Îți... Și-a lăsat ochii în pământ și a dat din cap. Apoi m-a țintuit cu un alt zâmbet cu gropiță și i-am simțit forța ca o lovitură în plexul solar. Îți faci o groază de griji că oamenii se holbează la tine, da? Și apoi îți zici... „fie ce-o fi! O să mă apuc de-un sport care necesită să port *un costum de baie* și să fiu scufundată ori de câte ori intri în posesia mingii". S-a lăsat pe spate pe patul meu și a izbucnit în râs. Echipa adversă ar face bine să stea cu ochii în patru. *Habar n-au* cu cine au de-a face. Mă omori, pur și simplu, Callahan.

– Mhmm, am zis.

Am dat să mă întorc din nou spre computer, dar Hartley s-a ridicat în șezut și m-a prins de mână, oprindu-mă.

– Hei... și dacă ar fi să petrecem ceva timp împreună sâmbătă în loc de vineri, ar merge? Ochii îi erau serioși, în așteptare.

– Ar trebui să verific ceva...

Dintr-odată eram prea conștientă de cât de aproape eram, de faptul că mâna lui o atingea pe a mea. Aerul dintre noi parcă se îngroșa și ochii i s-au ațintit asupra alor mei, ca și cum am fi fost singurii oameni de pe lume.

Problema era că nu era cazul.

Orice activitate plănuise Hartley pentru noi, știam că n-avea cum să-i facă bine inimii mele frânte. Doar noi doi, așa promisese. Dar asta nu era decât o iluzie, nu?

Încet, mi-am retras mâna. Am dat din cap și momentul s-a dus.

– Ce e? Callahan, de ce nu?

Expirând tremurat, am optat pentru adevărul stânjenitor.

– Pur și simplu, nu pot, am rostit în șoaptă. Poate că sunt o proastă, dar mi-e tare greu să-ți fiu prietenă în momentul de față. Am înghițit în gol. Așa că... poate altă dată.

M-am sprijinit de spătarul scaunului.

Hartley și-a încordat maxilarul câteva clipe bune.

– Bine, a zis într-un final. Înțeleg.

Apoi s-a ridicat în picioare și a ieșit din cameră.

Sunetul ușii închizându-se m-a lovit exact ca un pumn în stomac. Ochii mi s-au umplut de lacrimi și m-am luptat din greu cu impulsul de a-i striga numele, să-l chem înapoi, să-i spun că eram dispusă să vin oriunde voia el să mă ducă.

Zâna speranței s-a aruncat pe burtă pe birou și a început să dea cu pumnișorii în blatul acestuia, frustrată la maximum.

Pentru câteva minute cât o eternitate, am fost total în asentimentul ei.

Faptul că-l respinsesem pe Hartley mi se părea o greșeală imensă. Mereu îmi fusese un prieten bun, iar renunțarea la o asemenea relație mi se părea o prostie.

Doar că nu era.

Am tras aer foarte adânc în piept. Adevărul era că să mă țin după Hartley ca un cățeluș îndrăgostit mă împiedica să-mi fac alți prieteni. Și, oricât de minunat era Hartley, nu voiam să-mi petrec tot anul lingând resturile rămase, atunci când Stacia era ocupată să-și reaplice rujul.

Fir-ar să fie Stacia, că se întorsese!

Nu, nu asta era problema, de fapt.

Fir-ar să fie Hartley, pentru că o iubea.

M-am întors la proiectul meu, dar cuvintele se încețoșau și se amestecau pe pagină.

Vineri seară, mi-am pus din nou costumul de baie și mi-am îndreptat scaunul către piscină. De data aceasta, mi-am adus aminte să îmi iau un colac înainte să mă dau jos din scaun.

O parte mică, microscopică din mintea mea se întreba dacă Hartley avea să vină la meciul meu. Sporturile de sală nu prea aveau spectatori. Dar speranța e un lucru ciudat. Își face apariția chiar și în locuri imprevizibile.

Nu a venit, bineînțeles.

Meciul a fost dur, pentru că echipa de la Turner și-a făcut apariția cu un al șaptelea jucător care era destul de redutabil. Masiv și iute, părea să fie mereu în locul potrivit ca să ne intercepteze pasele. Și nu avea absolut nici o problemă să mă răstoarne din colac când eram în posesia mingii.

„Ticălosul!" mi-am zis în sînea mea a patra oară când m-a scufundat. Și-apoi am râs de propria ipocrizie.

Din fericire, portarul de la Turner nu era în formă. În ultimul minut, am băgat un gol în plasă dintr-un unghi larg, egalând scorul, 3-3. Când s-a auzit fluierul, Daniel a declarat sfârșitul meciului.

– Poftim? Nu avem prelungiri? am strigat.

– Alții au nevoie de piscină acum, a zis el. Așa că prelungirile le jucăm în halbele de bere. Avem un butoiaș la răcit, pe pervazul meu. Haideți, îmbrăcați-vă!

Intrând cu ceilalți jucători în curtea Beaumontului, mi-am dat seama cât de mult trecuse de când făcusem parte dintr-o echipă, chiar și una atât de neobișnuită ca aceasta. Chiar îmi fusese dor.

– E un început grozav de sezon, a spus Allison, mergând în salturi vesele alături de mine. Cei de la Turner sunt mereu greu de bătut. Am pierdut în fața lor în ultimii doi ani.

– Și cu cine jucăm mai departe? am întrebat, ca și cum ar fi contat.

– Duminică ne confruntăm cu Casa Ashforth. Probabil că vor abandona, deoarece căpitanul lor e un porc și nici una dintre fetele de la Ashforth nu e dispusă să intre în piscină cu el.

– Scârbos, am spus eu.

– Exact.

Grupul s-a oprit în fața unei uși și mi-am dat seama exact ce avea să se întâmple mai departe. Daniel și-a trecut legitimația prin fața cititorului și a deschis ușa. Am auzit pe cineva spunând „etajul al treilea". Deci seara mea de vineri avea să se încheie aici. Puteam să mă duc înapoi acasă, la McHerrin, să schimb scaunul cu cârje, după care să mă întorc aici și să urc. Mi-ar fi luat cam jumătate de oră. Dar mă știam. De cum aș fi ajuns în cameră, aș fi găsit un motiv să mă așez și să mă uit la un film în loc să urc scările acelea dificile.

Coechipierii mei au început să intre, unul câte unul, iar eu mi-am întors scaunul spre casă.

– Nu vii și tu, Corey? mi-a strigat Dan.

I-am aruncat o privire peste umăr.

– Poate data viitoare, i-am răspuns.

– Vrei să te duc eu? Ursul mă privea de la înălțimea lui impresionantă. Cred că, dacă te iau în cârcă, n-avem probleme.

Am deschis gura să refuz, după care am închis-o la loc. Era exact genul de atenție ciudată pe care încercam mereu să o evit.

– Știu ce părere ai despre prelungiri, a spus Dan, deschizând ușa mai larg. Îți parcăm scaunul lângă ușa de la intrare.

– Păi... mulțumesc, am spus, simțindu-mi gâtul înfierbântându-se. Fie ce-o fi...

Un timp, a părut o decizie bună.

Portarul nostru m-a cărat pe trei rânduri de trepte în vreo șaizeci de secunde, depunându-mă pe canapeaua din spațiul comun al lui Dan. Allison mi-a adus o bere, iar eu am băut-o. Era rece, ceea ce a făcut-o să pice bine. Și era servită într-o halbă adevărată, de sticlă. Dan nu glumise când zisese de halbe.

– O fărâmă de Anglie aici, la Harkness, mi-a spus.

O făcusem. Mă înconjurasem de chipuri noi și găsisem o activitate de vineri seara care nu implica pofte trupești nepotrivite sau coechipieri virtuali.

Problema era că eram blocată aici, pe canapeaua lui Daniel. Am stat de vorbă cu toți cei care se așezau lângă mine sau stăteau în picioare în apropiere. Dar, fără cârje sau scaun, aveam mobilitatea unei plante în ghiveci. Sigur, aș fi putut să mă târăsc pe fund, pe podea, dar aș fi arătat ca o ciudată.

Daniel trecea pe la mine frecvent, reumplându-mi halba ori de câte ori începea să se golească. Dar era ocupat să se achite de datoriile de gazdă și nu rămânea niciodată prea mult. Mai mult, berea începea să-și facă efectul asupra mea. Nu doar că mă cherchelisem, dar trebuia și să fac pipi. Grav.

Nu aveam nici o strategie de retragere.

În cealaltă parte a încăperii, Ursul încerca să o vrăjească pe Allison cu ochi sticloși. Când m-am gândit să mă urc din nou în spatele lui pentru coborârea de trei etaje, mi se părea la fel de sigur ca a urca în mașină cu un șofer beat. Fără centură de siguranță.

A mai trecut ceva timp, și am luat în calcul să-mi reduc opțiunile. Puteam să mă târăsc pe fund până la ușă și apoi să cobor scările la fel. Mi-ar lua vreo cincisprezece minute. Probabil că doar vreo douăsprezece persoane s-ar fi oprit, să mă vadă umilită așa.

Mă uitam spre ușă, măsurând distanța.

Am fost surprinsă să dau de Hartley, aflat în prag, care se uita și el la mine.

– Iată-te! a zis, cu fața întunecată. De ce ai scaunul la parter?

– M-a urcat cineva, am zis, reprimându-mi un râgâit.

– N-ai cârjele?

M-am uitat în jos la palme.

– Nu.

– Ia stai puțin... ești *beată*, Callahan?

A intrat în cameră, aplecându-se să-și lase fața aproape de a mea.

– O zici de parcă e ceva rău, m-am văicărit, articulând cam greu.

– Doamne, cred că e momentul să pleci acasă.

– *Nu*.

Avea un aer exasperat.

– Nu te las aici, Callahan. Cum o să reușești să cobori scările?

– *Nu știu*. Cineva o să mă ajute.

„Cineva care nu ești tu. Oricine, numai tu, nu!"

Și-a scărpinat bărbia.

– Aș putea să mă duc acasă să-ți aduc cârjele. Dar nu cred că ar trebui să exersezi coborârea scărilor în momentul de față.

Hartley s-a aplecat și și-a pus mâinile pe șoldurile mele.

– *Nu!* Hartley.

Mi-a dat drumul, dar ochii lui căprui erau plini de exasperare. Și pe cine păcăleam, în fond? Eram blocată total, iar el era hotărât să mă ajute.

– E mai bine dacă mă duci în cârcă, am spus, cu un glas aneinic.

Fără vreun cuvânt, s-a întors și a îngenuncheat în fața mea pe genunchiul teafăr. Mi-am petrecut brațele în jurul pieptului lui și el și-a tras brațele în spate, să le bage pe sub genunchii mei. M-a ridicat pe spatele lui și a pornit spre ușă, șchiopătând. Camera se învârtea ușor și mi-am dat seama că eram mai beată decât crezusem.

– Bine, a zis. Dacă ne sprijinim pe balustradă și mergem încet, o să ajungem cu bine.

Mergeam încet. Din cauza genunchiului lui, care încă se vindeca. Foarte încet.

Drace!

– Hartley? Mă cutremuram, cu spatele lui apăsându-mi pe vezică. Chiar am nevoie să fac pipi.

– Serios?

– Aș minți cu o asemenea chestie?

S-a oprit, drept pe palierul dintre ușa lui Dan și camera vecină, aflată de cealaltă parte a holului. Între cele două camere era o baie comună. Hartley a pus o mână pe ușa acesteia.

Înainte să apuce să o deschidă, ușa camerei invecinate s-a deschis, lăsând-o la vedere pe Stacia, îmbrăcată într-o cămășuță de noapte sexy, din mătase. Fără îndoială, îmi văzuse scaunul jos – Stacia era vecină cu Dan.

– Hartley? Ce dracu'? Ai zis că te duci doar să te speli pe dinți. Nu vii în pat?

– Se pare că nu, a zis. Te rog să ne scuzi.

Când a deschis ușa băii, luminile cu senzori s-au aprins, orbindu-mă.

– Pune-mă, pur și simplu, pe toaletă, am spus, cu un glas slab. Te rog!

„Și după aia, omoară-mă... Pentru că-mi vine să intru în pământ de rușine."

M-a pus jos ușor și apoi s-a retras câțiva metri, cu spatele la mine.

– Ăăă, Hartley? Ai putea să pleci?

– Nu mă uit.

– *Te rog...*

– *Doamne,* Callahan, a spus, cu toată greutatea lumii concentrată în aceste două cuvinte. Să nu cazi înăuntru.

Cineva să mă omoare mai repede!

Am așteptat până ce-a plecat din cameră înainte de a începe să bâjbâi nebunește, trăgând de pantaloni. Am tras de elastic, ridicându-mă un pic, sperând că trupul meu o să coopereze și o să mai reziste alte zece secunde, cât eu mă zvârcoleam ca

un șarpe care își lepăda pielea. Slavă Domnului că există pantaloni cu elastic în talie.

În hol, Stacia și Hartley au început să se certe.

– Prietena mea are nevoie de ajutor, Stass. Asta-i realitatea, n-am ce face.

– Chiar nu înțeleg de ce... a zis ea.

– Sigur că *nu* înțelegi de ce, a întrerupt-o Hartley. Pentru că nu e stilul tău să-i ajuți pe cei din jur.

– Asta trebuia să fie noaptea noastră împreună, a spus ea.

– Da? Nu știu ce vrei să-ți spun.

– Spune-mi că vii înăuntru!

– Uite ce e, a spus el. Lasă ușa descuiată! Oricum trebuie să stăm de vorbă.

– Ei, pare distractiv, a izbucnit ea.

Și-apoi s-a trântit ușa.

Mi s-a părut că am făcut pipi vreo zece minute. Apoi mi-am tras hainele înapoi, grăbindu-mă, dar încercând în același timp să nu cad în toaletă. Când am tras apa, Hartley a bătut la ușă.

– Gata!

A intrat și a îngenuncheat în fața toaletei și apoi m-a ridicat din nou. Ușa Staciei era închisă, iar el a început să coboare treptele fără nici un comentariu. Dar înaintam încet. Să se sprijine de balustradă însemna să-mi dea drumul piciorului drept. Îmi foloseam toată forța cvadricepșilor să încerc să-l țin sus. Dar se lăsa oricum.

Cum stăteam cocoțată în spatele lui, nasul îmi era la doar câțiva centimetri de gâtul lui. Același gât pe care-l mângâiasem cândva cu degetele în timp ce ne sărutam.

Mii de draci!

Când am ajuns pe palierul etajului al doilea, Hartley m-a pus jos cu un oftat.

– Pauză între reprize.

S-a așezat lângă mine și și-a apăsat degetele mari pe mușchii piciorului accidentat.

– Greutatea suplimentară te chinuie, nu-i așa? l-am întrebat.

O altă seară, un alt dezastru. Nu-mi dorisem decât să beau o bere cu echipa, dar o făcusem lată.

– Deja mă durea, mi-a răspuns.

– Mincinosule!

Mi-am apucat gamba și am pus-o pe treapta de dedesubt. Și-apoi am făcut la fel cu cealaltă. După aceea m-am ridicat în brațe și mi-am lăsat fundul pe treapta următoare. Apoi am luat-o de la capăt – mutat un picior, apoi celălalt, tras fundul pe treapta de mai jos. Și tot așa mai departe.

Am ajuns jos rapid, oprindu-mă doar o dată, când un grup de fete a deschis ușa dinspre stradă și au urcat rapid scările.

– Bună, Hartley! au ciripit când au trecut pe lângă el.

– Bună seara, fetelor!

Glasul îi era cald și relaxat, ca și cum n-ar fi existat alt loc pe lume unde să fi preferat să stea decât pe scara asta murdară cu prietena lui schiloadă.

După ce fetele au trecut și au dispărut din câmpul meu vizual, am coborât rapid până pe ultima treaptă.

– Știi ceva? a zis el, ocolindu-mă, aducându-mi scaunul și trăgându-l lângă ultima treaptă. Ai făcut totul să pară ușor.

– Minunat, am zis eu, ștergându-mi palmele murdare pe pantaloni. Dar, pur și simplu, nu suport să...

Nu am putut nici măcar să termin propoziția respectivă, de teamă că aveam să izbucnesc în plâns. *Nu suportam* să fiu fata care pleacă târându-se de la o petrecere. *Nu suportam* să fiu fata care să aibă nevoie să fie salvată. *Nu suportam* să fiu amica schiloadă a lui Hartley. Să mă uit de nenumărate ori la „File de poveste" era mult mai suportabil decât genul ăsta de umilință.

– Știu, a spus el încet.

S-a aplecat să mă ridice, dar l-am împins. Am făcut o manevră de transfer care ar fi umplut-o de

mândrie pe Pat – trăgându-mă în scaun dintr-o singură mișcare fluidă.

Hartley m-a întors, împingând scaunul către ușă.

– Trebuie să traversăm pragul invers, i-am adus aminte.

– Noi facem totul invers, Callahan, a spus el.

Habar nu aveam ce-ar fi trebuit să însemne asta și nici nu l-am întrebat.

Hartley

Când am ajuns la aleea pietruită din curtea Casei Beaumont, Corey a încercat să-mi facă vânt.

– Poți să te întorci la etaj, a zis.

– Ești beată, Callahan. Te conduc până acasă.

– Mă dădăcești, s-a plâns ea.

– Hmm... Înseamnă că i-am dădăcit pe absolut toți prietenii mei la un moment sau altul, și cei mai mulți dintre ei și vomită pe mine. Bridger face asta săptămânal. Am mers în tăcere câteva minute până ce n-am putut să nu întreb: *Ce era în capul tău*, Callahan?

– Mai nimic, bine? Voiam doar să mă duc la petrecere, măcar o dată. De ce trebuie să-mi planific fiecare minut din viață cu trei ore înainte? Nimeni altcineva n-o face. În curte era atât de liniște, că vorbele ei se reverberau de pe zidurile din jur. Fir-ar să fie! Mă văicăresc...

– Toți avem rahaturile noastre, am mormăit eu. Cum a fost la meci, până la urmă?

– Bine. Egal. 3-3.

– Ai înscris?

– Bineînțeles.

Am izbucnit în râs.

– Nu-mi vine să cred că m-am mai deranjat să întreb.

– *Pe bune!* a confirmat Corey, articulând cu o oarecare greutate.

Când am condus-o până în camera ei, m-am oprit în ușă. A intrat cu scaunul în spațiul comun, acum gol, și și-a întors scaunul în așa fel încât să stea cu fața la mine.

Tăcerea dintre noi părea nefirească, iar fața ei frumoasă era de o tristețe pe care nu o mai văzusem la ea. M-am luptat cu impulsul de a traversa încăperea și... nu știu ce. Nevoia de a avea grijă de ea era aproape copleșitoare. Ceea ce voiam într-adevăr să fac era să o cuprind în brațe și să o țin la piept. Nu mi se părea corect ca persoana cea mai bună pe care o cunoșteam să fie atât de tristă și de singură într-o seară de vineri.

Și-a lăsat capul într-o parte, lăsând la vedere o porțiune de gât catifelat.

– Îmi pare rău că ți-am stricat seara.

– N-ai putea nicicum să faci așa ceva.

Fără să mă gândesc, am făcut doi pași în interior. Drace! Ce voiam, de fapt, era să-mi trec degetele prin părul ei și să sărut locul acela chiar din spatele maxilarului ei. Și apoi să o sărut în alte câteva zeci de locuri.

Să-mi trag una!

Tot ce-am făcut, totuși, a fost să-i dau un sîngur sărut în creștet. Mirosea a căpșuni și a clor.

– Noapte bună, Callahan, am spus, cu vocea asprîtă.

Și-apoi am făcut ce trebuia. M-am întors și am pornit spre ușă.

– Hartley?

M-am răsucit abia când ajunsesem la o distanță sigură, la ușă.

– Da, frumoaso?

Și-a sprijinit obrazul moale în palmă.

– De ce îmi spui mereu Callahan?

Întrebarea m-a făcut să încremenesc, pentru că nu prea voiam să mă gândesc la răspuns.

– Tu de ce îmi spui mereu Hartley? am contraatacat eu.

– Toată lumea îți spune Hartley. Dar tu ești

singurul care-mi spune Callahan.

Fix norocul meu, să fie și beată și rațională în același timp! Motivul era simplu, dar nu aveam de gând să îl recunosc. Îi spuneam Callahan pentru că așa părea mai mult a fi unul dintre prietenii mei bărbați. Încercasem să dau tonul prieteniei noastre. Dar era doar o altă minciună pe care mi-o spusesem. Începusem să aflu că erau destul de multe.

– Pentru că e numele tău. Mi-am dres vocea. Acum te rog să mă scuzi, am și eu ceva rahaturi cu care trebuie să mă lupt.

Spunând asta, m-am întors definitiv și m-am cărat dracului de acolo.

Capitolul nouăsprezece

M-ai fentat

Corey

– Au, *capul!* m-am plâns a doua zi dimineață, mergând în cârje către sala de mese, să luăm *brunch*-ul.

– Ar fi trebuit să iei vreo două Advil înainte să te culci, a subliniat Dana.

– Dacă ar fi anumite lucruri pe care le-aș putea repara în legătură cu seara trecută, ăsta n-ar fi nici măcar spre primele locuri.

– Atât de grav a fost?

– Doar stânjenitor. A trebuit să fiu salvată. De Hartley.

Dana a schițat un zâmbet.

– Și știm cât de mult îți place să fii salvată.

– Și *de el!* Uuuf! Și-apoi a trebuit să o aud pe Stacia plângându-se. După aceea sunt destul de sigură că s-a dus înapoi la ea, să danseze la orizontală.

Noaptea trecută stătusem în pat, privind cum se învârte camera în jurul meu și încercând să nu-mi închipui cum mâinile lui mari îi dădeau jos cămășuța aia de noapte sofisticată.

– Privește partea bună a lucrurilor, a spus Dana când ne apropiam de poarta Beaumont. E ziua cu gofre. Ne vedem înăuntru?

Am clătinat din cap.

– Azi o iau pe scări. Chiar am nevoie de antrenament.

Zece minute mai târziu, lucrurile arătau mai bine. Urcasem treptele fără să mă împiedic sau fără să mă

panichez. Și eu, și Dana ne-am putut așeza la masa noastră preferată de lângă ușă. Tocmai îmi terminam gofra când Daniel și-a împins tava alături de a mea.

– Bună dimineața, drăguțelor, a spus. Pot să iau loc?

– Bineînțeles, i-am răspuns. Dana, el este Daniel. E căpitanul echipei noastre de polo. Daniel, ea e colega mea de cameră, Dana.

– Încântat de cunoștință, a rostit Daniel. Aș fi și mai încântat dacă ai vrea să intri și tu în echipă.

Dana a izbucnit în râs.

– Eu și sporturile nu ne înțelegem.

– Poloul de apă cu colaci nu e un sport, e o vocație. Și-a îndreptat zâmbetul cu ochii încrețiți la colțuri către Dana și mi s-a părut că am văzut-o îmbujorându-se. Dana avea o slăbiciune pentru accentul britanic. După meciuri organizăm niște petreceri reușite. Apoi s-a întors către mine. Aseară ai dispărut pur și simplu, Corey.

– Da?

Era interesant să descopăr că nu-mi remarcase plecarea. Eu mereu porneam de la ideea că venirile și plecările mele stângace erau la fel de evidente ca niște pete fluorescente.

– Ai plecat înainte sau după artificii? a întrebat Daniel.

– Ce artificii?

– Ah... Expresia lui a căpătat o nuanță conspirativă. S-a răsucit, să se uite în ambele părți înainte de a continua: Amicul tău, Hartley, și Regina de Gheață s-au certat în hol. A fost un spectacol pe cinste, zău. Foarte dramatic!

Dana s-a aplecat spre el.

– Și ce s-a întâmplat?

– Păi...

Chiar atunci, Allison și-a pus tava față în față cu cea a lui Daniel.

– Bună dimineața!

– Chiar că bună, a spus el. Tocmai îi spuneam lui Corey despre scandalul din vecini. Ea l-a ratat. S-a aplecat spre noi. A început cu Stacia țipând: „Nimeni nu-mi dă papucii mie, Hartley!" atât de tare, că a auzit-o toată lumea.

Mi-am simțit inima tresărind, iar Dana a scos un suspin surprins.

– I-a dat papucii?

Allison a bătut din mâini, bucuroasă.

– Da! Dar nu înainte ca ea să scoată la înaintare cuvântul cu „i". Dar apoi el a spus că, dacă l-ar fi iubit, nu și-ar fi tras-o cu – Allison s-a oprit să râdă – cu „armăsarul ei italian" prin toată Europa.

Stăteam nemișcată, năucită, în timp ce zâna speranței a intrat pe ușa deschisă, luptându-se să-și dea jos banda adezivă de pe gură.

– Uau, a suspinat Dana. Sigur Stacia e enervată la culme.

– A, chiar e, a dat din cap Allison. A trecut direct de la „te iubesc" la „ai fost o mare greșeală". Iar el a zis „eu am terminat aici" și apoi a plecat.

– Și după aceea, noi, toți, am început să punem pariuri, a spus Daniel, băgându-și o felie de costiță în gură.

– Ce fel de pariuri? am întrebat.

– Pe care dintre ei o să se cupleze primul, a răspuns Allison. Eu mizez pe Stacia, pentru că ține foarte mult la imaginea ei. Trebuie să aibă un mascul arătos la braț. Pe de altă parte, coada de femei care așteaptă ca Hartley să fie disponibil e destul de lungă. Dar n-o să o înlocuiască imediat. Cel puțin sper că n-o să o facă. Am nevoie de timp să-mi pregătesc lovitura. A mimat aruncarea unei mingi către o poartă de polo. Pot măcar să visez...

Și-acesta a fost momentul în care Hartley a intrat în sala de mese, iar noi patru ne-am ridicat privirea la el suficient de repede să fie clar că vorbisem despre el. Stomacul meu a făcut o mică tumbă când m-am uitat la proaspăt disponibilul Hartley.

„Ușurel", m-am prevenit. „N-ai nici un motiv să-ți faci speranțe."

Dar zâna speranței și-a smuls banda adezivă de pe gură și a strigat: „Ba da!"

Daniel s-a șters la gură.

– Pari cam burdușit, amice.

Și așa era. Ochii lui Hartley erau roșii și obosiți.

– S-ar putea să fi băut nițel azi-noapte târziu.

A ocolit masa șchiopătând, trecând prin spatele lui Daniel și al Danei pentru a se opri lângă mine. A scos un flacon de pastile din buzunar și a vărsat două tablete în palmă. Aruncându-le în gură, mi-a luat paharul de suc și l-a golit.

– Hei! am protestat eu, din obișnuință.

– O noapte grea? a întrebat Daniel.

Hartley a negat din cap.

– A fost chiar bună, de fapt. Dar toți cei cu care voiam să stau de vorbă dormeau, cu excepția lui Bridger și a sticlei lui de burbon. Stați puțin! Mi-a dus paharul la dozatorul de suc și l-a reumplut. Când s-a întors, am văzut că șchiopăta grav. Și asta era din vina mea, bineînțeles.

– Genunchiul tău... am spus când s-a întors.

A ridicat din umeri.

– E doar țeapăn. În dimineața asta m-am trezit pe burtă, pe podeaua lui Bridger. Mare distracție mare! Apoi și-a băgat degetele sub bărbia mea, ridicându-mi fața, și s-a încruntat. A scos din nou flaconul din buzunar și mi-a vărsat alte două tablete pe tavă. Scapă de mahmureala aia, Callahan. Avem planuri în seara asta.

Pulsul meu a luat-o razna.

– De când?

Hartley și-a proptit palmele pe masă și s-a aplecat, astfel încât să aibă ochii la același nivel cu ai mei.

– De acum.

Înainte să apuc să-mi conștientizez surprinderea, buzele lui s-au lipit de ale mele. A fost un sărut tandru și s-a terminat mult prea repede. S-a

îndreptat, lăsându-mă atât de tulburată că se învârtea camera cu mine.

– Nu mă face să te implor, Callahan. Îmi dăunează la genunchi.

Și apoi a plecat, intrând în bucătărie.

Pentru câteva clipe, peste masa noastră s-a lăsat o tăcere deplină, încheiată de un chițăit scos de Dana. Îmi simțeam fața căpătând o nuanță închisă de roșu.

– Deja? zise Allison, cu ochii măriți de uimire.

Daniel a scos un chicotit plin de umor.

– Din câte se pare, Corey și-a pregătit lovitura înainte de fluierul de început.

Era tipic pentru Hartley să-mi dea un sărut fără să mă pună la curent cu detaliile situației. Voiam să strig: „Ce înseamnă asta?" din toți bojocii. Dar sunt o lașă. Așa că întrebarea pe care i-am trimis-o printr-un mesaj a fost una măruntă.

Hartley?
Da, frumoaso?
Unde mergem în seara asta?
O să afli mai târziu, mi-a răspuns. *Să te îmbraci FOARTE comod. Ia-ți cârjele, nu scaunul. Mergem cu dubița colegiului. Ne vedem la 8, la poarta Beaumont.*

Mi-am petrecut toată ziua cu un întreg roi de fluturi în stomac.

– Ce crezi că ar putea să fie? m-a întrebat Dana pentru a zecea oară.

Tocmai îmi lăcuia unghiile de la picioare cu roz.

– Nu ȘTIU! am strigat anemic.

Și asta nu era cea mai importantă întrebare din inima mea. Ce *însemnătate* avea totul?

Dana mi-a citit gândurile, ceea ce probabil că nu a fost dificil.

– A părăsit-o pentru tine. Așa e, Corey. S-a trezit curajul în el și a făcut-o.

Stomacul mi s-a îngreunat din nou. Voiam atât de mult să fie așa! Dar când fusese ultima oară când primisem eu exact ce-mi doream?

– De ce nu vrei sub nici o formă să-mi spui unde mergem? am întrebat în timp ce așteptam taxiul pentru schilozi. Mă simțeam foarte bucuroasă, stând lângă Hartley, gata să ne lansăm în mica noastră aventură ciudată.

Dar el nu mi-a oferit mai mult decât un zâmbet larg și enervant. Iar, când dubița a venit, l-a rugat pe șofer să ne ducă la intersecția dintre Sachem și Dixwell. Dar eu nu cunoșteam harta orașului atât de bine, așa că nu puteam să-mi dau seama ce era acolo.

Spre marea mea surpriză, dubița s-a oprit în fața arenei de hochei.

– Pe hune? am întrebat, coborând treapta joasă și oprindu-mă pe trotuar. Eu nu intru acolo, am spus, auzind o notă de supărare în propriul glas.

Dubița s-a pus în mișcare și mi-am dat seama ce liniște era. În seara asta nu era nici un meci de hochei. Nu era nimeni în zonă, doar eu și Hartley.

– Știu asta, a spus el, apropiindu-se de mine. Dar vreau să intri cu mine, doar de data asta.

– Dar *de ce?*

Doar a dat din cap.

– Dacă nu-ți place, n-o să-ți mai cer să vii niciodată aici.

S-a aplecat spre mine. Și, în lumina portocalie a felinarelor de pe stradă, mi-a dat un sărut tandru.

Inima mi s-a strâns în piept. Erau o groază de lucruri pe care eram dispusă să le fac ca să primesc alte câteva săruturi de-acelea. Dar Hartley nu știa că nu mai fusesem în apropierea unui teren de hochei de la accident. Nu mi-era frică să intru – pur și simplu nu voiam să o fac. Prea multe ore fericite din

viața mea fuseseră petrecute pe teren. Iar acum, toată partea aceea a vieții mele dispăruse cu totul.

– Te rog? m-a întrebat. M-a cuprins în brațe și m-a sărutat pe creștet. Te rog!

Cine putea să refuze așa ceva?

Hartley m-a condus pe drumul care cobora, ocolind parțial clădirea. Scoțând niște chei din buzunar, a descuiat ușa care ducea la nivelul patinoarului.

Înăuntru, senzațiile familiare m-au copleșit imediat. Toate patinoarele pe care le văzusem vreodată aveau același miros – mirosul răcoros al gheții, amestecat cu miros de transpirație și de covrigei sărați. Am tras aer în piept și stomacul meu a făcut o mică tumbă.

– Încă un pic, a spus Hartley.

M-a condus pe toată lungimea culoarului, unde jucătorii intră pe gheață înainte de meci.

Gheața lucea la câțiva metri în fața mea, cu o suprafață care arăta că fusese lustruită recent. Mă uitam lung la pragul dintre covorașul de cauciuc și marginea curată a patinoarului. Amintirea senzației pe care o aveai când puneai o patină peste pragul acesta, te desprindeai de margine și îți luai zborul era incredibil de vie. Nodul din gâtul meu s-a umflat.

– Ai mai văzut așa ceva?

M-am uitat în jos. Hartley stătea în genunchi în fața a două... sănii? Fiecare avea un scaun modelat în plastic. Când Hartley a înclinat una într-o parte, am văzut că avea două patine dedesubt. O platformă de lemn se întindea în partea din față a scaunului, către un suport de picioare cu o bilă de metal sub el.

Am clătinat din cap, dregându-mi vocea.

– Ce-i asta? am întrebat, cu vocea dintr-odată răgușită.

– Un fel de drăcie pentru persoanele cu dizabilități.

S-a uitat la mine, cu o expresie îngrijorată.

– Sunt... e *distractiv*, Callahan. Am testat eu mai întâi cum merg. Poți să patinezi destul de repede. A împins una chiar lângă picioarele mele. Hai să facem o tură de probă! Dacă nu-ți place, mergem acasă.

Eu încă ezitam. De câte ori stătusem la câteva zeci de centimetri de gheață, gata să pășesc pe ea, fără să-mi dau seama că e un privilegiu? De-o mie? De mai multe ori de-atât? Nu știusem că aveam atât de mult de pierdut, că vreo câteva minute nefaste puteau să pună capăt pentru totdeauna acestei vieți.

S-a ridicat și a venit în spatele meu. Și-a pus brațele la subsuorile mele.

– Tu doar apleacă-te un pic din mijloc și pot să te așez eu în scaun.

Cu un oftat, am cedat. M-am aplecat.

A fost nevoie de obișnuita eternitate să-mi dau jos ortezele, să-mi prind centura de siguranță și să mă instalez. Apoi Hartley mi-a întins nu una, ci două crose scurte de hochei.

– Ai grijă cu capetele, m-a sfătuit.

Când le-am cercetat, am remarcat că fiecare crosă avea trei țepi metalici drepți, care ieșeau din capăt.

– Așa te pui în mișcare pe gheață, a spus el. O să vezi.

Apoi a împins cu greu sania mea peste prag și m-a lansat pe patinoar. Am derapat vreo zece metri, după care m-am oprit. Ridicându-mi bărbia, m-am uitat la luminile arenei, aflate la mai multe niveluri deasupra. Harkness avea o arenă superbă. Îl privisem pe fratele meu jucând aici. Și, după ce primisem scrisoarea de acceptare la Harkness, crezusem că și eu aveam să joc aici.

Hartley a intrat pe gheață și a venit lângă mine.

– Ei, hai, Callahan! Hai să ne mișcăm!

M-am răsucit să mă uit la el, dar zâmbetul nu îi răzbătea până în ochi. Aștepta, privindu-mă în timp ce eu mă luptam cu niște demoni invizibili.

– Bine, am spus într-un final.

Cu câte o crosă în fiecare mână, am apăsat în jos, înfigând piroanele în suprafața netedă. Sania mea a

țâșnit în față aproape un metru. Probabil că patinele de sub fundul meu erau destul de ascuțite.

– Așa! a spus el.

A proptit și el o crosă pe gheață și a țâșnit către linia albastră. Îl priveam cum prindea viteză. Suprafața de gheață părea enormă de unde stăteam eu. Mi-am apăsat crosele pe gheață și am împins. Avea dreptate – era posibil să prinzi viteză. Dar când mi-am înclinat corpul ca să întorc sania, am pierdut viteza rapid. Un patinator adevărat se apleacă pe marginea uneia dintre patine când vrea să întoarcă. Sania era mai puțin mobilă.

Și totuși, mergea.

Am tras de câteva ori adânc în piept aerul de patinoar, ca să mă liniștesc. Și apoi m-am întors și am pornit către Hartley.

– Ai început să te prinzi cum merge? a întrebat el, băgând mâna în buzunarul din piept al gecii. A scos un puc și l-a aruncat pe gheață.

– Nu e foarte manevrabilă, am răspuns eu. Cum să trec de fundul tău gras dacă nu pot să întorc?

Am țâșnit înainte și am lovit pucul cu capătul de joc al uneia dintre crose.

El a zâmbit larg.

– De fapt, patinele pot fi puse mai aproape. Dar e posibil să te răstorni de multe ori. E cam ca mersul cu caiacul.

Am oprit, derapând un pic.

– Hartley, vrei să spui că, de fapt, ai pus drăcovenia asta pe setarea pentru bebeluși?

Hartley și-a ridicat ambele crose, într-un gest defensiv.

– Calmează-te! A fost doar o scăpare din vedere. S-a tras mai aproape de mine. Trage-te pe o parte pentru câteva momente. M-am răsturnat pe o parte și el a întins mâinile să ajusteze poziția patinelor. Încearcă acum.

M-am îndreptat și imediat am căzut în cealaltă parte.

– Stai puțin... M-am ridicat la loc și apoi am

început să mă împing în crose ca apucată. Am țâșnit pe gheață, m-am aplecat și am virat rapid, într-un arc de cerc. Când m-am uitat înapoi la Hartley, acesta stătea în genunchi pe gheață, ajustându-și patinele de sub propria sanie. Am recuperat pucul cât timp el s-a instalat din nou în sanie.

– Meci unu la unu?

– Să te văd, a spus el, pornind spre punctul de start.

Am aruncat pucul în aer, și avantajul a fost de partea lui. Hartley l-a tras cu crosa, ținându-l departe de zona mea de acțiune. Dar apoi a greșit, încercând să folosească celălalt capăt al crosei ca să se împingă. Am înaintat rapid și am intrat în posesia pucului, împingându-l cu crosa către poartă. Următorul lucru pe care l-am văzut a fost sania lui Hartley depășindu-mă. S-a răsucit, adoptând o poziție defensivă. Cu o crosă în fiecare mână, brațele lui lungi îi ofereau o alonjă destul de mare. Mi-am pregătit o lovitură din unghi larg, privindu-l cum se întindea, pregătit să o înfrunte. În ultima secundă, mi-am întors crosa și am propulsat pucul cu un rever, în spațiul îngust dintre sania și crosa lui. A trecut de el și s-a oprit în plasa porții.

Expresia de surprindere de pe fața lui a fost neprețuită.

– M-ai fentat?

Am început să chicotesc, iar sania mi s-a răsturnat într-o parte. Pe brânci, cu antebrațele pe gheață, râdeam în hohote. Dar bucuria aceasta mi-a deblocat altceva în piept și, dintr-odată, ochii mi s-au înfierbântat. Erau prea multe fantome pe gheață cu mine – versiuni asudate a vechii Corey, gonind de colo-colo pe patine ascuțite impecabil, trăgând imbatabil la poartă. Pieptul mi s-a contractat, iar respirația mi s-a transformat într-o serie de suspine puternice. Și apoi lacrimile au început să mi se reverse pe obraji, scurgându-se pe gheața de sub mine.

Câteva secunde mai târziu, Hartley a venit lângă mine. Cu mâini tandre, m-a ridicat de pe gheață, sprijinindu-mă de corpul lui. Mi-a șoptit cuvinte dulci la ureche, dar nu puteam să le aud. Eram prea ocupată să tremur și să plâng, cu fața lipită de gulerul gecii lui.

– Șșt, îmi spunea. Șșt...

– E... am încercat. Am fost...

Hartley, pur și simplu, m-a strâns mai tare la piept.

– A fost o greșeală să te aduc aici, a zis în șoaptă.

Am clătinat din cap.

– Nu, *e bine*, am îngăimat cu greu. Este. Dar *înainte*... M-am cutremurat toată. E atât de greu... *să accept*.

– Îmi pare atât de rău, a spus Hartley, glasul lui frângându-se. Îmi pare atât de-al dracului de rău...

– Eram *perfectă*, am zis. Și nici măcar nu știam.

– Nu, mi-a șoptit la ureche. Nu, nu... Perfecțiunea nu e adevărată. Am tras tremurând aer în piept, iar senzația dată de brațele lui puternice a început să-mi redea calmul. Nu mai există perfecțiunea, Callahan. Acum e doar al naibii de bine.

Capitolul douăzeci

O să plâng ca o fetiță

Corey

Într-un final, m-am oprit din plâns. Când Hartley s-a uitat la ceas, mi-a spus:

– Mai avem douăzeci de minute până se întoarce dubița după noi.

Fața mea era o catastrofă udă și mi-am șters ochii cu geaca.

– În cazul ăsta, ai face bine să recuperezi pucul ăla din poartă, am spus. Probabil că o să pot să-ți mai dau vreo câteva goluri. Între crizele de plâns.

– Om trăi și om vedea, Callahan.

Am reușit să mai înscriu o dată, față de cele trei goluri date de Hartley. Când ne-am urcat dîn nou în dubiță, eram transpirată toată.

– Nu am purtat echipamentul potrivit, am zis. Data viitoare îmi dau jos geaca. Dar ar fi bune niște mănuși și niște cotiere.

Hartley mi-a făcut cu ochiul.

– Data viitoare.

Eram epuizată. Toată ziua voisem să îl iau la întrebări pe Hartiey despre ce avea să se întâmple mai departe. Voisem să știu ce statut aveam, chiar dacă era greu să pun o asemenea întrebare. Dar, chiar atunci, cu amintirea gheții lucioase dansându-mi în fața ochilor, mi-era de ajuns să mă sprijin de umărul lui. Și-a petrecut brațul pe după umerii mei, și abia dacă am schimbat câteva cuvînte până am ajuns pe College Street.

– De unde ai făcut rost de sănii? am întrebat în timp ce coboram cu atenție din dubiță.

– Le-am văzut în magazie anul trecut – erau vreo zece-douăsprezece. Așa că l-am întrebat pe administratorul arenei dacă putem să le folosim.

– Și timpul pe patinoar? Asta n-are cum să fi fost ușor de obținut.

– Ăsta e meritul lui Bridger. Antrenorul e și-acum supărat pe mine.

– Îi mulțumești tu lui Bridger din partea mea? am întrebat încet.

– Sigur.

Când ne apropiam de ușa de la McHerrin, Dana ne-a prins din urmă.

– Bună! S-a uitat chiorâș la mine. Sunt convinsă că arătam catastrofal, cu ochii roșii și fruntea asudată. E totul în regulă?

– Absolut, am spus. Dar trebuie să fac un duș. Ai venit devreme.

– Colegele mele s-au dus la un bar, dar din moment ce permisul meu de conducere fals e de toată jena... A ridicat din umeri. O să fac niște ceai.

Și-a trecut legitimația prin fața cititorului, pentru a deschide ușa principală.

Voiam să îi mulțumesc din nou lui Hartley, dar chiar atunci i-a sunat telefonul. S-a uitat pe ecran, după care a răspuns.

– Bună, mama, a zis, prinzând telefonul între umăr și bărbie. Da, te-am sunat. Voiam să-ți spun ceva și o să-ți placă la nebunie. Intrând în camera lui, l-am auzit spunând: Am terminat-o cu Greenwich, Connecticut.

L-am lăsat pe Hartley să vorbească la telefon și m-am băgat la duș.

Poate că motivul o să vi se pară prostesc, dar mi-am prins părul într-un coc înainte de a intra sub duș. Mirosul glacial al patinoarului îmi rămăsese în păr și nu eram pregătită să-l îndepărtez spălându-mi-l. Îmi clăteam fericită sudoarea de pe corp când Dana a intrat în baie.

– Corey? m-a strigat.

Mi-am scos capul pe lângă marginea perdelei de duș.

– Ar trebui să bați la ușă!

Dana știa că eram obsedată în ceea ce privea intimitatea.

– Îmi pare rău. Zâmbetul îi era jucăuș când a închis ușa în urma ei. Dar Hartley tocmai a venit după tine. A zis „spune-i lui Callahan că *nu mă culc până nu vine*". A chicotit. Jur că mi-am menținut fața serioasă. Aproape.

– Uau... Bine.

– Deci... mi-a aruncat o privire diabolică. Am venit aici să-ți spun, în cazul în care aveai ceva îndoieli dacă să razi ceva sau nu...

Am tras perdeaua de la duș, să mă asigur că nu se vedea nimic.

– Doamne! Mă complexezi!

– De ce?

– Pun pariu că Stacia plătește pe cineva ca să-i îngrijească „grădina".

Dana a scos un chiot amuzat.

– Dar ea e-n trecut, Corey. Cu tot cu părul ei pubian bine îngrijit.

Am auzit-o ieșind din baie, chicotind.

După ce mă șterseșem, mi-am înfășurat un prosop în jurul corpului și m-am așezat pe scaun. Când am trecut pe lângă Dana, în spațiul comun, aceasta m-a întrebat:

– Cu ce-o să te îmbraci?

– Excelentă întrebare! Hai să vedem...

M-am uitat prin sertarele comodei pentru mai mult timp decât o făcusem vreodată, hotărându-mă într-un final asupra unui maiou decoltat și a unei perechi de pantaloni de yoga.

– *Perfect*, a zis Dana, când am ieșit, să văd dacă este de acord. Sexy, dar nu ca și cum te-ai fi străduit prea tare.

– Dana? Cred că faci niște presupuneri destul de îndrăznețe.

A negat din cap.

– I-am văzut fața. Cred că a și salivat puțin pe covorul nostru. Ți-ai pus niște chiloți mai sumari?

– Nu am așa ceva, așa că nu mi-am pus deloc, am zis, trecându-mi peria prin păr.

Dana a chițăit, amuzată la culme.

– Cred că nu ai nevoie de ajutorul meu, până la urmă.

– Ba sigur că da. Decizie importantă: cârjele sau scaunul?

Aceasta era adevărata dilemă de modă în viața mea.

Dana și-a cântărit bine răspunsul.

– Scaunul. Clar, scaunul. O să fie mai ușor să-ți rupă hainele de pe tine așa.

Am pornit-o cu scaun cu tot spre ușă.

– Ăsta e momentul în care ar trebui să-ți spun „culcă-te, să nu mă aștepți"?

A ridicat din sprâncene.

– Mă aștept la un raport detaliat.

Am bătut de două ori la ușa lui Hartley, simțindu-mă total nelalocul meu. Dar puteam auzi bubuitul discret al unei melodii *house* răzbătând din camera lui, așa că am deschis ușa. Hartley stătea în mijlocul camerei, cu o minge de baschet în mână, îmbrăcat într-o pereche de jeanși și nimic altceva. Gura mi s-a uscat instantaneu văzându-l. Deși lumina era slabă, puteam să-i disting fiecare mușchi de pe piept și linia de păr fin și șaten care îi cobora prin centrul abdomenului și se ascundea sub betelia jeanșilor. S-a mișcat, aruncând mingea de baschet într-o parte. Și apoi a venit spre mine.

Spre *mine*.

Nu e ușor să te apropii de cineva care stă într-un scaun cu rotile. Așa că, atunci când s-a aplecat spre mine, mi-am petrecut brațele pe după gâtul lui. Pielea îi era ca o catifea sub palmele mele. Și-a pus mâinile pe șoldurile mele și m-a ridicat direct din

scaun, trăgându-mă la pieptul lui. Mi-a petrecut un braț pe sub fund și m-a ținut pur și simplu așa, nas în nas cu el, cercetându-mă cu ochii lui căprui și serioși.

– Callahan, a rosti în șoaptă.

– Da?

Răspunsul lui a fost un sărut dulce și lent. Îmi doream asta foarte, foarte mult. Dar, chiar și așa, inima îmi bătea nebunește și mă întrebam ce însemnau toate acestea. M-am tras în spate doar cât să pot să îi văd ochii.

– Hartley? Nu... nu pot să fiu doar o aventură. Poate că sunt fete care pot să facă asta, dar...

Mi-a pus două degete pe buze.

– Sunt al tău, Callahan. Mâna i s-a ridicat să-mi cuprindă obrazul, iar eu m-am aplecat spre ea, să-i simt căldura. Ești prima persoană cu care vreau să vorbesc dimineața și ultima pe care vreau să o văd înainte să adorm seara.

Suspinul meu fericit a fost întrerupt de buzele lui lipindu-se de ale mele. Cu grijă, m-a așezat pe patul lui, dându-mi părul de pe față cu degetul mare. A început să mă sărute mai profund. În timp ce gurile ni se contopeau, a lăsat să-i scape un geamăt din gât, sunetul reverberând de-a lungul coloanei mele vertebrale.

Când limba lui o mângâia pe a mea, îl simțeam peste tot.

Și-a coborât gura până la urechea mea, spunându-mi în șoaptă:

– Îmi pare rău că a durat atât de mult.

În secunda următoare, buzele i-au trecut ușor peste obrazul meu, în timp ce mâinile m-au apucat, lipindu-mă strâns de pieptul lui gol. Și apoi ne-am trezit că ne sărutam și ne răsuceam în patul lui, ca doi oameni morți de foame care descoperă un festin într-un moment total neașteptat. Îmi lăsam palmele să patineze peste corpul lui. Nu mai exista nici un motiv să nu îl ating și, dintr-odată, parcă nu

reușeam să-l ating în suficiente locuri în același timp. În timp ce degetele mele explorau mușchii tari ai pieptului lui, gura lui Hartley cobora pe gâtul meu, presărând săruturi. S-a lăsat în jos peste corpul meu, ridicând poalele maioului meu pentru a-și trece nasul peste abdomenul expus. Când buzele i s-au aventurat sub elasticul pantalonilor mei de yoga, respirația mi s-a precipitat.

Și-a ridicat bărbia.

– Poate ar trebui să-l aducem pe prietenul nostru, Digby.

– Nu, am refuzat dând din cap.

Mușchii lui Hartley se încordară când se ridică din nou de-a lungul meu, cu fața suspendată peste a mea.

– Trebuie să-mi spui ce vrei, mi-a șoptit, aranjându-mi o șuviță de păr pe după ureche. Nu știu pentru ce ești pregătită.

Crezusem că știam toate modurile în care mă puteau fixa ochii lui căprui. Dar mă înșelasem... Acum scăpărau cu o fierbințeală și o dorință atât de intense, încât de-abia dacă-mi venea să cred că eram într-adevăr în patul lui și că nu era totul doar cine știe ce neînțelegere.

– Vreau să... M-am întrerupt, pentru că-mi venea greu să o spun. Vreau totul. Vreau să fii la fel cu mine cum ai fost cu alte fete.

Privirea lui avea intensitatea unei raze de laser.

– Dar nu e același lucru cu tine.

Inima mi-a tresărit.

– *De ce?*

– Păi, Callahan, pentru că... Ochii căprui s-au apropiat și mai mult. N-am iubit pe nimeni așa cum te iubesc pe tine.

Următorul sărut a fost lung și lent, plin de promisiuni.

Când ne-am desprins ca să putem respira, am schițat o mișcare, întinzând mâna către șlițul lui. Privindu-mă, chipul i s-a îmbujorat. I-am desfăcut

fermoarul jeanșilor. Și, când am băgat mâna în boxerii lui pentru a-l cuprinde în palmă, a gemut.

Apucându-mi maioul, mi l-a tras peste cap. Apoi și-a dus mâinile la elasticul pantalonilor de yoga.

– E-n regulă? m-a întrebat, cu glasul asprit de pasiune.

Se uita la mine așa cum se uită orice bărbat la femeia pe care o dezbracă – cu solemnitate și dorință.

Am dat aprobator din cap.

Mi-a dat jos pantalonii, după care i-a lepădat rapid și pe ai lui. Când s-a întins peste mine, am fost în sfârșit piele pe piele. Atmosfera era total diferită față de Cea Mai Ciudată Noapte. Săruturile noastre erau profunde și pline de nevoie, iar trupurile ni se mișcau unul peste celălalt cu o asemenea tandrețe și pasiune că am simțit o usturime în spatele globilor oculari.

– Hartley, am suspinat. Fă dragoste cu mine!

– Ești sigură? a gâfâit el. Tu m-ai așteptat. Și eu sunt dispus să te aștept.

Stătea suspendat peste mine, cu nasul la nici trei centimetri de al meu.

Dar o terminasem cu așteptarea. Nu-i spusesem niciodată direct lui Hartley că eram virgină. În nici un caz nu-mi doream să ne oprim și să purtăm această discuție acum. Mi-am pus două degete pe buzele lui.

– Nu mă dădăci, Hartley.

Mușchii umerilor lui s-au încordat și, cu o mișcare din cap, mi-a îndepărtat degetele de pe buze. Apoi și-a apăsat șoldurile de ale mele într-un mod care ne-a făcut pe amândoi să suspinăm.

– N-aș putea niciodată să te dădăcesc, Callahan. Ești cea mai puternică persoană pe care o știu.

A deschis sertarul noptierei, scoțând un mic pachețel lucios. L-a rupt cu dinții, după care a băgat o mână între corpurile noastre, pentru a-și pune prezervativul.

Inima a început să-mi bubuie, plină de o anticipare tensionată.

Dar el a încetinit ritmul, ridicându-se pe un cot. Mi-a cuprins obrazul în cealaltă mână, cercetându-mă cu o asemenea intensitate sălbatică încât parcă a aprins un foc în mine.

– Mereu te-am dorit, Callahan. Degetele lui îmi mângâiau ușor gâtul și apoi coborâră de-a lungul umărului, lăsând în urmă o dâră fremătătoare pe brațul meu. Mi-a ridicat mâna la buzele lui și mi-a sărutat palma. Am fost doar prea prost ca să ți-o și spun.

Oricât de nepotrivită era reacția mea, am simțit usturimea lacrimilor ivite în ochi.

– Nu-mi vine să cred... am început, inspirând pe nas, în încercarea de a-mi stăvili lacrimile.

– Ce?

– ... că am ajuns, în sfârșit, la momentul acesta. M-am străduit atât de mult să nu-mi pese!

Mi-a pus palma pe pieptul lui, apăsând-o peste inimă.

– Asta-i din vina mea. Dar pot să încep să mă revanșez chiar de-acum.

Apoi mâna lui a părăsit-o pe a mea, șerpuind peste corpul meu, lăsând cutremure de dorință în urma sa. Respirația mi s-a precipitat când m-a atins ușor, în treacăt, exact în punctul cel mai sensibil.

Nu se grăbea deloc, ispitindu-mă cu atingerile lui, în același timp în care sărutările lui mă înnebuneau. Am închis ochii și m-am lăsat în voia senzațiilor. Nu mă simțisem niciodată mai norocoasă ca în momentele acelea. În ciuda a tot ce mersese prost în ultimul an, nimic nu se terminase pentru mine. Totul abia începea.

– Uită-te la mine, m-a implorat Hartley.

Am deschis ochii pentru a-i întâlni pe ai lui, căprui și strălucitori, ațintiți asupra mea.

– Te iubesc, Corrine, a spus.

În clipa următoare, am simțit o presiune între picioare și apoi ca o ciupitură.

– Ah, am suspinat, surprinsă de senzația necunoscută de plin.

– Te doare? a întrebat, cu buzele strânse.

Mi-am trecut palmele peste șoldurile lui zvelte.

– Te simt. Dar vreau să te simt. Doar... încet.

Ochii i s-au închis tandru, iar chipul i-a devenit senin. Cu foarte mare grijă, și-a tras corpul înapoi, iar eu am suspinat când l-am pierdut din mine. Dar apoi s-a strecurat din nou înainte, iar senzația superbă de plin a revenit. M-a sărutat, retrăgându-se din nou. Se mișca atât de încet încât am început să mă tem că nu avea să se întoarcă. Dar l-am simțit din nou, apăsând, făcându-mă să suspin de dorință.

S-a lăsat peste mine, cu buzele aproape de ureche.

– Habar n-ai cât de fericit mă faci, mi-a șoptit.

Apoi a început să se miște într-un ritm atent, unduirile corpului sincronizându-se cu săruturile. Când și-a rotit ușor șoldurile, m-am auzit scoțând un geamăt.

Nu mai simțeam deloc durere, doar o încordare delicioasă a tuturor simțurilor. Gustul gurii lui Hartley și fierbințeala pielii lui erau tot universul meu. Mi-am afundat degetele în părul lui des. Dar ceea ce mă topea cu adevărat erau sunetele pe care le scotea. Au inceput cu un zumzăit de plăcere, care-mi cânta în ureche. Apoi a tras aer foarte adânc în piept, după care a gemut gros. În timp ce ne mișcam în sîncron, ritmul respirației i s-a modificat, devenind sacadat și superficial.

Tot ce se întâmpla era frumos.

Hartley

„Trebuie... să... mă... mișc.. mai... încet."

Să faci dragoste cu cea mai fenomenală fată din lume era copleșitor. Mă amăgisem singur mult timp despre cât de mult îmi doream asta și eliberarea bruscă a întregii tensiuni acumulate chiar îmi

afectase autocontrolul. Eram ca un arc încordat. Eram un zmeu în zbor pe timp de furtună. Eram un seismograf, cu indicatorul tremurând, în așteptarea febrilă a cutremurului.

Probabil că aveam să mă fac de rușine.

Petrecându-mi ambele brațe pe după corpul lui Corey, ne-am rostogolit amândoi, lăsându-mi capul moale pe pernă.

– Pauză, am gâfâit. Simt că mă ia valul.

Ea stătea întinsă pe pieptul meu, cu obrajii îmbujorați și buzele rozalii umflate de săruturile mele.

– E-n regulă, a suspinat.

Palmele i-au alunecat peste pectoralii mei, trecându-și unghiile peste sfârcuri. Draaace... Avea să mă omoare fata asta.

I-am prins ambele palme într-ale mele și am încercat să nu mă uit la sânii ei, care erau foarte aproape de fața mea.

– Dar așa... și-așa e bine.

Zâmbindu-i, i-am tras brațele în jos, până ce avea coatele de-o parte și de alta a trunchiului meu. Apoi i-am cuprins șoldurile în mâini și am legănat-o ușor, lipită de mine.

Atunci am văzut că a făcut ochii mari. Totul era nou pentru ea și n-aș fi vrut nici în ruptul capului să o sperii. Dar știam că așa era Corey – ar fi spus dacă n-ar fi fost în regulă. Chiar și acum, expresia de pe fața ei – o parte uimire, o parte curaj cu un strop de „O, Doamne!" – mă termina. Era sută la sută sinceră mereu – cu ea nu existau artificii, prefăcătorii. Și, când eram cu ea, puteam să fiu și eu la fel. Nu era cazul să mă ascund de ea. Mă voia cu totul, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Iar acum, în sfârșit, puteam să îi ofer totul.

Mușcându-și buza, a început să se miște, inițial precaută. Dar, după câteva clipe, trupul ei a preluat frâiele, știind exact ce voia. I-am privit chipul când a reușit să găsească exact ce căutase. Ochii i s-au închis și a scos din nou sunetul acela – un suspîn

atât de profund și atât de impresionant că l-am simțit până în ultima celulă a ființei mele. Și a fost urmat de un geamăt slab, ca un murmur.

Doamne, Dumnezeule!

– Îmi place reacția ta, am reușit să zic, printre dinții încleștați.

Iar apoi lucrurile au început să se precipite incredibil. Buzele ei s-au strâns, într-o concentrare erotică, în timp ce mâinile mele îi ghidau picioarele, intensificându-i mișcările peste mine. Un văl negru mi s-a lăsat peste ochi și mi-am simțit corpul oprindu-se, ca aerul supraîncărcat dinaintea unei furtuni. Apoi am scos un mârâit, iar sunetul acesta ne-a străbătut pe amândoi. Corey a început să suspine puternic în timp ce eu mi-am ridicat șoldurile de pe pat. Senzațiile m-au izbit și m-am pierdut în ele. Propria eliberare și sunetele de încântare pe care le scotea ea erau singurele lucruri de care eram conștient.

Corey

Stăteam întinși unul lângă celălalt, respirând precipitat. Coapsele puternice ale lui Hartley erau prinse între ale mele. Mi-a mângâiat sânul, trecându-și ușor buzele peste fruntea mea.

„Uau!" am spus în sinea mea. Sau poate că am zis-o cu voce tare. Nu eram sigură, pentru că mintea mi se scurtcircuitase.

M-a tras spre el, în așa fel încât să stau lipită perfect de pieptul lui.

– Doamne! N-am reușit deloc s-o luăm încetul cu încetul, a îngăimat el, printre gâfâieli. Voiam să fac asta de mult...

M-a sărutat pe frunte și eu am zâmbit larg, ca o nebună.

Sub palma mea, inima lui agitată bubuia în piept, astfel că o simțeam. Partea asta era minunată –

mângâierile noastre stângace, încetinirea treptată a ritmului respirației. Iată că găsisem o activitate – îmbrățișările de după o partidă de sex – pentru care handicapul meu nu era deloc o problemă. Am zâmbit larg, cu buzele lipite de umărul lui.

– Ce-i atât de amuzant? m-a întrebat el în șoaptă.

– Tocmai mi-am dat seama că nu ai nevoie de picioare funcționale pentru asta. Suntem exact ca doi oameni normali.

Hartley și-a proptit fruntea de a mea, astfel încât să mă poată privi în ochi.

– *Chiar suntem* doi oameni normali, prostuțo. M-a sărutat iute. Doar că suntem mai frumoși. Și avem note mai mari decât majoritatea.

– Ai uitat că suntem și modești.

– Exact.

Ochii lui căprui scăpărau de dragoste, iar asta mă umplea de nostalgie.

– Mi-aș fi dorit atât de mult să ți-o fi putut oferi pe Corey cea de dinainte. Nu pe cea defectă.

A închis ochii și a negat din cap.

– Există doar o singură Callahan, cea care mi-a băgat mințile în cap. Și o am deja în brațele mele.

– Hartley, *nu ai cum* să nu-ți dorești să pot să țin mereu pasul cu tine. Să patinez, să alerg. Cum să nu-ți dorești așa ceva?

Brațele lui m-au cuprins mai strâns.

– Îmi doresc o groază de lucruri. Îmi doresc câteva milioane de dolari. Îmi doresc un tată care să-mi rostească numele și îmi doresc ca Bruins să câștige Cupa Stanley. Dar sunt chiar fericit acum, fără nici unul dintre lucrurile astea. Nu ar avea rost să mă plâng.

Mi-am ascuns fața în gâtul lui, unde aș fi fost dispusă să o țin pentru toată veșnicia.

– Eu mă plâng oricum, uneori.

Mi-a netezit părul cu palma și a coborât tonul.

– Nu mă înțelege greșit... Dacă e să văd vreodată vreun filmuleț cu tine gonind pe gheață și detașându-te ca să înscrii, o să plâng ca o fetiță. Mi-a

sărutat ușor fața. Dar apoi o să-ți dau câteva haine jos și o să-mi aduc aminte că viața e frumoasă.

Chiar dacă ăsta era cam cel mai drăguț lucru pe care mi-l spusese vreodată Hartley, într-un cotlon al minții tot aveam o îndoială care nu-mi dădea pace.

– Hartley?

– Da, frumoaso?

– Dacă n-aș putea să... fiu cu tine? Și să simt plăcere.

Brațul lui s-a strâns în jurul umerilor mei.

– Dar poți.

– Dar dacă n-aș putea?

– În regulă... Dacă eu mi-aș fi crăpat capul în loc să-mi rup piciorul? Putem să stăm aici și să ne închipuim toate posibilitățile de rahat. Sau putem să stăm aici și să ne mai sărutăm.

– Eu pur și simplu... Am tras aer în piept. Pur și simplu, te iubesc, Hartley.

– Știu, frumoaso.

Și apoi m-a sărutat din nou.

Mai târziu, m-am ridicat și m-am dus cu scaunul în baia lui Hartley să fac pipi, exact așa cum îmi spusese doctorul de la Urgențe. Am împrumutat periuța de dinți a lui Hartley, pentru că nu credeam că l-ar fi deranjat. Și apoi m-am întors în patul lui.

Dormea.

M-am băgat lângă el, trăgând cearceaful și pătura peste amândoi. Înainte să închid ochii, l-am sărutat scurt pe umăr. Așa, pentru că puteam.

Capitolul douăzeci și unu

Tipii ăia bătrâni

Corey

A doua zi dimineață, când am deschis ochii, Hartley mă ținea de mână, mângâindu-mi lent încheieturile degetelor cu vârful degetului mare. Am întors capul să-i privesc fața frumoasă și am descoperit că stătea cu ochii închiși, cu o expresie senină. Pentru că nu se uita la mine, nu mi-am înfrânat zâmbetul mare și prostesc care-mi apăruse pe față.

– Nimic nu poate să fie mai bine de-atât, a zis el, somnoros. Să mă trezesc cu tine-n pat... Sigur am făcut ceva bine, în sfârșit.

Un timp, am stat în liniște, leneși. Și era duminică. Nu trebuia să fiu în nici un alt loc, doar aici, lângă el. I-am ridicat mâna la buze, să o sărut.

– Hartley, am spus eu în șoaptă. În seara aceea, când eram cherchelită, ai zis că ai niște rahaturi cu care trebuie să te lupți.

– Da, am făcut-o, a spus el.

– Ce rahaturi?

Și-a întors capul, deschizând ochii ca să mă privească.

– Nu vreau să vorbesc despre ea cât stau aici, cu tine.

– Ea. Pe bune? Ce legătură are Stacia cu problemele tale?

– Una destul de serioasă, a răspuns el. Și ea nici măcar nu știe.

„Poftim?"

– Ei, acum *pe bune* că trebuie să-mi spui.

S-a întors pe burtă și și-a cuibărit bărbia în scobitura cotului.

– Nimeni nu știe, de fapt. Absolut nimeni. Genele lungi i s-au ridicat o clipită când s-a uitat la mine. M-am tras mai aproape, punându-mi palma pe ceafa lui, iar el a închis din nou ochii.

– Probabil că ai observat că în viața mea nu apare și un tată.

– Sigur, am spus încet, mângâindu-i ceafa.

Aș fi putut să stau așa, mângâindu-l, cât era ziua de lungă.

– A lăsat-o însărcinată pe mama când aveau amândoi 18 ani. Era chelneriță la clubul unde era el membru. A deschis ochii și s-a uitat din nou la mine. Apropo, prin ce-a trecut mama m-a făcut să fiu mereu foarte, foarte atent. Data viitoare când te duci la doctor, ai putea să-i ceri o rețetă pentru... ?

Anticoncepționale.

– Da.

Ar putea să fie delicat, totuși, pentru că problemele pe care le avusesem în trecut cu cheagurile de sânge probabil că însemnau că n-o să mi se poată prescrie anticoncepționale orale. Dar aveam să întreb.

A închis ochii înainte de a continua.

– Când eram mic, părinții tatălui meu ne trimiteau bani în fiecare lună. Dar, pe când aveam șase ani, n-au mai făcut-o, ar fi trebuit să înceapă el să ne trimită. Dar nu ne-a trimis nici măcar zece cenți.

– Frumos, am spus. Și mama ta nu l-a dat în judecată?

A clătinat din cap.

– A zis că nu vrea să îl facă de rușine în public. Chiar dacă ea a fost mereu făcută de rușine. Fără bani, fără un tată care să mă învețe să-mi leg șireturile de la patinele de hochei...

Vocea i s-a stins. M-am aplecat peste el și i-am sărutat pielea ca de catifea a umărului.

– Mmm, a zâmbit el. Ce ziceam?

Mi-am oprit avântul.

– Vorbeai despre nemernicul de taică-tău.

– Exact... Ei bîne, iată-mă pe culoarele ilustre ale Harknessului, muncind pe brânci. Am învățat să-l uit, doar că nu pot când îi văd numele în ziar.

– Da?

A dat afirmativ din cap.

– E producător de film – de foarte mare succes. În prima ligă. Și asta m-a terminat. Mă tot gândeam că, dacă ar fi să am succes, atunci poate că m-ar accepta. Ba chiar am ales școala asta pentru el.

– Dar școala asta e grozavă!

– Este, doar dacă nu ai un mare complex în ceea ce privește oamenii bogați. Ar fi fost mai pe stilul meu să accept o bursă de hochei la Michigan sau în altă parte. Dar am venit aici, pentru că și el a învățat la Harkness.

– Te rog să nu spui că-ți dorești să nu fi venit aici.

L-am sărutat jucăuș pe gât, mușcându-l ușor.

– N-am spus așa ceva. Mi-a sărutat lobul urechii. Doar că am ales-o din niște motive nepotrivite, ceea ce n-a făcut decât să-mi înmulțească problemele.

Mi-am tras corpul pe spatele lui Hartley, întinzându-mă pe el, ca și cum ar fi fost o mohilă.

– Ce legătură are tatăl tău cu Stacia? am întrebat.

– Mda... a spus. După care a tras aer adânc în piept. Callahan, mi-e greu să gândesc când tu îți apeși sânii de spatele meu.

– Încearcă!

– Bine... a chicotit. Stacia era iubita lui Fairfax și mi s-a părut cea mai răutăcioasă și mai pretențioasă fată pe care am cunoscut-o vreodată. Dar într-o seară a spus întâmplător că vecinul lor din Greenwich fusese la o serată pe care o organizaseră părinții ei. Stacia mereu se laudă cu oamenii celebri pe care îi cunoaște.

– Și vecinul ăsta... era tatăl tău?

A dat aprobator din cap.

– Uau! Ce coincidență ciudată! Așa că de-asta ai invitat-o la o întâlnire? Voiai să îl cunoști?

Pentru o clipă, n-a spus nimic.

– Nu, n-am încercat niciodată să îl cunosc. Nu era vorba de asta. Mai degrabă... Stacia era înăuntru, dincolo de porțile ferecate ale cercului lor, iar eu eram afară. Așa că a devenit foarte atrăgătoare în ochii mei. Dacă puteam să o fac să mă iubească, aș fi fost și eu unul dintre ei. Și-a răsucit capul să se uite la mine. Chestia asta pare și mai bolnavă când o spun cu voce tare decât în mintea mea.

Mi-am apăsat degetele mari în mușchii umerilor lui.

– Luptă-te in contînuare, Hartley!

Am început să-i masez umerii, iar el și-a lăsat capul jos, savurând senzația.

– Anul trecut a fost grozav. Sau așa mi s-a părut la vremea respectiv, oricum. I-am suflat-o lui Fairfax.

– Au! am spus eu.

Hartley a izbucnit în râs.

– Asta e singura parte din povestea asta care nu e îngrozitoare. Pentru că pe Fairfax nu l-a deranjat prea tare. De la un moment dat mai încolo, Stacia devine insuportabilă. În fine, m-am străduit din răsputeri în relația cu ea. Nu e ca și cum doar i-am dat un telefon și m-am trezit invitat la vila ei. Am fost în tot felul de aventuri, iar Stacia se învârte prin cele mai mondene cercuri. Am înghițit toate rahaturile pe care a putut să le arunce spre mine. Și, de fiecare dată când treceam pe lângă casa tatălui meu la volanul Mercedesului Staciei, mă simțeam al naibii de bine.

Mâinile mi s-au oprit pe spatele lui, căci eram prinsă în gânduri.

– Poți s-o spui, a zis Hartley. Cam jalnic...

– Tu n-ai absolut nimic jalnic în tine, am zis. Tare mi-aș dori să vezi și tu asta. L-ai văzut vreodată?

– Nu, și nici nu m-am așteptat. Cred că lucrează în Los Angeles mare parte din timp. Dar o dată i-am văzut copiii jucându-se cu o minge pe peluză. Doar câteva secunde, pentru că trebuia să fiu atent la drum. A fost greu.

– O, Doamne! Ai frați... Cum arătau? Semănau cu tine?

A ridicat din umeri.

– Greu de zis. Arătau ca niște personaje dintr-o reclamă de la Ralph Lauren. Curați și strălucitori. Doi băieței și o fată.

S-a întors pe o parte, iar eu am alunecat de pe spatele lui. Stăteam față în față. Stânjenită, am tras cearceaful în sus, acoperindu-mi sânii.

– Nu-i ascunde, a zâmbit larg Hartley. Mi-a luat niște luni bune să-mi vină mintea la cap, ca să pot să-i văd.

– Luni?

– Da. Zâmbetul i s-a ofilit din nou. Anul ăsta a fost greu, cu piciorul rupt, fără hochei și fără o prințesă rafinată care să mă sprijine. Și apoi am început să petrec timp cu tine, Callahan. Și asta chiar mi-a zăpăcit mintea.

– De ce?

– Pentru că erai atât de *autentică*... Și nu îți era frică să le spui pe nume tuturor lucrurilor care te umpleau de frică. Și mi-am dat seama că nu am discutat absolut niciodată cu Stacia așa cum o făceam cu tine. Așteptam o fată pe care nu o iubeam. Dar ea zicea că mă dorea în continuare, iar eu tot credeam că asta era important. Avea ochii triști. Mi-era teamă să tai legătura asta. Și asta m-a făcut să încep să mă detest.

– Pfff...

A expirat prelung.

– De ziua mea, stăteam aici și o așteptam, dar persoana de care chiar aveam nevoie era chiar vizavi. Și chiar când m-am ridicat și am venit la tine, nu am fost sincer. Am făcut totul să pară un joc, dar nu era un joc... A întins mâna, mângâindu-mi părul. Ne-am chinuit pe amândoi, nu-i așa? Îmi pare rău.

Auzindu-l, n-am putut decât să zâmbesc.

– Sunt chiar așa de ușor de citit?

– Callahan, tu ai fost *sinceră*. Nu ți-a fost frică să îmi spui în față în seara aia că nu puteai să-mi fii

doar amică. Asta m-a terminat – că tu ai fost cea cu suficientă forță interioară să spui asta. Așa că m-am pregătit să îndrept lucrurile.

M-a tras spre el, potrivindu-mi capul la pieptul lui. Îi puteam auzi inima – *buf, buf* – sub ureche.

Pulsul mi-a luat-o la goană. Nu prea mă obișnuisem cu ideea că mă ținea în brațe, așa cum îmi dorisem dintru început să o facă. În momentul de față, planul meu era să rămân în patul lui până ce avea să mă dea afară. Și totuși, aveam anumite întrebări.

– Mama ta știe că îl cam țineai sub observație de la distanță pe tatăl tău?

– Nu, a răspuns el. Dar, chiar și fără să știe detaliile situației, tot m-a citit. Știa că era ceva necinstit în relația mea cu Stacia, și îi plăcea la nebunie să mă bată la cap cu asta. „Adam, de ce ești tu cu fata asta? E o cățea înfumurată, ești prea deștept să faci asemenea greșeli" și așa mai departe. Mama nu suportă deloc tot ce ține de Greenwich, Connecticut. Și Stacia nu prea s-a descurcat să o facă să o îndrăgească.

– Ai fost vreodată tentat să-i povestești Staciei despre tatăl tău? l-am întrebat.

A negat din cap.

– Cu Stacia nu poți să dai nici un semn de slăbiciune. La prima ceartă, fix acolo te lovește.

– Asta nu e dragoste.

M-a sărutat pe creștet.

– Înțeleg asta acum. Și iată-mă, îmi pun sufletul pe tavă în fața ta duminică dimineața, ca și cum n-ar fi mare lucru. Pentru că tu mereu îmi asiguri spatele.

– De fapt... Mi-am întins degetele pe abdomenul lui. Acum îți asigur fața.

Și-a afundat nasul în părul meu.

– Orice vrei tu, iubito.

În timp ce vârfurile degetelor mele îi atingeau ușor talia, Hartley a întins brațele după mine.

După *mine!*

O oră mai târziu, când am deschis ușa camerei lui Hartley, acesta lenevea în continuare pe pat, pe jumătate îmbrăcat, frunzărind *Sports Illustrated*. S-a ridicat brusc în capul oaselor.

– Scuze, nu mi-am dat seama că o să fii gata atât de repede.

– N-am lipsit decât 15 minute, nu?

A zâmbit larg, întinzând mâna după un tricou.

– Unele femei spun 15 minute când, de fapt, le ia 45 să se pregătească. Și-a pus o șapcă peste părul ciufulit. Eu, pe de altă parte, nu am nevoie decât de 45 de secunde.

A intrat în baie, unde l-am auzit că se spăla pe dinți.

Îmi petrecusem cele 15 minute cu cap, aranjându-mă pentru *brunch*. Mă străduisem mai mult decât o făceam de obicei, schimbându-mi jeanșii și bluza. Ba chiar îmi dădusem cu un strop de luciu de buze. Cu alte cuvinte, nu voiam să intru în sala aia de mese și să arăt de parcă abia mă ridicasem din patul lui Hartley.

În ciuda pregătirilor mele, fața a început să-mi ardă în timp ce mă apropiam de ultima treaptă a sălii de mese Beaumont. M-am oprit înainte de a-i trece pragul, uitându-mă în sus la Hartley.

– Mi se pare ciudat. Am impresia că scrie pe fruntea mea ce-am făcut, i-am spus în șoaptă.

Reacția lui a fost pur și simplu o expresie amuzată.

– Ești drăguță când te panichezi. Dacă n-aș ști că nu e cazul, aș crede că ți-e rușine să fii văzută cu mine.

– Da, cred că asta e, am zis, trăgând aer adânc în piept.

Hartley a venit foarte aproape de mine, cu mâna lipită de coloana mea, în dreptul taliei.

– Câți ani are clădirea asta? Vreo 300? Glasul i s-a redus la o șoaptă pasională: Nu suntem primii

oameni care au făcut mult sex înainte de *brunch*-ul de duminică.

Buzele lui au trecut ușor peste obrazul meu, înfierbântându-mă peste tot.

– Școala a devenit mixtă abia în anii '70, am subliniat eu, inspirându-i căldura.

– Ce ghinion pentru tipii ăia bătrâni!

M-a tras și mai aproape de el.

Simțindu-i din nou mâinile pe corp, am simțit zumzetul familiar de dorință în abdomen. Ca să nu-mi pierd mințile, l-am împins de lângă mine și am tras aer adânc în piept.

– Nu mă ajuți deloc să par relaxată și indiferentă.

Am întors spatele zâmbetului lui și am pornit-o spre bucătărie.

Acum, că eu eram în cârje, iar el, nu, Hartley era cel care ne ducea mâncarea.

– Dusul tăvii era sarcina mea, am spus, bosumflată.

Inversarea rolurilor mă afecta. El revenea la normalitate, iar eu, nu.

Hartley a tresărit.

– Callahan, o să mă urăști când o să reîncep să joc hochei, la toamnă?

Hmm... *La toamnă*. Hartley credea că o să fim împreună și atunci. Îmi plăcea la nebunie asta.

– Nu, m-am hotărât. În sfârșit, o să pot să te văd jucând.

Fața lui s-a luminat, plină de fericire.

– Pe bune? S-a aplecat să mă sărute ușor pe obraz. Îmi făceam griji pentru asta.

– Doar să nu te aștepți să chițăi ca o pisi de hochei când intri pe teren. Și să știi că n-o să port un tricou mulat, cu numărul tău.

– Ei, hai! Trebuie! a rânjit el, luând farfuriile de pe tejghea.

– Mult noroc!

Am simțit telefonul vibrând în buzunar. L-am scos, dar nu era decât frate-meu, care mă suna.

Puteam să îl sun înapoi mai târziu.

– Mă duc să iau cafea, i-am spus lui Hartley și am intrat în sala de mese.

Ajunsă acolo, am cercetat mesele, cântărindu-ne opțiunile. Bridger era așezat la una dintre mesele lungi și aglomerate, dar acolo stătea și Stacia. Deci nu se punea problema. La masa noastră preferată de lângă ușă, Dana și Daniel erau prinși într-o discuție.

– Unde ne așezăm? a întrebat Hartley, întinzându-mi tava, să pun cănile pe ea.

– Ce să zic, ăștia doi par destul de absorbiți unul de celălalt, am spus, arătând către colega mea de cameră.

– Interesant, a spus el. Dar le suntem simpatici, așa că hai să ne așezăm!

Când m-am apropiat de Dana, aceasta și-a ridicat rapid privirea către mine. Imediat, pe față i-a apărut un zâmbet plin de entuziasm.

– Să nu sufli nici o vorbă, am avertizat-o.

M-am înroșit instantaneu.

– Biiine... a răspuns, zâmbind larg în timp ce sorbea o gură de cafea.

M-am așezat lângă Daniel. Hartley a pus tava noastră pe masă, după care s-a strecurat pe bancheta cealaltă, lângă Dana.

– Bună dimineața!

– Frumoasă zi, nu-i așa? a întrebat Daniel, făcând cu ochiul.

– *Foarte* frumoasă, a început Hartley, până l-am țintuit cu o privire amenințătoare. Deși nu are nimic deosebit.

Dana a început să chicotească.

– Domnișoară Corey, a spus Daniel. Dacă nu vrei să stârnești bârfe, nu ar fi trebuit să îl lași să-ți lase semnul ăla enorm pe gât.

– *Poftim?*

M-am uitat în jos, dar, bineînțeles, era imposibil să-mi văd gâtul fără o oglindă.

– Te-am făcut să te uiți! a exclamat Daniel, făcând-o pe Dana să izbucnească într-o serie de chicoteli

amuzate.

– Cu prieteni ca tine... l-am amenințat eu.

Dar începeam să mă mai relaxez. Ori de câte ori mă uitam la fața frumoasă a lui Hartley aflată chiar de cealaltă parte a mesei, mă simțeam un pic mai ușoară.

– Fii atentă, Corey, mi-a reamintit Daniel. Să nu lași o noapte de pasiune să-ți distragă atenția de la adevărata cauză pentru care trebuie să lupți. Cei de la Casa Ashforth au promis că nu vor abandona la meciul de azi, dar acum îmi fac griji că noi va trebui să o facem.

– De ce?

– Ursul și Allison au un concert simfonic.

– Pe bune? Ursul interpretează muzică clasică?

– Cântă la tubă. Iar Allison e primă-vioară. O să dau niște telefoane după *brunch*... S-a uitat la ceas, după care la colega mea de cameră. Nu-mi dai o mână de ajutor, Dana?

Colega mea de cameră părea să aibă o adevărată dilemă, și-așa mi-am dat seama că i se aprinseseră călcâiele după Daniel. Nu exista vreun alt motiv pentru care să ezite măcar înainte de a-l refuza.

– Pur și simplu, nu pot, a zis ea, după câteva momente. M-aș scufunda ori de câte ori se apropie mingea de mine.

– Ceea ce nu contravine regulamentului, am subliniat eu.

Telefonul meu a scos un clinchet, primisem un mesaj de la Damien.

Unde ești? În sala de mese Beaumt?

Apoi, telefonul mi-a vibrat din nou și am răspuns.

– Alo? Damien?

– Te rog, spune-mi că ești la *brunch*, a zis fratele meu. Pentru că tocmai acum urc scările.

– Poftim... pe bune? De ce?

– Cum adică „de ce"? Am venit să te văd. Ești sus?

Speriată, mi-am ațintit imediat privirea către ușă. Câteva secunde mai târziu, fratele meu și-a făcut apariția în arcadă, uitându-se concentrat în jur, de sub cozorocul șepcii lui, pe care scria „Harkness". Am lăsat telefonul să cadă pe masă când a dat cu ochii de mine și apoi mi-a zâmbit. În secunda următoare, era lângă mine, aplecându-se să mă îmbrățișeze.

– Hei! Am dat de tine.

A luat un scaun de la masa goală de alături și l-a întors cu spătarul spre masă. Și s-a așezat în capul mesei, între Hartley și mine.

Mii de draci!

– Ăăă, Dana? am spus eu. Ți-l prezint pe fratele meu mai mare, Damien.

Fratele meu n-a părut să sesizeze tulburarea mea.

– Deci *tu* ești Dana! Mă bucur să te cunosc, în sfârșit, fato!

Ea i-a zâmbit radios și au dat mâna.

– Și poate că-l cunoști și pe Daniel? Și, bineînțeles, pe Hartley...

Mi-am simțit fața înroșindu-se când i-am rostit numele.

– Care-i treaba, Hartley? Văd că ai scăpat de ghips. Probabil că te-a apucat iar neastâmpărul.

Neastâmpărul? Aveam să mor de rușine în nici zece minute dacă nu puteam găsi o cale de a mă scoate din această situație. I-am aruncat o privire pe furiș lui Hartley. A avut destulă minte cât să nu pară prea amuzat.

Damien a aruncat o privire prin încăpere.

– Arată ca de obicei, pentru o duminică. Mă duc să iau o cană de cafea. Parcă nici n-am plecat de-aici.

S-a ridicat din nou și a pornit hotărât către căni.

– Ah, vai de mine, am zis în șoaptă.

– Ești roșie ca sfecla, mi-a spus Dana la fel de încet.

Hartley a întins mâna peste masă și mi-a strâns scurt palma.

– Menține-ți sângele-rece, frumoaso! Doar luăm masa. Știai că o să vină?

– Nu! am șuierat printre dinți. N-a zis nimic de nici o vizită!

Fratele meu s-a așezat din nou, sorbind din cafea.

– Ia zi, cum te simți? m-a întrebat.

– Bine, am răspuns eu rapid.

Ochii lui albaștri mă cercetau cu atâta atenție că mă făcea să mă simt neliniștită.

– Ei, mă bucur, a zis încet. Mama și tata m-au rugat să vin să văd cum te descurci.

– Dră... guț din partea lor, am zis, cu impresia clară că pierdeam din vedere ceva. Ai venit cu trenul?

– Da, a răspuns el, măsurându-mă în continuare din priviri. Oare putea să-și dea seama că făcusem singurul lucru pe care îmi spusese să nu-l fac? Nu că-mi păsa ce părere avea el despre relația mea cu Hartley. Dar viața mea se schimba cu viteza luminii și mi-ar fi prins bine o zi în care să mă acomodez. Nu aveam deloc nevoie de cine știe ce reproșuri din partea lui Damien.

Stacia și-a ales tocmai momentul acela să se apropie de masa noastră, trecând pe lângă noi, prin spațiul dintre banda rulantă unde erau lăsate tăvile și ușă.

– Bună, Callahan, a zis dintr-odată.

Am întors capul din reflex, cam cu o milisecundă înainte de a-mi da seama că i se adresase fratelui meu.

Fratele meu, jucătorul de hochei. Da, bineînțeles că vorbea cu el!

– Bună, Stacia. Arăți bine, ca de obicei! l-a făcut cu ochiul. O cunoști pe sora mea, Corey?

Când privirea i-a alunecat de la Damien la mine, temperatura din ochii ei a scăzut imediat de la cote tropicale la limita de îngheț și chiar sub aceasta.

– Aaa, a rostit, încruntându-se. Ne-am cunoscut.

Și apoi a ieșit cu pași cam apăsați din încăpere.

– Ce să zic, e neschimbată, a chicotit amuzat Daniel. Apoi s-a uitat la Hartley. A, rahat! Voi doi nu erați... ?

Acum, chiar și Hartley părea un pic zdruncinat.

– Da... ăăă... nu mai suntem.

– Îmi pare rău, tipule!

Fratele meu și-a îndreptat din nou atenția asupra cafelei lui. Cu nervii întinși la maximum, eram gata-gata să proclam *brunch*-ul încheiat când Bridger s-a apropiat, oprindu-se între mine și fratele meu.

– Ce faci, Bridger? l-a întrebat Hartley, înainte de a-și goli paharul de suc.

Bridger l-a țintuit cu un zâmbet amuzat.

– Voiam să te întreb și eu același lucru. Te rog, spune-mi că cineva a trebuit să plece-n cârje din camera ta în dimineața asta... Sau trebuie să fac rost de încă o sticlă de burbon?

– Bridger, am suspinat eu, scandalizată și stânjenită.

– Ei, hai, Callahan, a zis el, trecând în spatele meu, jucându-se cu coada mea. Tot weekendul am așteptat să fac gluma asta. A ocolit masa noastră, pornind spre ușă, adresându-i un zâmbet strâmb lui Hartley. Și, chiar în secunda aceea, a făcut ochii mari, când l-a recunoscut pe fratele meu. Eeei, Callahan, a zis, oprindu-se imediat. Nu te-am văzut...

În tăcerea care s-a lăsat, Damien s-a uitat de la Bridger la mine, iar apoi, încet, ochii i s-au dus la Hartley.

– Ce dracu'?

Dracu' nu avea nici o legătură.

Noul meu iubit își masa maxilarul cu palma. Dacă exista o replică potrivită în situația tensionată care se instalase, nici eu, nici Hartley nu am reușit să o găsim.

Bridger stătea în continuare încremenit, lângă Dana și Daniel, practic în ușă.

– Eu doar, ăăă.... a îngăimat. Îmi pare rău.

Hartley i-a făcut semn din mână să plece, că răul era deja făcut, după care s-a întors să înfrunte privirea fioroasă a fratelui meu.

– Sora mea mai mică? a articulat printre dinții încleștați Damien. Din 5 000 de studente, ea e ultima ta cucerire?

Îmi puteam da seama că Hartley încerca să se decidă dacă să se apere era sau nu cea mai potrivită strategie.

– Cucerire? a spus, încruntându-se. Nu este nimic de genul...

Damien a clătinat din cap.

– Nu e cazul să stai așa, ca un nemernic. Nu poți pur și simplu să dispari?

– De fapt, Callahan, a spus Hartley încet, aș fi un nemernic dacă aș face asta.

Damien s-a uitat la mine, cu fața roșie.

– Nici nu știu de ce am venit până aici.

– Nici eu nu știu, i-am răspuns, iritată.

Fratele meu chiar a rămas cu gura căscată, atât de surprins a fost.

– Nu știi, zău?

– Nu, Damien. Ce-ar fi să-mi spui?

– Uau... A hohotit sumbru. Nu-ți face griji! N-o să le spun mamei și tatei de ce ai uitat ce zi e azi.

– Ce zi e? a întrebat Dana.

Cel puțin nu eram singura care nu înțelegea ce se petrecea.

– E 15 ianuarie. Am venit ca să mă asigur că e bine.

– A-ha, am spus, prostește.

„A-ha!"

Stomacul mi s-a rotit și amintirile din 15 ianuarie anul trecut m-au năpădit, nechemate. Nu voiam să-mi aduc aminte. Totuși, dintr-odată, se părea că nu aveam de ales. Lăsându-mi ochii în jos, am fost purtată înapoi cu un an.

Anul trecut, 15 ianuarie fusese o zi de sâmbătă.

Dormisem până târziu și ratasem micul dejun, după care îmi făcusem un sendviș cu ou și costiță la

prânz. Mama fusese la alergat, chiar dacă acasă erau doar -12° C. Și, până când venise acasă, eu întorsesem totul cu susul în jos, căutându-mi pantalonii de hochei.

– I-am spălat, îmi spusese. Uită-te pe uscător!

Am fugit pe lângă ea. *Am fugit*. Pe două picioare. Eram plină de iritare, îngrijorată că aveam să întârzii la meci. Habar nu aveam că lucrurile aveau să se schimbe total – că nu aveam niciodată să mai intru alergând în spălătorie.

– Ăăă... Corey?

Capul mi s-a ridicat brusc. Dana încercase să vorbească cu mine, dar eu fusesem pierdută – uitându-mă cu ochi goi la farfuria din fața mea.

– Da?

S-a încruntat la mine.

– Ce s-a întâmplat pe 15 ianuarie?

– E... Am înghițit în gol. Ea și Daniel se uitau la mine cu priviri confuze. Hartley și fratele meu păreau doar triști. Azi... Acum înțelegeam de ce primisem două mesaje de la părinții mei deja – mesaje la care nu răspunsesem. „Sună-ne", îmi scriseseră. „Ne gândim la tine."

Nu aveam nici un chef să le explic. Nu voiam să fiu persoana aceea defectă, dar se părea că azi nu aveam de ales.

Aplecându-mă, mi-am culeș cârjele de pe jos.

– Trebuia să-mi sun părinții în dimineața asta și abia acum mi-am adus aminte, m-am bâlbâit. M-am ridicat de pe scaun și am pornit-o în cârje către ușă. Damien s-a ridicat să vină după mine.

– Meciul e la unu jumătate! a strigat Daniel peste umăr.

Capitolul douăzeci și doi

15 ianuarie

Corey

– Meciul e la unu și jumătate, spusese tata printre dinții încleștați.

Era la volanul mașinii noastre, iar eu mă grăbeam să-mi arunc echipamentul în spate. Antrenorul n-ar fi trebuit să ajungă atât de aproape de aruncarea pucului, din nou. Ca de obicei, sosirea cu întârziere a tatălui meu avea să fie din vina mea.

– Îmi pare rău, spusesem, alergând să mă urc pe scaunul din dreapta-față.

Nu-mi aduc aminte drumul cu mașina. Sigur nu fusese aglomerat, nu în orășelul nostru liniștit. La ce mă gândisem pe drumul spre patinoar? La cine știe ce temă? La băiatul cu care abia începusem să ies la întâlniri – a cărui față acum abia dacă mi-o mai aminteam?

Înainte de accident, fusese atât de ușor să mă uit pe fereastră la peisajul înghețat, fără să mă gândesc la nimic. Nu știusem că ar fi trebuit să iubesc fiecare clipă, că fiecare minut în care mă simțeam întreagă și puternică trebuia venerat. Nu știusem.

Ajunsă înapoi la McHerrin, m-am retras în camera mea.

– Frumoasă cameră, a murmurat Damien.

M-am așezat pe pat și mi-am dat jos ortezele. Trăgându-mă în așa fel încât să mă sprijin de pernă, m-am așezat cu spatele la perete.

O privire la ceas mi-a arătat că era aproape douăsprezece. Mă întrebam ce făceau părinții mei

acum, dar eram prea lașă ca să pun mâna pe telefon și să îi sun. În funcție de program, era posibil ca tata să aibă meci. Pentru binele lui, speram că era unul în deplasare. Speram că ora unu și jumătate nu avea să-l găsească stând în același loc în care se aflase acum un an.

La fiecare dintre meciurile mele, mereu fusese acolo, în boxă, cu un fluier la gât și un dosar în mână. Îmi era greu să mi-l închipui fără aceste două lucruri. O coechipieră m-a întrebat o dată în glumă dacă tata purta fluierul ăla la gât și când se ducea la culcare. Poate că mă străduisem atât de mult pe teren pentru că era mereu acolo, privindu-mă. Era un antrenor atât de bun și un om atât de corect încât nu mă simțisem niciodată limitată de faptul că eram în același timp fata și sportiva lui. Fusese totul în regulă până în ziua în care nu mai fusese.

Bietul tata! Trebuise să vadă totul întâmplându-se.

Patinam cu forță, mergând rapid cu spatele. Pucul a țâșnit pe gheață spre mine. M-am aplecat să pasez, dar o altă jucătoare – o adversară – s-a aplecat și mai mult. Și-a împins crosa înspre pucul care aluneca cu viteză, dar a nimerit patina mea.

Din momentul acesta, amintirile îmi sunt doar un colaj alcătuit din ce mi-au spus ceilalți mai târziu.

Cumva, m-a împiedicat atât de tare că am fost proiectată în aer, în spate. Am trecut peste cealaltă jucătoare într-un arc aproape perfect. Și apoi am aterizat pe spate. După care am leșinat pentru câteva secunde.

Când am deschis ochii, tata era deasupra mea.

– Corey, ești bine? mă întrebase.

– Da, îi răspunsesem.

Și chiar fusesem convinsă că așa era. Mai mult, până la urmă mă ridicasem și ieșisem de pe gheață pe picioarele mele.

– Ia zi, ce se mai întâmplă cu tine? m-a întrebat Damien. Ți-ai făcut programul pentru noul semestru?

Mi-am dres vocea.

– Cred că da. M-am înscris la un curs despre Shakespeare cu Dana. Și la ăla de psihologie pe care-l ridică toți în slăvi. Cu profesorul Davies.

– E un curs distractiv, a confirmat fratele meu, trecându-și degetele peste cozorocul șepcii. Vrei să jucăm niște RealStix?

Am negat din cap. Azi nu voiam să fac nimic ce avea legătură cu hocheiul. Nici măcar cu joaca de-a hocheiul.

– Ce zicea tipul ăla... Daniel despre un meci?

M-am uitat în ochii fratelui meu, care erau calzi și senini. Am încercat să-mi înăbuș iritarea, pentru că nu încerca decât să mă ajute.

– M-am înscris în echipa mixtă de polo pe apă. Tu ai jucat vreodată așa ceva?

Damien a negat cu o mișcare din cap.

– Dar pare distractiv, totuși.

– E-n regulă, am spus. De fapt, e mai solicitant fizic decât am crezut c-o să fie. Nu sunt rezerve. Așa că, după o oră, gâfâim cu toții, ca niște bătrânici.

Damien s-a uitat la ceas.

– Vin și eu la meciul tău.

Am dat din nou din cap, în semn de refuz.

– Nu mă duc la ăsta.

După lovitura îngrozitoare pe care o încasasem, stătusem pe bancă tot restul meciului. Cum stăteam acolo, sprijinită de perete, mă durea spatele. Dar mă dureau și capul, și umerii. Tata își făcuse griji dacă nu cumva aveam o contuzie ușoară. Pe lângă durerea intensă de spate, nu aveam alte simptome înspăimântătoare. Așa că mersesem acasă. Luasem o doză dintr-un calmant obișnuit și m-am dus la culcare neobișnuit de devreme.

În noaptea respectivă, mă trezisem cu o durere zdrobitoare în partea de jos a spatelui. Speriată la culme, mă dădusem jos din pat și intrasem cu pași nesiguri în camera părinților mei. Abia reușisem să ajung, prăbușindu-mă pe saltea, pe partea mamei.

– Corey? mă strigase, dar îi auzisem glasul de parcă ar fi răzbătut de undeva foarte departe. Ce te doare?

Și atunci leșinasem.

M-am trezit în spital, două zile mai târziu. Suferisem o intervenție chirurgicală de proporții, pentru eliminarea unui cheag de sânge care îmi apăsa pe coloană. Am dat cu ochii de niște aparate care bipuiau, tuburi și fețe îngrijorate peste tot. Doctorii mormăiau expresii ca „evoluție neobișnuită" și „prognostic rezervat".

Toți au avut nevoie de ceva timp ca să-și dea seama că drumul acela în miez de noapte în camera părinților mei fusese ultima oară când mersesem fără ajutor.

La unu, Hartley și-a făcut apariția în cadrul ușii camerei mele.

– Bună, mi-a spus.

– Bună.

Vocea mea părea slăbită și anemică.

– Mai e puțin și trebuie să plecăm spre piscină.

Nu voiam să purtăm o discuție complicată, plină de lacriini, sau să-i explic. Pur și simplu, mi-am ferit ochii.

A intrat în cameră oricum, iar fratele meu s-a încordat instantaneu, părând gata-gata să îl apostrofeze.

– Callahan, a zis Hartley încet. Am nevoie de câteva minute între patru ochi cu Callahan.

Cu un mormăit indispus, Damien s-a ridicat și s-a dus în camera comună. Am auzit televizorul

aprinzându-se chiar când Hartley a pus o geantă de mers la sală pe jos, chiar în fața mea.

– Pot să te conduc până la sală?

– Nu cred că mă duc, am zis în șoaptă.

– Ei bine, eu cred că ar trebui, a spus Hartley, așezându-se pe patul meu. M-a cuprins în brațe, iar eu l-am lăsat să mă tragă la pieptul lui. Mi-am lipit nasul de umărul lui și i-am inspirat mirosul. Ceilalți te așteaptă. Chiar dacă e 15 ianuarie. Este o zi de luptat cu rahaturile.

– Mie-mi spui? am murmurat, cu fața lipită de pieptul lui. Brațele lui m-au strâns mai tare, și am stat pur și simplu acolo, îmbrățișându-ne. Aș fi putut să mă obișnuiesc cu asta.

– Am schițat ceva și eram curios ce părere o să ai.

S-a aplecat, scoțând un plic din geanta de mers la sală. A despăturit o foaie de hârtie și mi-a întins-o.

Era o scrisoare adresată unui personaj de la Hollywood al cărui nume îl știam de ani buni.

Dragă domnule Kellers,

Nu am nici cea mai vagă idee ce o să decideți să faceți cu această scrisoare, dar știu că trebuia să o scriu. Timp de prea mulți ani am încercat să mă prefac că nu mă deranjează că nu ne-am întâlnit sau că ați prefera să nu îmi rostiți numele cu voce tare. Dar acum îmi dau seama câte alegeri am făcut în speranța că ați fi de acord cu ele. Sunt în anul trei la Colegiul Harkness. Am intrat aici fără să menționez numele dumneavoastră în rubrica de istoric familial a cererii. Fac parte din echipa de hochei. Am note destul de bune și mi-am ales specializarea științe politice.

Am avut un an dificil, inclusiv o accidentare care m-a ținut departe de sportul meu preferat. Având o groază de timp liber la dispoziție, a trebuit să mă opresc și să-mi dau seama ce e cu adevărat important. Și mi-am dat seama că povara respingerii dumneavoastră e ceva ce-am dus în spate de când mă știu.

Cred că ar trebui să mă cunoașteți, domnule. Nu o să vă cer bani sau vreo recunoaștere oficială că sunt fiul dumneavoastră. Nu pot să vă oblig să mă priviți în ochi, dar pot să ridic mâna și să vă spun că pentru mine asta contează. V-o cer acum, ca să pot să încetez să mă tot întreb dacă ați fi acceptat sau nu.

Cu sinceritate,

Adam Kellers Hartley

Mi-am ridicat ochii la el, expirând prelung pe gură.

– Uau... Al doilea prenume al tău este numele lui de familie?

A dat afirmativ din cap.

– Tu, dacă ai fi în locul meu, ai trimite scrisoarea asta?

– Da, Hartley. E un act de curaj.

– N-ar fi deloc ușor să dau ochii cu el.

Am clătinat din cap.

– Nu de-asta e un act de curaj și cred că știi asta. Cel mai dificil lucru ar fi dacă nu-ți răspunde. Dacă te lasă să te uiți în zare, tot așteptând.

Hartley s-a lăsat moale din nou pe patul meu.

– Da. Dar m-am săturat să-mi tot fac scenarii. Vreau să fac pace cu întrebarea asta.

Mi-am așezat palma pe abdomenul lui ca sculptat.

– Atunci trimite-o! E o scrisoare reușită.

Mi-a prins mâna, mângâindu-mi palma cu degetul mare.

– Hai să facem un târg! Trimit scrisoarea în drum spre meciul de polo pe apă.

M-am foit.

– Vezi tu, a fost frumos câteva minute, cât am discutat despre problemele tale, nu de ale mele. O să crezi că-s o mămăligă dacă nu mă prezint la meci?

– N-ai avea cum să faci nimic care să mă facă să cred că ești o mămăligă. S-a ridicat în șezut și mi-a ridicat mâna la buzele lui. Dar tot vreau să vii.

– N-aș putea să zac în propria nefericire? Măcar o dată?

– Poți să zaci în propria nefericire mâine. Mai întâi mergem la meciul de polo.

– De ce?

A zâmbit larg.

– Pentru că i-am spus lui Daniel că o să joc și eu, ca portar. Și chiar aș vrea să fii martoră la măreția mea.

– Pe bune? Doar pentru că eram eu tristă? Nu am putut să nu zâmbesc. Ești sigur că e o idee bună? Dacă-ți lovești piciorul?

– Nu mă dădăci, Callahan.

Gropița lui și-a făcut apariția.

L-am sărutat pe vârful nasului.

– Ești un băiat malefic și manipulator.

– Mi s-au spus lucruri mai rele. Ia spune, unde-ți ții costumele de baie?

Am negat din cap.

– O să abandonăm oricum. Chiar dacă e să vin.

– Nu-i adevărat! I-am convins pe Dana și pe Bridger să joace și ei. Le-am spus că n-ar trebui să fii singură azi, că ai nevoie să fii înconjurată de prieteni.

Inima mi s-a oprit pentru o clipită.

– Pe bune? Și chiar vin? Chiar și Dana?

– Cred că îi place de Daniel. Zâmbetul lui Hartley a devenit mai larg. Dar *a zis* că o face pentru tine.

Am chicotit. Dintr-odată, să-mi trăiesc viața cea nouă părea mai important decât să mi-o jelesc pe cea veche. Voiam să văd corpul aproape gol al lui Hartley băgat într-un colac, apărând poarta. Și voiam să o văd pe Dana încercând să-și păstreze curajul când avea să vadă mingea zburând spre ea.

– Hartley, dispari de-aici pentru cinci minute. Mă schimb în costumul de baie.

– Asta-i Corey pe care o știu eu! Îți iau eu prosopul, a spus, desprinzându-și membrele de ale mele și ieșind.

După ce a închis ușa, m-am lăsat pe podea și m-am târât până la comodă, pentru că era o modalitate mult mai rapidă decât să-mi pun ortezele. Grație eforturilor lui Pat, mă târam cu mai multă viteză.

Dar să-mi dau jos jeanșii necesita să mă întorc de pe un șold pe celălalt, ca un pește pe uscat.

Era foarte sexy.

Absolut deloc.

Hartley

Fratele lui Corey se uita fix la ecranul televizorului, străduindu-se din răsputeri să mă ignore. Dar m-am așezat oricum lângă el.

Eram conștient că îi venea greu, dar în nici un caz nu aveam să mă simt vinovat că eram cu Corey. Dimpotrivă – eram al naibii de mândru de mine. Și mă simțeam mai ușor cumva. Să-i povestesc lui Corey tot istoricul meu familial ciudat fusese o mare ușurare.

– Ce face acolo? a întrebat Damien, fără să se uite la mine.

– Se schimbă în costumul de baie.

A întors capul.

– Pe bune? Ai convins-o să se ducă?

– Da.

Am încercat să nu par îngâmfat, dar e posibil să fi dat impresia asta. Doar un pic.

A închis televizorul, după care și-a răsucit corpul către mine. Postura lui avea o doză de agresiune, dar știam că e doar de fațadă.

– Cu soră-mea, ha? Și-a trecut degetele răschirate peste obraz. Fir-ar să fie... Măcar nu e Bridger.

– Ei, hai, tipule...

Am simțit un junghi de vinovăție că l-am aruncat în gura lupului pe prietenul meu cel mai bun, dar Damien avea dreptate. Poate că nu-i plăcea ideea că mă jucam de-a doctorul cu sora lui, dar aventurile trecătoare nu fuseseră niciodată stilul meu.

– Știi ceva, totuși? A fost tare morcovită de sărbători. Și cred că tu ești de vină.

Da, direct la țintă! Dar nu intenționasem niciodată să o fac să sufere pe Corey. Și, dacă e să fim corecți, nu mi-a spus nimic. A făcut-o abia mai târziu.

– Am avut niște lucruri de lămurit. Mi-a luat ceva timp să-mi pun viața în ordine.

– Zic și eu așa... ai grijă, că știu unde stai.

Și iată că a venit și amenințarea.

– Știi ceva? Eu nu am o soră mai mică. De fapt, asta nu e adevărat. Am una, dar nu am întâlnit-o niciodată. Și uite cum îmi puneam sufletul pe tavă în fața tuturor azi! Mai lipsea să mă duc la cine știe ce show de televiziune, să-mi povestesc viața. Așa că nu știu exact cum e să fii în poziția ta. Dar nu e o problemă, pentru că sora ta e foarte importantă pentru mine.

M-a țintuit cu o privire furioasă și albastră care mă ducea cu gândul la a lui Corey.

– Tu doar poartă-te frumos cu ea.

– Așa am de gând. Ei, știi ceva? Te-am acoperit.

– Cum adică?

– M-a întrebat dacă fratele ei a fost un mare afemeiat, iar eu i-am spus că nu ai fost așa rău.

Pe chipul lui a apărut foarte încet un zâmbet.

– Dar ce contează dacă am fost eu afemeiat sau nu? Atât timp cât ea nu e *cu* unul...

– Deci la tine e în regulă, doar la mine, nu?

Damien mi-a arătat degetul mijlociu, iar în secunda următoare Corey a deschis ușa camerei ei.

– Ăăă... băieți?

M-am ridicat imediat de pe canapea și am băgat precipitat prosopul lui Corey în geanta mea. Apoi i-am adus legitimația, petrecându-i șnurul pe după gât.

– Hartley? Și-a pus mâinile pe pieptul meu. Mulțumesc!

Ei, asta m-a făcut să mă simt de milioane. Așa că, fie ce-o fi cu Damien, am sărutat-o direct pe gură. Apoi mi-am băgat scrisoarea înapoi în plic, am lins margînea adezivă și l-am închis.

– Hai s-o facem!

I-am deschis ușa lui Corey și am așteptat până ce Damien și-a pus geaca să vină cu noi.

– Știi ceva? i-am spus. Aș putea să-ți împrumut un slip, dacă vrei să joci și tu. În fond, ești și tu un beaumontian.

– Ba nu poate să joace! a protestat Corey. Absolvenții n-au voie! Nu vreau să ne invalideze victoria.

Auzind-o, n-am putut să nu-mi las capul pe spate și să nu râd pe săturate.

– Doamne, Callahan... Am uitat cu cine am de-a face.

Când Corey a trecut pe lângă mine, în cârje, mi-am aplecat capul să îi mai depun un alt sărut pe creștet.

Chiar și Damien râînjea și am văzut cum atitudinea față de mine i s-a mai încălzit cu vreo două-trei grade.

– Cei din familia Callahan joacă la victorie, a spus. Deschideți calea, voi doi! Vreau să văd cum se câștigă un meci.

Și i-am arătat.

Capitolul douăzeci și trei

Mai bine mai târziu decât niciodată

Corey, trei luni mai târziu

Stăteam cu Hartley pe canapea. Era o după-amiază de sâmbătă din aprilie, chiar după *brunch*. Încercam să mă concentrez asupra piesei *Julius Caesar* de Shakespeare, dar Hartley m-a tras în poala lui, dându-mi părul de pe umăr. Apoi a sărutat locul acoperit până atunci de șuvițele de păr.

– Nu pot să mă concentrez asupra unei piese de Shakespeare cu tine sărutându-mă pe gât, m-am plâns.

– Așa că las-o baltă, a mormăit el. M-a tras peste pieptul lui și i-am simțit corpul tare mișcându-se sugestiv sub mine. Piesa aia are 400 de ani. Poate să mai aștepte o jumătate de oră. Am putea să... mmm, a spus, cu palmele alunecându-i de-a lungul cutiei mele toracice și a șoldurilor, cuprinzându-mi fesele. Am închis cartea, aruncând-o pe măsuța de pe canapea și m-am răsucit să îl sărut. O, da, te rog, a murmurat, cu buzele atingându-le pe ale mele.

Mâinile îi bâjbâiau după poalele tricoului meu.

– Îmi pare rău că ți-am dat speranțe false, i-am spus, prinzându-i mâinile cu ale mele. Dar trebuie să plec. Am programare la tuns. Și tu ai de făcut niște comisioane.

A scos un mârâit slab și m-a tras mai aproape de el.

– Mie-mi place părul tău lung.

– Hartley, am izbucnit în râs. Trebuie să-mi tund un pic vârfurile. Chiar trebuie. Așa că trebuie să aștepți câteva ore, bine? După balul Casei Beaumont, sunt a ta și doar a ta.

Și-a lăsat capul pe spătarul canapelei și a scos un oftat din rărunchi.

– Din ce zici tu, vor fi câteva ore care vor trece cu viteza melcului. E cumva o strategie de-a ta de a scăpa de mersul la bal? Pentru că n-o să-ți meargă.

Mi-am ridicat mâna s-o trec ușor peste bărbia lui, savurând atingerea bărbii lui de sâmbătă pe buricele degetelor.

– În nici un caz, i-am promis. M-am dat peste cap să cumpăr o rochie, ceea ce e cea mai nefericită activitate din lume pentru mine. Poți să fii sigur că o să mă îmbrac cu ea.

Alunecând din poala lui, mi-am recuperat cârjele de pe podea și m-am ridicat.

Hartley s-a ridicat și el, să mă sărute de „la revedere".

– Ești fata perfectă, mi-a spus, cu buzele aproape de ale mele. Ești superbă, dar nu-ți plac cumpărăturile. Rochia aia o să arate grozav. Mototolită pe podeaua camerei mele. Am izbucnit în râs, iar el mi-a netezit părul peste umeri. Chiar îmi place așa lung. Nu ziceam doar așa, ca să te deturnez.

– Și mie. Dar mi s-au ars vârfurile de la clorul din piscină, așa că le tund un pic. Ne vedem mai târziu?

L-am mai sărutat o dată.

– Mai bine mai târziu decât niciodată, a spus el, așezându-se din nou pe canapea.

– Îmi place optimismul tău.

Mi-am trecut bretelele rucsacului peste umeri, am deschis ușa și am ieșit în cârje pe hol. După ce am închis ușa în urma mea, m-am întors. În fața ușii lui Hartley stătea un bărbat, cu aerul cuiva care tocmai ciocănise și acum aștepta să i se răspundă.

– Vă rog să mă scuzați, i-am spus. Îl căutați pe...?

S-a întors să dea ochii cu mine și am tras aer rapid în piept, surprinsă.

Pentru că Hartley chiar semăna foarte mult cu tatăl lui.

Am avut nevoie de câteva clipe să îmi recapăt capacitatea de a vorbi. Eram prea captivată de a-i analiza silueta înaltă și părul șaten, ușor ondulat. Avea aceleași buze pline ca și fiul lui și același nas bine proporționat. Doar ochii erau totul diferiți. Cei ai bărbatului erau albaștri și nici pe departe la fel de calzi ca ai lui Hartley.

– Știi unde e? a întrebat străinul, pe un ton discret.

Am dat în cap că da, regăsindu-mi glasul.

– O secundă... Nu plecați!

Când am deschis din nou ușa camerei mele și am intrat, Hartley mi-a spus:

– Deja ți s-a făcut dor de mine, frumoaso? Apoi mi-a văzut fața. Ce s-a întâmplat?

Închizând ușa în urma mea, m-am aplecat peste canapea, spunându-i în șoaptă:

– Tatăl tău e pe hol.

A făcut ochii mari, surprins la culme.

– Ești sigură?

– Absolut.

Hartley s-a ridicat instantaneu de pe canapea.

– Rahat! Chiar în momentul ăsta?

– Ai primit vreun răspuns la scrisoare?

A clătinat din cap.

– Uau. Deci ăsta e momentul cel mare?

A ridicat din umeri, având în continuare ochii nefirești de mari.

– Poate e mai ușor așa, că nu trebuie să te frământi atât înainte.

A expirat prelung, pe gură. Apoi s-a uitat în jos la propriul corp, inventariindu-și înfățișarea iute. Purta jeanși cu un tricou cu Red Sox și o pereche de adidași de un portocaliu aprins.

– Arăți *grozav*, Hartley, am spus eu în șoaptă. Și, dacă nu-mi spui să nu, o să deschid ușa asta. Poți să vorbești cu el aici, bine?

Hartley a aruncat o privire prin încăpere, de parcă atunci o vedea pentru prima oară. Apoi a dat din nou aprobator din cap. Nu știu dacă-și făcea aceleași calcule ca și mine – patul lui nefăcut ar fi reprezentat

un decor și mai nepotrivit pentru o primă întâlnire cu tatăl lui decât mica noastră cameră de zi. L-am privind cum a tras aer adânc în piept. Am apăsat pe clanță, iar Hartley a fost cel care a deschis-o, să mă ajute. I-am șoptit la ureche:

– Te iubesc atât de mult...

M-am întors și am dat să plec, dar Hartley m-a prins de mână. Și, sub ochii tatălui lui, mi-a depus un sărut pe frunte înainte de a-mi da drumul.

M-am mai uitat o dată la bărbatul care venise la el. Acesta se uita lung la Hartley, cu chipul îmbujorat și corpul ca împietrit.

– Intră, l-am auzit pe Hartley spunând înainte să deschid ușa exterioară și să ies din clădire.

Hartley

Pentru câteva clipe bune, care parcă au durat o veșnicie, nici unul dintre noi nu a spus nimic. S-a așezat pe canapeaua lui Corey, iar eu am tras scaunul de la biroul Danei să stau față în față cu el. Mai văzusem de multe ori fotografii cu el, pe internet, dar era cu totul altceva să îl am în fața mea. Nu crezusem niciodată că aveam să respir același aer ca bărbatul acesta. Și îmi venea greu să îmi revin din șoc.

Cred că și lui îi venea foarte greu.

Așa că ne-am holbat unul la celălalt vreo două minute.

– Adam, a rupt el tăcerea într-un final. Și-a dres glasul. Îmi pare rău. Știu că scuzele mele vin ridicol de târziu. Și nu prea mă aștept ca tu să înțelegi. Dar am venit aici să ți-o spun, totuși.

În momentul acela, nu eram în stare de altceva decât să dau aprobator din cap. Acum, că era aici, în fața mea, capul îmi vuia, plin de intrebări furioase. „Cum ai putut? Știi cât de mult muncește mama?

Știi câți copii mi-au vorbit batjocoritor? Noi te-am apărat și nici măcar nu știu de ce!"

Dacă aș fi deschis gura, zăgazul avea să cedeze. Așa că am stat acolo, mut, înghițind cu greu amăreala care îmi apăruse în gât. Chiar și așa – și mi-e rușine s-o recunosc – o parte din mine își dorea ca el să mă placă. Nu-i așa că era o reacție jalnică? După atâta amar de vreme, tot speram să fac o impresie bună.

Degetele lui băteau darabana pe cracul jeanșilor, trădându-i agitația. Aveau o nuanță închisă, care arăta clar că erau scumpi, genul de haină pe care ar fi cumpărat-o Stacia. Purta o pereche de pantofi negri, eleganți și un sacou care probabil costa cât mașina maică-mii.

– Cum să-ți spun... sunt în plin proces de divorț, a spus dintr-odată.

– Am văzut titlurile în presă, am recunoscut.

Nu era ca și cum mi-aș fi dorit să știe că îi urmărisem viața prin intermediul internetului de-a lungul anilor, dar divorțul lui apăruse la știri chiar după ce-i trimisesem scrisoarea aia. Toată lumea știa de el.

– Ei bine, scrisoarea ta nu mi-a parvenit decât după câteva săptămâni. Ai trimis-o la adresa din Connecticut, iar eu am stat în Los Angeles în perioada asta.

Am dat din nou din cap, încercând să mă concentrez asupra cuvintelor lui. Dar, zău așa, cum stăteam acolo parcă nici nu mai eram în propriul corp. Nu puteam să mă abțin, mă holbam la el, observând toate asemănările mici sau mari dintre noi. Avea sprâncenele dezordonate, ca ale mele.

– Soția mea – fosta mea soție – mi-a descris plicul și mi-a spus cine era expeditorul. Și atunci i-am mărturisit despre existența ta.

– I-ai mărturisit?

Cuvintele mi-au ieșit de pe buze ca un fel de scârțâit anemic.

A dat aprobator din cap.

– Nu a știut de tine. Am făcut o groază de greșeli, Adam. Dar luna trecută i-am spus, totuși, chiar dacă deja mă părăsise. Nu-i niciodată o idee bună să păstrezi secrete într-o căsnicie. Am avut nevoie de douăzeci de ani ca să-mi dau seama de asta.

Nu știu de ce, dar mi s-a părut amuzant, și am zâmbit.

– Ce e? m-a întrebat.

– Nimic. Doar că... aveam impresia că eu pricep greu.

Auzind asta, tatăl meu a zâmbit și el. Dar surâsul lui era plin de tristețe.

– În fine, am așteptat încă o lună înainte să vin să te văd. Pentru că nu voiam să-ți apară numele în articolele despre divorțul meu. Nu voiam să-mi asum riscul ca Dumnezeu știe ce reporter să construiască un scenariu că există o legătură între una și cealaltă. Nu ai nevoie de asemenea atenție negativă. S-a sprijinit de spătarul canapelei lui Corey, proptindu-și un picior pe genunchiul celuilalt. Și nu le-am spus nici copiilor despre tine încă, Adam. Pentru că le-am pus în cârcă destule dintre rahaturile mele în ultima vreme.

Și-atunci am izbucnit un pic. Probabil din cauza modului relaxat în care spusese „copiii mei". Replica plină de furie mi-a sărit efectiv din gură.

– Având în vedere că eu sunt obișnuit cu rahaturile tale, nu-i nici o grabă, nu?

Inițial, tata a părut surprins. Apoi, zâmbetul acela trist i-a reapărut pe chip.

– Ai dreptate.

Dar am scuturat din cap, un refuz mut.

– Nu, doar că... Am tras aer adânc în piept și apoi l-am eliminat. Nu ți-am cerut să ne cunoaștem ca să țip la tine.

Și totuși, chiar când spuneam cuvintele acestea, mi-am dat seama că nu știam deloc ce așteptări aveam. Îmi dorisem dintotdeauna un tată ca toți ceilalți, dar, la 21 de ani, poate că depășisem vârsta la care așa ceva era cu putință.

– Adam, ar fi ciudat dacă *nu* ai simți furie față de mine. Am fost conștient de asta când am pornit spre tine.

– M-ai luat pe nepregătite.

– Știu asta. Dar pur și simplu... sunt anumite lucruri care nu se pot face la telefon. S-a foit pe loc, stânjenit. Am trei copii mai mici. Băieții – Ryan și Daniel – au 11, respectiv nouă ani, iar fetița, Elsa, are șapte.

Ryan. Daniel. Elsa.

– Asta a fost partea cea mai grea, am răbufnit eu, fără să trec cuvintele prin filtrul autocenzurii.

– Care?

– Să am niște frați care nu știu de existența mea.

Îi văzusem atunci, în cartierul unde stătea Stacia. Îi spusesem lui Corey că nu apucasem să îi văd bine, și așa era. Dar imaginea îmi rămăsese intipărită în minte oricum. Puteam vedea și acum brațul unuia dintre băieți ridicat peste cap și pe celălalt alergând pe peluza aceea perfect întreținută pentru a prinde mingea. Niciodată nu m-am simțit mai mult ca un intrus ca atunci.

– Bine. O să le spun când mă văd cu ei, weekendul viitor.

Am negat din cap, pentru că mi-am dat seama că eram egoist.

– Știi ceva? Nimic din ce s-a întâmplat nu e vina lor. Așa că nu e nevoie.

Tata s-a aplecat spre mine.

– Nu, ai avut dreptate de la început. Secretele n-au făcut altceva decât să-mi macine viața. O să le spun și vor fi mirați vreo zece minute. Și, după aceea, o să fii ca o vedetă rock în ochii lor. A zâmbit din nou, un zâmbet sută la sută sincer. Vedeam și eu că simplul fapt că se gândea la copiii lui îl făcea să se lumineze. Vorbesc serios. Un frate mai mare care joacă hochei? Vei avea rapid un fan club înfocat. Ai grijă ce-ți dorești, că s-ar putea să și primești.

Mi-am masat genunchiul, gândindu-mă cât de mult trecuse de când nu-mi mai pusesem patinele.

– N-ai putut să joci anul ăsta?

– Nu. Mi-am rupt piciorul în două locuri.

– Cred că a fost tare greu.

Am ridicat din umeri.

– Da, așa a fost. Dar sunt bine acum. Plus că am cunoscut o fată de milioane.

Eram foarte conștient că eu și Corey s-ar putea să nu ne fi cunoscut dacă nu mi-aș fi rupt piciorul. Aș fi putut să fiu și acum în cea mai bolnavă relație din lume cu Stacia.

Și rahaturile mele nu ar fi fost învinse.

– Am putea să mergem la un meci al celor de la Rangers, toți cinci, a propus tata.

Am ridicat o sprânceană, privindu-l fix.

– Rangers, zici?

M-a luat prin surprindere când a pufnit într-un chicotit amuzat.

– Tu cu cine ții?

– Cu Bruins, bineînțeles. Ăia de la Rangers sunt niște fătălăi jenanți.

– Bine de știut, a spus, relaxându-și un pic poziția umerilor. Chiar că e bine de știut.

Corey

E de la sine înțeles că cele două ore pe care le-am petrecut la coafor și ocupându-mă de câteva comisioane au fost o adevărată tortură.

Mi-am petrecut tot acest timp incercând să-mi închipui cum decurgea prima lor discuție. Și nu mă puteam hotărî dacă eram supărată pe tatăl lui Hartley pentru că apăruse așa, tam-nesam, la ușa lui. Era mai bine să vii fără să anunți înainte sau să nu vii deloc?

Era o zi caldă pentru aprilie și am transpirat în drumul spre casă. Aveam ortezele cele noi deja de o lună și mă mișcam destul de bine cu ele. Oricât aș fi vrut să nu o fac, trebuia să recunosc că noua

tehnologie era aproape uimitoare. Tot trebuia să folosesc o pereche de cârje cu sprijin pe antebrațe, dar chiar mergeam pe propriile picioare, nu mi le împingeam înainte, ca pe niște catalige. Mi-era mult mai ușor să urc și să cobor trepte și rar se întâmpla să mai folosesc căruțul, doar acasă, în camera de cămin.

Când, în sfârșit, am ajuns acasă, am găsit un bilețel pe canapea.

Callahan... am atât de multe să-ți povestesc! Dar am împrumutat mașina Staciei să mă duc până acasă, să vorbesc cu mama. Trebuia. Sigur-sigur o să mă întorc până la opt seara... așa că îmbracă-te cu rochia aia.

Te iubesc!

H.

Tensiunea mi se părea insuportabilă, bineînțeles. Dar trebuia să am răbdare. I-am trimis mesaj:

Ai grijă la drum, NU MERGE CU VITEZĂ!
Te iubesc!
C.

M-am dus la masa de seară cu Dana și Daniel, care de-abia așteptau să meargă la Balul Beaumont împreună. Daniel avusese nevoie de două luni ca să-și facă curaj să o invite în oraș pe Dana. Acum, că erau împreună de câteva săptămâni și că mă așteptam să-l văd pe Daniel ieșind din camera Danei mâine-dimineață, îmi pregătisem o groază de glume ironice pentru *brunch*-ul de mâine, pentru orice eventualitate.

Dar în seara aceasta eram atât de preocupată de ce se petrecea în viața lui Hartley încât abia dacă le puteam urmări conversația.

– E totul în regulă, Corey? m-a întrebat Dana după a treia oară în care nu i-am răspuns la o întrebare

simplă.

– Ăăă? Da, sunt bine.

– Unde e Hartley? a întrebat. Nu vă certați, nu?

Am clătinat din cap.

– S-a dus la mama lui pentru câteva ore. Are... are o chestiune de familie azi. A zis c-o să se întoarcă în timp util ca să mergem la bal.

Dana s-a uitat la ceasul de la mână.

– Hai să mergem să ne pregătim! Pot să-ți fac unghiile cu aceeași culoare ca rochia.

M-am strâmbat.

– Pare c-o să dureze ceva timp.

– În seara asta nu ești sportivă, Corey, a spus ea. În seara asta ești o femeie rafinată, care merge la o petrecere.

– Dacă zici tu... am oftat.

Sinceră să fiu, nu-mi păsa deloc de asta, cât timp sportivul meu se întorcea la mine teafăr și nevătămat.

– N-o să-mi spui ce se întâmplă cu Hartley, nu-i așa? a încercat Dana să mă tragă de limbă.

Nu puteam să-i văd fața, pentru că aveam ochii închiși. Dar îi puteam simți respirația pe față în timp ce-mi dădea cu fard pe pleoape.

– Îmi pare rău, am răspuns. Nu se cuvine să povestesc eu. Dar nu e nimeni bolnav sau pe moarte, jur! Sunt doar probleme familiale.

– Ei, asta-i bine, a răspuns Dana și nu mi-am dat seama dacă se referea la ce-i spusesem despre Hartley sau la machiajul pe care mi-l făcuse. Deschide ochii și uită-te în oglindă!

Așa am făcut. Și, când s-a dat dintre mine și oglindă, era ca și cum mă privea o cu totul altă fată față de cum mă știam. Nu fusesem niciodată pasionată de machiaj și, după accident, mă dezobișnuisem să mă mai machiez. Fata – nu, *femeia* din oglindă era mai strălucitoare și mai stilată decât

cea pe care o vedeam de obicei în oglindă. Dana îmi promisese că nu avea să exagereze și se ținuse de cuvânt. Dar priceperea ei parcă îmi făcea fața să se vadă mai clar. Culoarea de un auriu-maroniu a fardului de ochi îmi punea în valoare nuanța părului, care era neted și ondulat doar la vârfuri după vizita la coafor.

Dar partea mea preferată din toate pregătirile era rochia. Dana o alesese, bineînțeles, și se întrecuse pe sine. Era roșie și lungă. (Dana spusese că era o rochie maxi, ce-o fi însemnând și asta...) Modelul era incredibil de simplu – se lărgea ușor de la corsajul mulat, cu bretele, formând o învolburare de mătase în jurul tălpilor. Întinderea continuă de material îmi masca ortezele, redându-mi silueta zveltă pe care nu o mai văzusem în oglindă de mai bine de un an.

– Uau, a suspinat Dana. Hartley o să leșine... Asta dacă o să vină.

Nu mă mai săturam să mă admir. Când fusese ultima oară când mă uitasem în oglindă fără să fiu năpădită de gânduri critice? Tare demult. Trecuse o eternitate de atunci. Și eram conștientă, în adâncul sufletului meu, că rochia și machiajul nu mă făceau să fiu cu adevărat altfel. Dar îmi dădeau prilejul de a mă opri o clipă și de a mă cerceta, de a-mi aprecia toate părțile vizibile ale corpului meu care erau vii și nevătămate – îmbujorarea tenului sănătos, părul care crescuse... Oglinda îmi era o bună prietenă, deși eu o evitasem atâta vreme.

– Îți place? m-a întrebat șoptit Dana.

Știam că se referea la machiaj, dar ar fi putut la fel de bine să mă întrebe despre toată viața mea.

– Da, i-am spus. Chiar îmi place.

Chiar după ora opt, telefonul meu a scos un ciripit, anunțându-mă de primirea unui mesaj de la Hartley.

Sunt pe drum. Îmi pare atât de rău...

I-am răspuns:

Nu mai scrie mesaje la volan! Poți să întârzii oricât e nevoie. Plec înainte cu D&D.

În timpul celor două ore care se scurseseră de când plecasem de acolo, sala de mese a Casei Beaumont fusese metamorfozată. Mesele cele mai mari fuseseră scoase, făcând loc pentru o formație cu cinci membri și un ring de dans. De pe mesele rămase își revărsau lumina zeci de lumânări. Mai multe perechi dansau in mijlocul încăperii, iar alții stăteau de vorbă în grupulețe, pe lângă pereți.

Nu mă puteam abține să nu stau cu ochii pe ușă, așa că nu l-am văzut pe Bridger apropiindu-se pe furiș. Înainte să apuc să protestez, m-a apucat de talie și m-a învârtit bine înainte de a mă pune din nou jos.

– Cine ești tu și ce-ai făcut cu Callahan? m-a întrebat, dându-mi înapoi cârjele, care căzuseră pe jos.

– Ăăă... mulțumesc?

Primisem diverse versiuni ale aceluiași compliment de vreo zece ori în ultima jumătate de oră. Era foarte măgulitor, dar începeam să mă întreb dacă asta nu însemna că ar fi trebuit să mă aranjez mai mult în viața de zi cu zi.

– Pe bune, arăți grozav, mi-a zis. Unde dracu' e Hartley? Dacă ți-a dat țeapă, îl umflu în bătaie.

– Nu-i cazul, am răspuns. E-n drum spre noi. O să ajungă dintr-un moment într-altul. Bridger s-a încruntat, dar nu i-am mai dat și alte detalii. Nu mă prezinți partenerei tale?

O blondă necunoscută, cu un piept generos, stătea în spatele lui. Nu îl văzusem niciodată pe Bridger cu aceeași fată în două seri legate. Părea să le schimbe ca pe șosete.

– Bineînțeles! Ți-o prezint pe... și-a dres glasul.

– Tina, a intervenit ea.

– Bună, Tina! l-am întins mâna rapid, încercând să maschez gafa lui Bridger. Încântată de cunoștință!

– Asemenea, a răspuns ea, pe un ton rigid.

– Să nu cumva să nu dansați din cauza mea, le-am spus.

Tina l-a tras de braț, iar el m-a privit ridicând din sprâncene. Cred că i se părea o grosolănie să se ducă să danseze când eu nu prea puteam să fac același lucru.

– Hai, du-te, i-am spus în șoaptă.

M-a pupat pe obraz înainte de a-și conduce partenera pe ring. I-am privit preț de câteva minute. Bridger era un dansator priceput, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că probabil și Hartley era la fel. Nici unul dintre ei nu prea avea inhibiții, asta era clar.

Am zâmbit automat când Hartley a întrat, în sfârșit, pe ușă, întorcându-și capul într-o parte și-n alta, căutându-mă. Mi-am dat seama că se dusese repede acasă să se schimbe, dar nu petrecuse prea mult timp pregătindu-se. Își pusese niște pantaloni de doc și o cămașă, dar ambele articole de îmbrăcăminte ar fi avut nevoie de un fier de călcat sau măcar de vechiul truc cu ținutul pe umeraș în baie, cât făceai duș. Și nodul de la cravată fusese făcut în grabă.

Și totuși, clar, era cel mai frumos bărbat de-acolo. Detașat.

Zâmbetul mi s-a lărgit în timp ce-l priveam. Îndreptându-mi un pic spatele, am așteptat să mă zărească în sala aglomerată. Din păcate, Stacia a dat de el mai înainte. Am văzut-o apropiindu-se cu pași legănați de el. Hartley a scos din buzunar ceva, probabil cheile de la mașină. L-am văzut cum i-a mulțumit, după care i-a dat un pupic scurt pe obraz.

În tot acest timp, ochii lui s-au tot plimbat încolo și incoace, căutându-mă *pe mine*.

„Aici, aici!" l-am ghidat telepatic. În secunda următoare, ochii i s-au îndreptat spre mine, trecând

peste fața mea. Apoi a tresărit un pic înainte de a-și întoarce ochii la mine. În timp ce fața i s-a luminat cu cel mai frumos zâmbet cu putință, se strecura printre oameni și scaune, grăbindu-se către mine.

Mă așteptam să mă cuprindă în brațe, dar în loc de asta s-a oprit în fața mea.

– O, *Doamne*, Callahan, a spus, uitându-se fix la mine. Adică... uaaau! A mai făcut un pas spre mine. Îmi pare rău că am întârziat, am...

– Șșt, i-am spus, pecetluindu-i buzele cu două degete. Nici măcar nu ai întârziat foarte mult.

I-am aranjat gulerul cămășii.

– Da, dar... Și-a cuprins ținuta într-o privire și a pufnit într-un hohot scurt. Te-am convins cu greu să vii la chestia asta și voiam să o facem ca la carte. Trebuia să-mi iau costumul de la curățătorie. Dar e închis la ora asta. S-a apropiat și mai mult de mine, trecându-și palmele peste coastele mele. Doamne, ce frumoasă ești, mi-a spus.

Apoi m-a sărutat pe buze, în fața lui Dumnezeu și a întregii lumi.

Iar eu m-am lăsat în voia lui.

Formația a început să cânte o melodie lentă, iar Hartley a făcut un pas înapoi, zâmbind.

– Hai să mergem! Lasă cârjele!

Și-a pus mâinile pe șoldurile mele. M-am aplecat în față, sprijinindu-mi greutatea pe ambele picioare, blocând articulația de la genunchi a noilor mele orteze. Punând cârjele pe un scaun aflat în spatele meu, m-am uitat în jos, pășind cu grijă și urcându-mă întâi pe unul, apoi și pe celălalt pantof al lui Hartley.

– Așa, mi-a șoptit la ureche.

Cu pași mici, a pornit cu spatele prin mulțimea de dansatori, cu picioarele mele pe ale lui. Exact cum exersasem.

Și iată-ne, dansând lent împreună, îmbrățișați. Dacă cineva s-ar fi uitat la noi, poate că nu și-ar fi dat seama că, fără susținerea brațelor lui Hartley, n-aș fi putut să stau în picioare de una singură.

– Ei, uite pentru asta am depășit eu limita de viteză în drum spre casă, mi-a spus, sărutându-mi părul.

– E grozav, am întărit eu. Dar, dacă nu-mi spui *chiar acum* ce s-a întâmplat cu tatăl tău, o să explodez.

A chicotit vesel.

– Da, domniță! Dar o să am nevoie de ore întregi ca să-ți povestesc tot.

– Am tot timpul din lume.

Nasul lui mi-a gâdilat jucăuș urechea.

– O să-ți spun absolut tot, jur! Dar parcă se învârte și acum lumea cu mine și nu știu sigur de unde să încep.

– Sigur a primit scrisoarea ta.

Buzele lui Hartley au trecut ușor peste obrazul meu.

– Da. Dar a sosit chiar în perioada divorțului.

Mi-am ridicat ochii la Hartley.

– Am citit ceva despre asta. A fost căsătorit cincisprezece ani?

– Da, mi-a confirmat. Când am citit articolul ăla, chiar m-am întrebat dacă a primit sau nu scrisoarea mea.

– Dar a primit-o.

A dat din cap, confirmându-mi.

– Soția lui... fosta soție, în fine, i-a spus la telefon... „ai primit un plic de la cineva pe nume Adam Hartley, scrie că e personal și confidențial". Și atunci i-a povestit despre mine.

Capul mi s-a lăsat pe spate brusc și m-am uitat în ochii lui, ceea ce ne-a dezechilibrat pentru o clipă. Piciorul mi-a alunecat de pe pantoful lui Hartley, ajungând pe pardoseală.

– N-a știut de tine?

A clătinat din cap.

– Dar mi-a zis că, atunci când i-a spus de plic, n-a ezitat nici o clipă. Și că, dacă ar fi fost sincer cu ea în legătură cu asta și o groază de alte lucruri, poate că n-ar mai fi divorțat.

– Dureros, am zis eu. Se pare că și el are o groază de rahaturi cu care să se lupte.

Palmele lui Hartley au trecut ca o boare peste spatele meu.

– Azi mi-am dat seama că are nevoie de o armată demnă de un imperiu ca să se lupte cu câte rahaturi are. Dar, la cum l-am văzut eu, se pare că a început lupta.

– Despre ce ați vorbit?

– Câte un pic din toate. Am stat împreună cam o oră și jumătate, cred. Și o să mă văd dîn nou cu el luna viitoare.

– Uau!

– Nu mă puteam abține să nu mă holbez la el, sincer să fiu. Era ca și cum m-aș fi uitat într-o oglindă de-aia din bâlci – semăna perfect cu mine, dar era cumva diferit.

– Hartley, sunt convinsă că și el la fel, nu-și putea lua ochii de la tine. Ești delicios.

A pufnit.

– Ești în limbă după mine, Callahan.

Melodia lentă a ajuns la final, iar formația a atacat un cântec mai ritmat, un swing. Trebuia să ne retragem de pe ring. Hartley și-a întins ambele brațe și a pornit-o cu spatele, iar eu m-am sprijinit de el, folosindu-mă de corpul lui ca de o pereche de cârje. Cu noile cârje, pașii mei nu aveau să fie niciodată grațioși. Dar erau cu mult mai firești decât înainte.

– Vai, îmi pare rău! a zis dintr-odată Hartley.

Mergând cu spatele, dăduse peste decanul Darling.

Acesta s-a uitat la noi, după care a înlemnit.

– Domnișoara Corey Callahan! a exclamat. Nu mă așteptam să dau de dumneata pe ringul de dans – ceea ce, iată, e o altă greșeală ridicolă de care mă fac vinovat.

– Nici eu nu mă așteptasem să fiu aici, am recunoscut. Dar mi s-a spus că prezența la Balul Beaumont e obligatorie.

– Așa cum și trebuie, ne-a zâmbit decanul. Continuați!

Hartley m-a tras sub brațul lui, lipindu-și șoldul de al meu. Și-a petrecut un braț pe după talia mea, iar pe celălalt și l-a tras în față, peste abdomen și în fața mea, ca să mă pot sprijini de el. Aveam niște scheme noi, așa în tandem. Așa era mai distractiv să mergem la petreceri decât înainte, cu garda mea de corp personală de care să mă pot sprijini mereu. Și pe care să-l pot săruta ori de câte ori voiam.

Bridger ne-a făcut semn din cadrul unei uși pe care n-o mai văzusem deschisă până atunci.

– Ce-i acolo?

– O terasă, a spus Hartley. Vrei să ieșim acolo câteva minute?

– Sigur, am zis și am întins mâna după cârje, dar Hartley m-a oprit.

– Mergi cu mine. N-o să te las singură.

S-a postat în fața mea, cu mâinile pe lângă corp și s-a lăsat pe spate, să mă prindă. I-am prins brațele cu mâinile, lăsându-mă peste el, să mă susțină. Nu erau decât vreo cinci metri până la ușă. Am avut ceva probleme cu pragul, care era o excrescență de piatră față de suprafața pardoselii. Așa că Hartley m-a prins de șolduri și m-a ridicat, s-a rotit la 180 de grade și m-a lăsat jos de cealaltă parte. Apoi m-a prins de talie, oferindu-mi cealaltă mână să mă sprijin de ea, și am pornit cu pași înceți către prietenii noștri, în beznă.

Când am ridicat privirea, am dat de un tip necunoscut care mă privea, cu o expresie întrebătoare întipărită pe chip.

– Nu sunt beată, i-am zis. Asta e starea mea normală.

– A, îmi cer scuze, a zis, luându-și ochii de la mine.

Am dat din cap.

– Mă distrez un pic pe seama ta, atâta tot.

Apoi am auzit zgomotul inconfundabil al unui dop de plută și am întrezărit cosițele blonde ale Staciei care s-a întors spre noi, cu o sticlă în mână.

– Colîn, paharele?

Tipul care se holbase la mine a întins mai multe pahare din plastic transparent, puse unul într-altul, iar Stacia a început să toarne câte puțin în fiecare. Hartley mă ținea lângă el și am simțit mireasma serii de aprilie. Venea primăvara. Parcă nu-mi venea să cred, dar primul meu an la Harkness avea să se încheie în șase săptămâni.

Colin a împărțit paharele, dar când ne-a oferit câte unul lui Hartley și mie, acesta a refuzat. Afară nu erau scaune și avea nevoie de ambele mâini ca să mă poată menține în poziție verticală.

– Stați puțin, a spus Bridger. A dispărut undeva în spatele nostru, după care a revenit o secundă mai târziu, cu un scaun din sala de mese, pe care l-a poziționat în spatele meu.

– Mulțumesc, Bridger, am spus, așezându-mă.

În momentul acela, Stacia a venit la noi, cu două pahare.

– Arăți grozav în seara asta, mi-a spus.

Când mi-am dat seama că vorbea cu mine, aproape că am fost prea uluită ca să-i pot răspunde.

– Mersi, m-am bâlbâit. Și tu la fel. Dar asta e de la sine înțeles.

Era întuneric. Dar pot să jur cu mâna pe inimă că mi-a făcut cu ochiul.

Bridger a ridicat paharul.

– În cinstea bunurilor de contrabandă, a închinat.

Consumul de alcool era interzis la balurile organizate de colegiu.

– În cinstea bunurilor de contrabandă, am repetat cu toții.

Șampania mi-a atins limba cu toată aciditatea ei catifelată. Era fenomenală. Am tras ușor de mâna lui Hartley, iar el s-a aplecat spre mine. I-am șoptit la ureche:

– Stacia mi-a făcut un compliment și tatăl tău a venit la ușa ta... toate în aceeași zi. Cred că a venit Sfârșitul Lumii.

El m-a sărutat pe gât.

– Ai observat? Asta-i o pileală de prima-ntâi.

– Da. Ți-aduci aminte ce s-a întâmplat data trecută când am băut șampanie scumpă?

– Și eu mă gândeam exact la asta, mi-a răspuns șoptit Hartley, lipindu-și gura de lobul urechii mele.

– Unde-ai fost toată ziua, Hartley? a întrebat Bridger, punând o mână pe umărul lui Hartley.

– Dacă ți-aș da o mie de ocazii să ghicești, tot n-ai putea s-o nimerești, a răspuns el.

– Ei, acum chiar trebuie să-mi spui.

– Bridger, nu sunt pregătit să-ți spun totul. Dar o să zic atât – azi i-am dus maică-mii un cec cu pensia alimentară pe doisprezece ani.

– Poftim? am exclamat, surprinsă. N-ai zis nimic de asta!

– Răbdare... Ți-am spus că o să fie nevoie de ore întregi.

– Uau, tipule... Bridger și-a golit paharul. Ai dreptate. N-aș fi avut cum să ghicesc așa ceva. Ia zi... cine e?

Hartley a negat din cap.

– Are o situație complicată. O luăm încet, foarte încet.

– Mie nu mi se pare că ați luat-o încet, i-am spus cu următoarea ocazie cu care Hartley s-a aplecat până la nivelul meu.

M-a ridicat în brațe și s-a așezat pe scaun, cu mine în poală. Mi-am petrecut brațele goale pe după umerii lui, iar el mi le-a masat ușor.

– Ai mâinile reci.

– Sunt bine.

Mi-a șoptit la ureche:

– E vorba de un cec de un sfert de milion de dolari.

– O, Doamne! Și l-a scos, pur și simplu, din buzunar?

Hartley a dat aprobator din cap, trecându-și ușor vârful nasului peste obrazul meu.

– Și-a pus avocatul să calculeze cât îi datora. Există o formulă care se folosește în asemenea situații.

– Și ți-a zis, pur și simplu... poftim! Banii ăștia vă aparțin?

– Da. I-am spus că se luptă din greu cu rahaturile lui. Așa că l-am dus la mama și, bineînțeles, ea a zis: „Nu mă ating de nici un ban din partea lui!"

– Poftim? am scâncit. Trebuie să-i accepte. Așa, poate să renunțe la serviciul ăla îngrozitor...

– Am avut nevoie de două ore ca să o conving. De-asta am întârziat. Dar acum poate să își reia studiile. Ar vrea să-și ia diploma de asistentă medicală.

Această idee m-a umplut de fericire într-atât încât îmi venea să sar.

– O să fie o asistentă grozavă! Îi arăt eu cum să scoată o perfuzie.

– O, Doamne, cât te iubesc, a chicotit el, ținându-mă strâns. Creatură curajoasă și sexy... Toată ziua m-am gândit la tine. Pentru că, dacă n-ai fi fost tu, nu l-aș fi cunoscut.

M-am cuibărit mai bine la pieptul lui.

– Nu-i adevărat. Ai fi putut ajunge în același punct, dar altfel.

În loc să mă contrazică, m-a sărutat.

– Hai, mi-a spus. Trebuie să mai dansăm.

– De ce?

– Pentru că te-am adus la un bal împotriva voinței tale. Așa că o să dansăm, cel puțin încă o dată. Asta înainte să-ți dau jos rochia asta...

– Sună a distracție, i-am șoptit.

Răsuflarea lui era ca o flacără în urechea mea.

– Care dintre ele?

– Tot, i-am răspuns.

Și chiar așa a fost.

Mihaela P.

SPORTUL PE CARE ÎL IUBEȘTE ÎI ESTE INTERZIS
BĂIATUL PE CARE ÎL IUBEȘTE ARE PE ALTCINEVA
SOLUȚIA PARE IMPOSIBILĂ... SAU NU?

Corey Callahan se aștepta să urmeze cursurile prestigiosului Colegiu Harkness ca membră a echipei de hochei, însă un accident grav o face să înceapă cursurile într-un scaun cu rotile, cazată în căminul special pentru studenți cu probleme locomotorii.
În camera de vizavi însă, este cazat mult-prea-iubitorul Adam Hartley, și el tot jucător de hochei, care are piciorul fracturat în două locuri. Pe lângă faptul că e râvnit de toate fetele din campus, mai are și o prietenă superbă.

Cu toate acestea, între cei doi se formează o alianță a „schilodiților", iar ei învață împreună să se adapteze la noua lor situație, incluziv să-și aline pasiunea comună pentru hochei jucând jocuri video. Mergând clandestin în lifturi de marfă, sorbind margarite cu miere și ajutându-se să care tăvile cu mâncare la cantină, cei doi învață să îndure frustrările pe care cei din jur nu au cum să le înțeleagă.

Sunt doar prieteni, bineînțeles, până în Cea Mai Ciudată Seară, când totul se schimbă și se complică. Iar pasiunea lui Corey îi arată și părțile delicioase, dar și urmările chinuitoare.

Dar o să renunțe Hartley la iubita lui superbă pentru a-și lega viața de această versiune plină de complexe a lui Corey? Oricum, aceasta va trebui să-și găsească curajul de a-și construi propria poveste la Harkness, cu pasiuni și prieteni noi, care să nu graviteze în jurul hocheiului sau al băiatului cu ochi căprui atât de luminoși și calzi, care poate că nu are să o iubească niciodată.

Tradiție din 1989

eBook